

தெனியானின் படைப்புகள் மீதான பார்வைகள்

தொகுப்பாசிரியர்
க.பரணீதான்

ஜீவநதி வெளியீடு

தென்னியானின் படைப்புகள் மீதான பார்வைகள்

தொகுப்பாசிரியர்
க.பரண்தரன்

= 100/- முடிவிடுவது கூடாது

2-20-870-1247-1251

ஜீவநதி வெளியீடு

கலை அகம்

அல்வாய்

2012

எழுப்பினாலே ஸ்தாபனை

கோரிகாய்ரிடைஷனி
வீட்டுப்படியை
நீண்டாலும் மொத்தம்

- தெனியானின் படைப்புகள் மீதான பார்வைகள்
• முதற்பதிப்பு : 2012 மார்கழி • தொகுப்பாசிரியர்:
க.பரண்தரன் • © தெனியான் • முதல் பதிப்பு:
மார்கழி 2012 • வெளியீடு: ஜீவநதி, கலைஅகம்,
அல்வாய் • அச்சுக்கோப்பு: மதி கலர்ஸ், நல்லூர்
• அட்டை வடிவமைப்பு: க.பரண்தரன்
பக்கங்கள்: viii + 96 • விலை: 200/=
ISBN: 978-955-4676-02-2

ஜீவநதி வெளியீடு:19

வாழ்வதை நோயிலை

வாழ்வதை நோயிலை என்று கீழ்க்கண்ட படிமத்தில் உள்ள பாக்கியில் கொண்டு வருகின்ற ஒரு வகை நோயை அழைகின்ற சமர்ப்பனம் ஆகும். இதை வாழ்வதை நோயிலை என்று கீழ்க்கண்ட படிமத்தில் உள்ள பாக்கியில் கொண்டு வருகின்ற ஒரு வகை நோயை அழைகின்ற சமர்ப்பனம் ஆகும். இதை வாழ்வதை நோயிலை என்று கீழ்க்கண்ட படிமத்தில் உள்ள பாக்கியில் கொண்டு வருகின்ற ஒரு வகை நோயை அழைகின்ற சமர்ப்பனம் ஆகும். இதை வாழ்வதை நோயிலை என்று கீழ்க்கண்ட படிமத்தில் உள்ள பாக்கியில் கொண்டு வருகின்ற ஒரு வகை நோயை அழைகின்ற சமர்ப்பனம் ஆகும். இதை வாழ்வதை நோயிலை என்று கீழ்க்கண்ட படிமத்தில் உள்ள பாக்கியில் கொண்டு வருகின்ற ஒரு வகை நோயை அழைகின்ற சமர்ப்பனம் ஆகும். இதை வாழ்வதை நோயிலை என்று கீழ்க்கண்ட படிமத்தில் உள்ள பாக்கியில் கொண்டு வருகின்ற ஒரு வகை நோயை அழைகின்ற சமர்ப்பனம் ஆகும்.

சமர்ப்பனம்

தங்கை

அமரர் பாக்கியவதி சரவணமுத்து

அவர்களுக்கு

- தென்னியான் -

பதிப்புரை

“ஜீவந்தி”யின் பதிப்புப் பணியில் 19 ஆவது வெளியீடாக தெனியானின் 50 வருட கால எழுத்துக்கல் வாழ்வை கெளரவிக்கும் நோக்கோடு அவரது நாலுருப்பெற்ற நாவல்கள், சிறுகதைகள், கட்டுரைகள், குறுநாவல்கள் என 15 நூல்களைப் பற்றிய ஈழத்தின் படைப்பாளிகளிடம் இருந்து பெறப்பட்ட விமர்சனக்கட்டுரைத்தொகுப்பாக இந்நால் வெளிவருகின்றது.

தெனியான் என்பவர் ஈழத்து இலக்கியத்தில் மிக முக்கியமான படைப்பாளி. தெனியானின் அனேகமான படைப்புகள் சமூக நோக்கோடு படைக்கப்பட்டவை. தெனியானின் மொழி மிகவும் சிறப்பானது; தனித்துவமானது. தெனியான் வடமராட்சியின் மன்வாசனை மிக்க படைப்புக் களை படைத்தவர் களில் முன்னிலை வகிக்கின்றார். தெனியானின் “பொற்சிறையில் வாடும் புனிதர்கள்”, பிராமண சமூகத்தினைப் பற்றி ஈழத்தில் வெளிவந்த முதல் நாவல். இவரது நாவல்களான மரக்கொக்கு, தவறிப்போனவன் கதை, கானவில்மான், காத்திருப்பு என்பன விதந்து பேசத்தக்கவை. தெனியானின் பல சிறுகதைகள் மக்கள் பிரச்சினைகளை பேசுகின்றன. இதுவரை 140 இற்கும் அதிகமான சிறுகதைகளை எழுதியுள்ள தெனியான் அவர்கள் தொடர்ந்தும் சிறந்த சிறுகதைகளை வாசகர்களுக்கு தந்த வண்ணமுள்ளார்.

50 வருடகால இலக்கிய எழுத்துக்கலம் என்பது சாதாரணமானது அல்ல. தெனியான் எழுதத் தொடங்கிய காலம் தொடக்கம் இன்று வரை தொடர்ந்து எழுதிக் கொண்டு இருப்பவர். அவர் பல ஆண்டுகள் வாழ்ந்து மேலும் பல சிறந்த படைப்புகளைத் தூண்டிய இலக்கிய உலகிற்கு தந்து வளம் சேர்க்க வேண்டும்.

க.பரண்தரன்

2012.12.23

பொருளடக்கம்

- 1) ஸ்ரீனிவும் வாசிக்கையில் தெணியானின் காத்திருப்பு
எம்.கே.முருகானந்தன்
- 2) சிதைவுகள் நூலினுடை தெணியான் பற்றிய எனது தரிசனம்
புலோலியூர் ஆ.இரத்தினவேலோன்
- 3) பரந்த உரையாஸுக்கு உகந்த களம் தெணியானின்
“இன்னொரு புதிய கொணம்”
க.ந.வம்
- 4) தனித்துவப் பதிவாகத் திகழும் “சொத்து”
யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம்
- 5) தெணியானின் “தவறிப்பொனவன் கதை” கடந்து வந்த
யதார்த்தத்தின் சாட்சியக் குரல்
மேமன் கவி
- 6) தெணியானின் “இன்னும் சொல்லாதவை”
முருகப்புதி
- 7) தெணியானின் “விழலை நோக்கி” சில மனப்பதிவுகள்
அ.பெளந்தி
- 8) ஈழத்து தமிழ் நாவல் வரலாற்றில் “மரக்கொக்கு” : சில
அவதானிப்புகள்
பேராசிரியர் செ.யோகராசா

9) தெனியானின் “வெஞ்சில் பதிந்துள்ள நினைவுகளில் பெராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி”

பேராசிரியர் கி.விசாகர்ணபன்

10) தெனியானின் “இடுக்கப்பட்டலர்கள்” ஒரு சுருக்கமான விழர்சனக்குறிப்பு

லெனின் மதிவானம்

11) “கழுகுகள்” மீதான ஒரு பார்வை
தாட்சாயணி

12) தெனியானின் “கானலில் மான்” : ஆங்கூமை உளவியல் வழியே ஒரு மீள்பார்வை

கலாநிதி.த.கலாமணி

13) தெனியானின் “பணையின் நிழல்”
தம்புசிவா

14) தெனியானின் “பொற்சிறையில் வாடும் புனிதர்கள்” - நால் குறித்த மனப்பதிவு
மு.அநாதரட்சகன்

15) விரியத்துடிக்கும் சமூக, பண்பாட்டு வரலாற்றுப்பதிவுகளாய் தெனியானின் சிறுகலைகள் - “மாத்துலெட்டி” குறித்த ஒரு பார்வை

இ.இராஜேஷ்கண்ணன்

எம்.கே.முருகானந்தன்

மீண்டும் வாசிக்கையில் தெணியானின் காத்திருப்பு

காத்திருப்பு என்ற இந்த நாவல் ஈழத்து நாவல் இலக்கியத்தில் முக்கிய மாகக் குறிப்பிட வேண்டிய ஒரு படைப் பாகும். அது பேசும் பொருள் காரணமாக இங்கு அவதானிப்பைப் பெறுகிறது. பல நாவல்களையும் குறுநாவல்களையும் தந்தது மட்டுமின்றி, சிறுகதை, விமர்சனம், மேடைப் பேசு எனப் பரந்த படைப்பாளுமை வீச்சுக் கொண்டவர் தெணியான். இந்தப் படைப்பு ஒரு வித்தியாசமான படைப் பனுபவமாக அவருக்கு இருந்திருக்கும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. படைப்புலகில் தனது வழமையான பாதைகளில் நடந்து சலிப்புற்று புதிய பாதைகளை அவாவும் கலைஞரின் உள்ளார்ந்த தேடலை உணர்த்துகிறது எனலாம்.

ஏனெனில் இது ஒரு பாலியல் நாவல். பாலியல் நாவல்கள் எமக்குப் புதியன் அல்ல. பதின்மங்களில் நான் படித்த எஸ்.பொ வின் எழுத்துக்கள் சில கிணகிஞப்புட்டின். கணேசலிங்கன், டானியல் போன்றோரும் பாலியல் பிறழ்வுகளை ஆங்காங்கே தொட்டுச்

சென்றுள்ளார்கள். சட்ட நாதனின் பல சிறுகதைகள் அற்புத மானவை. பெண்களின் உணர்வுகளை, பாலியல் பிரச்சினைகளை அழகாகத் தொட்டுள்ளார். கலைப் பிரக்ஞங்குடனும், மொழி மீதான அக்கறையோடும் எழுதுபவர்களில் என்னைக் கவர்ந்தவர்களில் அவரும் ஒருவர்.

ஆனால் மிக நூசுக்காகவும் அழகாகவும் கையாண்டவர் திஜானகிராமன் இவரின் மோகமுள், அம்மா வந்தாள் இரண்டும் மறக்க முடியாதவை. அதேபோல ஜெயகாந்தனின் ரிஷிமூலம் குறிப்பிட்டுக் கூற வேண்டிய படைப்பாகும். கவித்துவ மொழி நடை அழகும், ஆன்மீகத் தேடலும் கொண்ட லா.சா.ரா காதலும் பாலியலும் இழையோடத் தந்த “அபிதா” தமிழின் சிறந்த நாவல் களில் ஒன்று. இவர்கள் அனைவருமே பாலியல் உறவுகளையும், பிறழ்வுகளையும் யதார்த்தமாக எடுத்துச் சொன்னவர்களாவர். உண்மையில் அவர்கள் ஏதோ நடக்காத காரியத்தைப் புதிதாகச் சொன்னவர்கள் அல்ல. சமூகத்தில் ஆங்காங்கே மறைவாக நடக்கும் விசயங்களை, வெளிப்படையாக இலக்கியத்தில் கலை நயத்தோடு சொன்னார்கள்.

தெணியான் ஒரு முற்போக்கு எழுத்தாளர். அவரது படைப்புகள் பொதுவாக ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்காக குரல் எழுப்பு வதாக இருக்கும். எனவே, இலங்கையின் வட்புலத்தில் நச்சுக் கொடி யாகப் படர்ந்து தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் வாழ்வாதாரத்தையும் தன்மானத்தையும் அடக்க முயலும் சாதியம் பற்றி நிறையவே எழுதியுள்ளார். சாதி ரீதியாக வஞ்சிக்கப்படும் மக்களுக்காக அவர் குரல் கொடுப்பது முற்போக்காளன் என்ற ரீதியில் எதிர்பார்க்கக் கூடியதே. அதேபோல தொழிலாளர்களுக்காகவும் எழுதியுள்ளார்.

சாதிப்பிரச்சினை பற்றிக் கூறுகையில் சாதியில் உயர்ந்த பிராமண சமூகத்தைப் பற்றியும் பரிவோடு எழுதியுள்ளமை இவரது வித்தியாசமான பார்வைக்குச் சான்றாகச் சொல்லக் கூடியதாகும். ஏனெனில் இங்கு பிராமணர்கள் சாதியில் உயர்ந்தபோதும், தமிழகம் போலல்லாது பொருளாதார ரீதியாக வெள்ளாளர்களில் தங்கிய சமூகமாக இருக்கிறது. எனவே அதுவும் ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் பற்றியே பேசகிறது.

அவற்றிற்கு மாறாக “காத்திருப்பு” இல் பாலியல் தெணியானின் படைப்புகள் மீதான பார்வைகள் ————— 02

பிரச்சினை பற்றிப் பேசுகிறார். ஆனால் இவரது படைப்பு பச்சையாகப் பேசும் வக்கிர நாவலாக இருக்க முடியாது என்பதை இவரது படைப்புகளோடு பரிச்சயமுள்ள எவரும் அறிந்திருப்பார்கள். மிகுந்த நிதானத்தோடு நல்ல தமிழில் விரசமின்றி ரசனையோடு படிக்கும் வண்ணம் எழுதியுள்ளார்.

உண்மையில் பாலியல் என்றால் என்ன. ஓரினப் பால் சேர்க்கை அதிகம் இல்லாத அல்லது கண்டுகொள்ளப்படாத எமது சூழலில் ஆன் பெண் உறவும் அது பற்றிய உளவியலும் கூடியதுதானே. எனவே காதல் கதைகளும் இதில் அடங்குமா என்றால் இல்லை என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

இவ்வொரு மனிதனுக்குள்ளும் பாலியல் ரீதியான பல்வேறு ஆசைகள், எண்ணங்கள், கற்பனைகள் நிறைந்து கிடக்கின்றன. இருண்ட குகைக்குள் அடைந்து கிடக்கும் பெறுமதி மிகக் பொக்கிளங்கள் போல ஒழிந்து கிடக்கின்றன. அவனைப் பொறுத்த வரையில் அவை யாவும் அவனுக்கு ஆனந்த சாகரங் களாகும்.

இவற்றிற்கு அப்பால் புறுஷகிற்கு தெரியாத பல பாலியல் செயற்பாடுகளும் எண்ணங்களும் ஒவ்வொருவருள்ளும் மறைந்து கிடக்கின்றன. அவையும் அவனைப் பொறுத்தவரையில் அவனது பொக்கிளங்களே. ஆனால் வெளியே தெரியவரும்போது மற்றவர்களுக்கு இவை தெளிந்த நீரின் கீழே மறைந்து கிடக்கும் சாக்கடைக் கழிவுகளாகவும், தான் வாழும் சூழலுக்கு அல்லல் விளைவிக்கும் வல்லுறைகளாகவே பூல்படும்.

இதற்குக் காரணம் என்ன?

இவ்வொரு மனிதருள்ளும் பாலியல் ரீதியான பல்வேறு உணர்வுகள், விருப்புகள், நாட்டங்கள் இருக்கின்றன. ஆனால் அதே நேரம் கணவன் மனைவி, குடும்பம், உறவுகள், சுற்றுத்தவர்கள் என்ற சூழலில் இணைந்து வாழ வேண்டியுள்ளது. ஒழுங்கு முறைகளுக்குள் வாழ்வதற்காக சமூகம் தனிநபர்களுக்கு பல கட்டுப் பாடுகளை விதித்துள்ளது. ஊர்வழக்கம், கலாசாரம் பண்பாடு போன்ற பெயர் களில் வழங்கும் அவற்றிற்கும் ஒரு தனிமனிதனது செயற்பாட்டிற் கும் இடையே முரண்பாடுகள் தோன்றும்போது பிரச்சினைகள் தோன்றுகின்றன. பாலியல் நாவல்கள் அவை பற்றியே பேசுகின்றன.

தெணியானின் காத்திருப்பு ஒரு முக்கோண நாவல்.

முக்கோணக் காதல் கதையல்ல. சுப்பிரமணியம், நந்தகோபாலன், ஈஸ்வரி என்ற மூன்று பேரினது வாழ்க்கைக் கோலங்களையும் உணர்வுகளையும் பேசுகிறது.

சுப்பிரமணியம் ஒரு அப்பாவி. பெற்றோரை இழந்ததால் பெரியம்மாவின் சேலைக்குள் மூடி மூடி வளர்க்கப்பட்டவன். பயந்த சுபாவமும் மற்றவர்களை எதிர்த்து நிற்கும் திராணியற்றவன். படிப்பும் அவ்வளவாக ஏறாததால் கூப்பன் கடையில் விற்பனை யாளராக வேலை செய்கிறான். வறுமையில் உழலும் அவனுக்கு ஈஸ்வரியை கட்டி வைக்கிறார் பெரியம்மா. அவளில் மிகுந்த அன்பிருந்தாலும் அதை வெளிக்காட்டத் தெரியாத சங்கோசி. குழந்தை பிறக்கிறது. அதற்கு பால்மா வாங்கக் கூடவசதியில்லை.

இந்தநேரத்தில் கூப்பன் கடை மனேச்சராக வரும் நந்தகோபாலன் நிறைய உதவகிறான். சுப்பிரமணியம் அவன் உதவிக் கரத்தை ஏற்கிறான். வீட்டிலும் அவன் புகழ் பாடுகிறான். இறுதியில் அவனும் நந்தகோபாலன் வலையில் அகப்படுகிறான். அடுத்த இரண்டு குழந்தைகளுக்கும் அவள் தாயாகிறாள். தந்தையாக சுப்பிரமணியம் அவர்களது பிறப்பு சேர்ட்டிபிக்கற்றில் மட்டுமே இருக்க முடிகிறது.

சுப்பிரமணியம் பேச்சுப்புவாக மாறி, சுப்பிரமணியமாகி, மீண்டும் சுப்புவாகி, இறுதியில் சுப்பிரமணியக் கடவுள்போல படத்தில் வீற்றிருப்பதுதான் கதையின் சுருக்கம்.

அவள் ஏன் சோரம் போகிறாள்? “ஈசா.. என்றை ஈசா... நீ சந்தோசமாக இருக்க வேண்டும்... வேறை என்ன எனக்கு வேணும்” என அவள் மீது உயிரையே வைத்திருக்கும் தனது அன்புக் கணவனை விட்டு ஏன் மற்றொருவனை நாடுகிறாள்?

அவள் மாத்திரமல்ல, எமது சமுக அமைப்பில் இன்னும் பல பெண்கள் அவ்வாறு மாறக் கூடிய குடும்பச் சூழலே இங்கு இருந்தது இன்னமும் இருக்கிறது.

இங்கு கணவன் உழைத்துப் போட வேண்டியவன். மனைவி வீட்டிடுப்பாடுகளை தலையில் ஏற்க வேண்டியவள். அதற்கு அப்பால் அவர்களுக்கிடையேயான அன்பு, நேசம், ஓட்டுறவு, புணர்ச்சி போன்ற எதுவுமே வெளிப்படையாகப் பேசுப்படுவதில்லை. அன்பானது உணர்த்தப்படுவதில்லை. வார்த்தைகளால்

தெண்ணியானின் படைப்புகள் மீதான பார்வைகள்

வெளிப்படையாகப் பரிமாறப்படுவதும் இல்லை. ஒருவருக்கு மற்றவர் முகம் தெரியாத கும்மிருட்டில் கள்ள வேலை செய்வது போல அவசர அவசரமாக புணர்வதுடன் அவர்களது நெருக்கமும் உடலுறவும் மற்றுப் பெற்றவிடுகின்றன. பிறர் முன் ஒருவரை ஒருவர் தொடுவதையும் நேசமுடன் பேசுவதையும் கூட எமது சமூகம் ஏனான்மாகவே பார்க்கும்.

தெய்வச் சிலைகளையே காமரசம் மிக்கதாகப் படைத்து, அவற்றை கோபாரங்களிலும், தூண்களிலும் வெளிப்படையாக காட்சிப்படுத்தி, அவற்றை ரசிக்கும் அளவிற்கு திறந்த மனதுடைய சரித்திரத்தைக் கொண்டது தமிழ் சமூகம். ஆன்போதும் மூல மூர்த்தி களை இருந்த கர்ப்பக்கிரகத்தில் அடைத்து வைத்தது போல தங்கள் பாலுணர்வுகளையும் உறவுகளையும் கும்மிருட்டில் அடைத்து விட்டார்கள். ஆண்களுக்கு ஓரளவு சுதந்திரம் இருந்த போதும் பெண்களின் உணர்வுகள் முற்று முழுதாகவே நலுங்கடிக்கப்பட்டன.

அன்புள்ளவனாக இருந்தபோதும் சங்கோசியானதால் அவளது உணர்ச்சிப் பெருக்குகளைப் சுப்பிரமணியத்தால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. அவள் மீதான தனது மோகத்தை வெளிப் படையாக அவளுடன் பகரி முடியவில்லை. அவளது மனசு குளிரும் வண்ணம் தன் உள்ளுணர்வுகளை வெளிப்படுத்த முடியவில்லை.

ஆனால் நந்தகோபாலன் அதைப் புரிந்து தனக்கு சாதக மாக்கிக் கொண்டான். தூசி படிந்து கிடந்த வீணையை மீட்டெடுத்து நளினமாகத் தடவி மோகனமான ரீங்காரத்தை அவளில் ஓலிக்க வைத்தான். அவள் தானாக உணராதிருந்ததை உணரவைத்தான்.

“ஆனால் நீ எனக்குத் தேவைப்பட்டாய். அந்தத் தேவையை நான் உணர... கண்டு கொள்ளச் செய்தவனும் நீதான். நீ என்னைச் சந்திக்காமல் இருந்திருந்தால், அந்தத் தேவையை நான் உணராமல் இருந்திருக்கக் கூடும். அதை உணர்த்தியவன் நீ..” நாவலின் இறுதியில் அவளால் மௌனமாகப் பீவாறு சொல்லப் படுகிறது.

எமது சமூகத்தில் பெண்களுக்கு வாய்த்த பாலியல் வறுமையையும், அதைத் தணிக்க மற்றவன் பிச்சை போலப் போடும் அவலத்தையும் மிகவும் நுணுக்கமாக நூலாசிரியர் சொல்லி உள்ளார்.

இம் மூவருக்கும் இடையேயான இத்தகைய அந்தரங்க உணர்வுகளை தெணியான் மிக நாகுக்காக நாவலில் ஆங்காங்கே சின்னச் சின்னச் சம்பவங்கள் உண்டாக ஆனால் ஆபாசமின்றி வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

அவளது மாற் றத் திற் கு பாலியல் உணர் வகள் பூர்த்தியாகாதது மட்டுமே காரணமா? இல்லை. பொருளாதார காரணிகளும் உள்ளன என்பதை ஏற்கனவே சுட்டியிருந்தேன். எந்தவொரு குடும்பத்திலும் அவர்களது அனைத்துத் தேவைகளுக்கும் பணம் அவசியமானது. பணம் என்றால் பின்மும் வாய் திறக்கும் என்பார்கள். பொருள் இல்லாத காரணத்தால் குடும்பத்தில் சிக்கல்கள் தோன்றுகின்றன. சிதைவுகள் நிகழ்கின்றன. “விளக்கு மட்டுமா சிவப்பு” என்ற கண்ணதாசனின் நல்ல உதாரணம். குடும்பத்தைக் காப்பதற்காக ஒரு பெண் விபசாரத்தில் ஈடுபடுவதை அது சொல்கிறது. அவமானத்துக்குரிய தொழில் என்பதால் அக்குடும்பமே சிதைவடைய நேர்ந்தது.

இங்கு அவள் விபசாரம் செய்யவில்லை. பொருளாதார பற்றாக் குறையை நிறைவு செய்ய முன்வந்தவனுக்கு இன்முகம் காட்டினாள். பின்னர் தனது பாலியல் வறுமையைப் போக்க அவனிடம் தஞ்சமடைய நேர்ந்தது.

தெணியான் நாவலை மிக அழகாக நகர்த்திச் செல்கிறார். முக்கிய பாத்திரங்களான நந்தகோபாலன் மற்றும் சுப்பிரமணியத்தின் பாத்திரப் பண்பு மிக அற்புதமாக வளர்க்கப்படுகிறது. உளவியல் ரீதியாக அவர்களது செயற்பாடுகளைப் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது.

கிராமியச் சூழலை அழகாகக் கொண்டுவரும் நாவல். கிராமிய மக்களின் வாழ்வு. பனந்தோப்புகள் நிறைந்த அவர்களது சூழல் போன்றவை ரம்யமாகச் சித்திரிக்கப்படுகின்றன.

ஒருவரது தோற்றும் மற்றும் பழக்கவழக்கங்களை உணர்த்தும் பட்டப் பெயர்கள் சூட்டுவது கிராமங்களில் வழக்கம். சொத்தி மணியம், கிளிச் சொண்டர், சுகதேகி, ஓட்டுண்ணி, அப்பிராணி இப்பறிப் பல இந்நாவலில் வருகின்றன.

வைரவர் கோயில்கள், அவற்றின் மர நிழல் அங்கு விளையாடும் சிறார்கள். காட்டல் அடிக்கும் இளசுகள், விளையாட்டுப் பொருள்கள் போன்றவை நேர்ந்தது.

போட்டிகள், அதில் பங்கு பற்றும் இளைஞர் அணிகள், வெற்றி பெற்றவர்களுக்கு வாழைக் குலை, ஆட்டுக்கிடாய் போன்றவற்றைப் பரிசாக அளிப்பது போன்ற சம்பவங்கள் அழகாகச் சொல்லப்பட்டு உள்ளன. இரண்டாம் ஜோ ஆங்கிலப் படங்களுக்கு இளைஞர்கள் படையெடுப்பது ஜந்து தசாப்தங்களுக்கு முந்தைய காலகட்டத்தை மனதிற்கு கொண்டு பழைய நினைவுகளில் திளைக்க வைக்கின்றது.

அன்னதானச் சோறு, பருத்தித்துறை தோசை போன்ற பல சுவையான சம்பவங்கள் நிறைந்து கிடக்கின்றன. பருத்தித்துறைத் தோசைக்கு சுவையிகு சம்பல்கள் பற்றிய குறிப்பு சுவைக்கிறது. “என்னைப் பதமாகக் காய வைத்து அதில் தயாரிக்கும் சம்பல்..” என அதன் தயாரிப்புப் பற்றிக் கூறும்போதே நாவூற்து தொடங்கி விடுகிறது.

பாலியல் நாவலான இது காத்திருப்பை மறைபொருளாகப் பேசுகிறது. அவனது காத்திருப்பு அவலமாக அவனது மரணத்தில், முடிந்திருக்கிறது.

அவனது காத்திருப்பு என்னவானது? மரணம் அவனது மனமாற்றத்திற்குக் காலாகிறது. “இனித்தான் அவரோடு உண்மையாக வாழுப் போகிறேன்” என்கிறாள் ஈஸ்வரி. தெணியானின் இம் முடிவு மனதிற்கு நிறைவு தந்தது.

இம் முடிவு சரியானதாக இருப்பதாகவே, இந்த நூலுக்கு 1999ல் முன்னுரை எழுதியபோது நானும் எண்ணினேன்.

இன்று அப்படைப்பை மீள் வாசிப்பு செய்யும்போது, ஒரு நாவலை எதிர்பாராத திருப்பத்துடன் அல்லது சமூகத்தின் பண்பாட்டு அலைவரிசைகளுடன் முரண்படாத வகையில் இருப்பதற்கு மட்டுமே இம்முடிவு சரியானதாகப் படுகிறது.

உண்மையில் அவனது இறுதி மனமாற்றம் கண்டியானது. குற்ற உணர்வும், கணவனின் மரணத்தால் எழுந்த திடீர் பட்சாபிதம் காரணமாவும் எடுக்கப்பட்டது என்றே தோன்றுகிறது. அவளுக்கும் நந்தகோபாலனுக்குமான உறவு முற்றுப் பெறுவதற்கு தர்க்க ரீதியான மாற்றம் எதுவும் நிகழ்ந்துவிடவில்லை. அவனது உடல் உணர்வுகள் மரத்துப்போகும் வயதாகவில்லை.

மறுபுறம் அவனது பொருளாதாரத் தேவைகள் குறைந்துவிடவில்லை. கணவன் எடுத்துக் கொண்டு வந்த சிறுசம்பளமும் இனியில்லை, உறவுகளும் கைகழுவிவிட்டனர்.

இந்த நிலையில் மூன்று குழந்தைகளை பாராமரித்து வளர்க்க வேண்டிய பொறுப்பு தனியனான் அவளது தலையிலே முழுமையாக வீழ்ந்திருக்கிறது.

மாறாக இனித் திருமணம் செய்ய மாட்டேன் எனத் தாய்க்குச் செய்த சபதத்தாலும் அவனது இயல்பான வீழ்புக் குணத்தாலும் அவனுக்கு வேறு துணை கிடைக்க வாய்ப்பில்லை. எனவே அவனும் இவளை விடப் போவதில்லை. இருவருக்கும் தேவைகள் இருக்கின்றன.

எனவே “முற்றத்தில் இறங்கி இருளோடு இருளாகக் கலந்து போகிறான்” என்ற படைப்பின் இறுதி வாக்கியத்தை தெண்ணியானின் முற்று முழுதான முடிவு எனக் கொள்ள முடியாதிருக்கிறது. இந் நாவலின் இரண்டாவது பாகத்தை தெண்ணியான் மற்றொரு நேரத்தில் படைக்கும் நேரத்தில் இருளில் இருளாகக் கலந்தவன் ஒளி கொடுக்கவும் ஒளி பெறவும் மீண்டும் வரக் கூடும். மனதிற்கு இடற்ளாக இருந்தபோதும் அதுவே இன்றைய யதார்த்தமாகிறது.

மற்றொரு விதத்தில் யோசித்தால் “உனக்கொரு குறையில்லாமல் உன்னை நான் வச்சிருப்பன்” என்ற நந்தகோபாலனின் வார்த்தைகள் எவ்வளவு கேவலமானவை. “வச்சிருப்பன்” என்ற வார்த்தை பெண்களை கேவலமாகப் பார்ப்புதாக இல்லையா? எதற்கும் தலைகுனியாதவனாக, உற்ற நன்பர்களிடையேதான் ஒரு விசேட பிரகிருதி என்று காட்ட முற்படும் ஒரு பாத்திரம் அவ்வாறுதான் சிந்திக்க முயலும் என்பதையும் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

இது சாதிப்பிரச்சினை பற்றிய படைப்பு அல்ல. இது ஒரு உயர்சாதி சமூகத்தில் நடக்கும் கதை. ஆனால் அதற்குள்ளாம் சாதீயம் பற்றிய தனது அக்கறையை தெண்ணியான் சுட்டாமல் விட வில்லை. கோயில் கிணற்றில் பெண்கள் தண்ணி அள்ள முடியாத பிரச்சினையில் “எங்கடை பெண்டுகள் குடங்களை வைச்சுப் போட்டு எனிய சாதி மாதிரி தண்ணி அள்ள மாட்டாமல் ஒதுங்கி நிற்குதுகள்”

பொருளாதார மற்றும் சாதீய காரணிகளுக்கு அப்பால் தனிமனித உணர்வுகளோடு இணைத்துப் பார்க்கும் சமூகம் பற்றிய விரிந்த பார்வையை இந்த நாவல் கொடுக்கிறது. அந்த வகையில் தெண்ணியானின் படைப்புகள் மீதான பார்வைகள் ————— 08

தெணியானின் ஒரு பரிசோதனை முயற்சி என்றும் சொல்லலாம்.

பரிசோதனை முயற்சி என்ற போதும் அவரது மிகச் சிறந்த படைப்புகளில் இதுவும் ஒன்று. நூலாசிரியரின் மிகுந்த உழைப்பைக் கோரிய படைப்பாக இது இருந்திருக்கிறது. சம்பவங்களை ஒழுங்காகக் கோர்த்தல், அவற்றிற்கான சூழலுடன் இணைத்தல், முகம் சுழிக்க வைக்காதவாறு ரசனையுடன் பாலியல் விடயத்தை எழுத்தில் கொண்டு வருதல் போன்ற பலவற்றையும் மிகச் சிறப்பாகச் செய்திருக்கிறார். சுற்றுச் சூழலை உணரும் திறன், யதார்த்தத்துடன் இணையும் கற்பனை வளம், நடை அழகு, இவற்றுடன் அனுபவ முதிர்ச்சியையும் இப் படைப்பில் காணுகிறோம்.

அவரது பல நாவல்களும் குறுநாவல்களும் நூலுகுப் பெற்றிருக்கின்றன. “கமுகுகள்”, “பொற்சிறையில் வாடும் புனிதர்கள்”, “மரக்கொக்கு”, “கானலில் மான்”, “சிதைவுகள்” மற்றும் பரம்பரை அகதிகள்”, “பணையின் நிழல்” போன்ற அனைத்தையும் படித்தவன் நான். இவற்றுள் “மரக்கொக்கு” ஒன்றே இதை விட்ச் சிறந்த படைப்பாகப் பார்க்க என்னால் முடிகிறது.

தெணியான் தனது படைப்புகளில் 50 ஆண்டுகளைப் பூர்த்தி செய்கிறார் என்ற செய்தி மிகவும் மகிழ்வைத் தருகின்றது. நீண்ட காலமாக அவரது வாசகனாக இருந்தபோதும், தனியார் மருத்துவனாகப் பருத்தித்துறையில் பணியாற்றிய 16 வருடங்களாக அவருடன் மிக நெருங்கிய தொடர்பு வைத்திருந்தேன். அடிக்கடி கூட்டங்களிலும், வீடுகளிலும், சிலவேளை மருத்துவ மனையிலும் சந்திப்போம். விவாதிப்போம்.

நெகிழி வைக்கும் அவரது நட்புணர்வில் தோய்ந்து மகிழ்வென் நான். அவரது மனையிடும் பின்னைகளும் எமது குடும்பத்தவர்கள் போல உள்ளதால் ஒன்றியவர்கள். இன்று நெடும் தூரம் எம்மைப் பிரிக்கின்றபோதும் அடிக்கடி தொலைபேசி மூலம் தொடர்பு கொள்ள முடிகிறது.

சமூத்துப் படைப்புகளில் அவரது பணி முக்கியமானது. பாராட்டுகளும், விருதுகளும் கணிப்புகளையும் நிறையவே பெற்றிருக்கிறது. மதிப்பிற்குரிய ஒருவராக விளங்குகிறார். தொடர்ந்தும் அவரது வாழ்வும் பணிகளும் சிறக்க வாழ்த்துகிறேன்.

புலோலியூர் ஆ.இரத்தினவேலோன்

சிதைவுகள் நாலினுடை தெணியான் பற்றிய எனது தரிசனம்

எனக்கு மூன்றோ அல்லது நான்கு வயதாக இருக்கும் போது தெணியான் எழுத ஆரம்பித்திருக்கின்றார். கல்வி, தொழிற்கல்வி, ஆகிய வற்றை முடிந்தவரை நிறைவு செய்து, ஆரம்பத்தில் தனியார் நிறுவனங்களிலும் பின்னர் பத்திரிகை நிறுவனங்களிலும் பணிபுரிந்து, தற்போது ஏற்ததாழ ஓய்வு பெறப்போகும் காலகட்டத்தை நான் நெருங் கிக் கொண் டிருக் கிள் ரேன். ஆனால், தெணியான் தன் எழுத்துப் பணியில் இருந்து ஓய்வுபெறாது இன்னும் வேகமாக இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறார். அரைநூற்றாண்டு காலமாக எழுதுவதற்கும் அப்பால், அக்கால பகுதியில் இவர் மூலம் வெளிப்பட்ட சாதனையின் வலுத் தான் இவரது ஆளுமையின் அடிநாடம் என அறுதியுடன் கூறலாம்.

தெணியானின் ஆரம்பகாலப் படைப்புகளே அவர் பற்றிய அடையாளத்தை எமக்கு உணர்த்தி நிற்பினும், அவர் பற்றிய பூரண பிரக்ஞை வேண்டிநிற்போர், முக்கியமாக அவருடைய

பொற்சிக்கிராமில் வாடும் புனிதர்கள்(1989), மரக்கொக்கு(1994), காத் திருப்பு(1999), கானலில் மான்(2002) போன்ற நாவல்களையும் கொழும்பு, மீரா பதிப்பக்த்தினான் 39 ஆவது பதிப்பாக 2003இல் வெளிக் கொணரப்பட்ட சிதைவுகள் குறுநாவல் தொகுதியினையும் படிக்க வேண்டும். இதுவரை தெனியானைப் படித்திராத ஒரு புதியவாசகன் மேற்படி நூல்களைப்படிக்க முற்படும்போது இதுவரை அனுபவித்தறியாத ஆயாசம் தன் மனத்தில் படர்வதை உணரலாம். மனித மனங்களின் ஆழங்களை ஊடுருவ வல்ல இத்தரு கலைப்பதிவுகளே, ஏலவே நான் குறிப்பிட்ட தெனியானின் வியத்தகு சாதனை எனலாம்.

பிரதானமாக தெனியான் ஒரு நாவலாசிரியரான போதிலும் தரமான பல சிறுக்கைகளையும் அவர் எழுதியுள்ளார். சொத்து(1984), மாத்துவேட்டி(1996), இன்னொரு புதிய கோணம் (2007) போன்ற சிறுக்கைத்தொகுதிகளினுடே மேற்படி சுற்றின் நிதர்சனத்தை நாம் தரிசிக்கலாம். புனைக்கைகளுக்கு அப்பாலான தெனியானின் ஆழந்த இலக்கிய ஈடுபாட்டிற்கு மல்லிகை, ஞானம் சஞ்சிகைகளில் அவர் எழுதிய பத்தி எழுத்துக்களும் தற்போது தினக்குரவில் எழுதும் ஈழத்து இலக்கிய உலகின் உச்சம் பெற்ற ஆளுமைகளுடனான நினைவுப் பதிவுகளும் கட்டியங் கூறத்தக்கன.

தார்மீகக் கோபத்துடன் தலித் இலக்கியம் படைத்த ஆரம்பக்காலகட்டங்களில் ஆகட்டும் அசாதாரண திறமையுடன் இலக்கியங்கள் சிருஷ்டத்த அண்மைக்காலகட்டங்களில் ஆகட்டும் இவரின் நாவல்களில், ஏன் சிறுக்கைகளில் கூட வீச்சுடன் கூடிய ஒரு விசாலமான பார்வை இருந்ததை எவரும் மறுத்துவிட முடியாது. பேராசிரியர் சிவத்தம்பி, தெனியான் பற்றிக் கூற விழையும் போதெல்லாம் இக்கூற்றினையே வலியுறுத்துவார்.

அறுபதுகளின் முற்கூறிலிருந்து இற்றை வரையிலான ஜம்பது நீண்ட ஆண்டுகளில் தமிழ்ப் புனைக்கை உலகம் பெருமளவில் மாற்றமடைந்துள்ளது. வர்க்கியம், தலித்தியம், பெண்ணியம், தேசிய இனப்பிரச்சினை, இளைஞர் எழுச்சி, போராட்டம், அதன் விளைவுகளான அகதி அந்தன்து இடப்பெயர்வு, புலப்பெயர்வு, புலப்பெயர்வுகளான சிக்கல்கள் என ஒரு புறமாக, பாடுபொருட்களும் பகைப்புலங்களும் வேறுபட்டுச் செல்ல இ ————— தெனியானின் படைப்புகள் மீதான பார்வைகள்

மறுபுறமாக கதை கூறு முறைமையிலும் பெரும் மாறுதல்கள் ஏற்பட்டுள்ளன. அத்தகு மாற்றங்களுக்கெல்லாம் முகங்கொடுத்து தம்மை அவற்றிற்கேற்ப மாற்றியமைத்து புதிதாகப் பரிணமித்த கதைஞர்களாக வெற்றி பெற்ற ஓர் சிலருடன் தெணியானுக்கு ஒரு தனியிடமுண்டு என்பதில் இரு கருத்திருக்க முடியாது.

இந்தவகையில், தலித்தியம் முதல் இடப்பெயர் வ வரையிலான பாடுபொருட்களினுடே தெணியானின் இலக்கிய அசைவினை, பல்வேறு நூல்களின் வாயிலாக தாரிசிப்பதைக் காட்டிலும், ஒரே நூலிலேயே அவரை முழுமையாக இனங்காட்ட வல்லதாய் கொழும்பு மீரா பதிப்பகம் மேற்கொண்ட அரிய முயற்சி யின் விளைவே 2003 இல் “சிதைவுகள்” நூலகப் பதிவாயிற்று.

“பொய்மை, போலித்தனம் என்பன இல்லாது என்னை உண்மையாக இந்நால் வெளிப்படுத்துகின்றது”, என நூலின் நுழை வாயிலில் தெணியான் கூறுகின்றார். ஈழநாடு வார இதழில் என்பது களின் நடுக்கூற்றில் தொடர்ச்சியாக வெளிவந்த பரம்பரை அகதிகள் என்னும் குறுநாவலும் தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை, சுபமங்களா இனைந்து நடத்திய ஈழத்துக் குறுநாவல் போட்டியில் (1995) பரிசுபெற்றதோடு பின்னர் சில காலங்களாக தினகரன் வார மஞ்சசியில் தொடராக வெளிவந்த “சிதைவுகள்” குறுநாவலுமே, சிதைவுகள் என்னும் குறுநாவல் தொகுதியில் இடம்பெற்றிருந்தன. இரண்டும் மக்கள் இடப்பெயர்வுகள் பற்றிய படைப்புகள் என்பது இவ்விரு குறுநாவல்களுக்கும் இடையேயான ஒரு பெரிய ஒற்றுமையெனலாம்.

குந்தியிருப்பதற்கு ஒரு குளி நிலந்தானும் சொந்தமாக இல்லாத நிலையில், நிலபிரபுத்துவச் சமூகத்தினரால் குடிசெய்யுப்பி தூரத்தப்பட்டபோது அகதிகளாகிக் காலங்காலமாக இடம்பெயர்ந்து அலைந்து திரிந்த அடித்தள மக்களின் சோகக் கதையினை “பரம்பரை அகதிகள்” குறுநாவல் சிந்திரிக்கின்றது. இயங்கும் யதார்த்த உலகில் நின்று இரத்தமும் சதையுமான பாத்திரங்களினுடே இயல்பான உரையாடல்கள் வாயிலாக இக்குறுநாவல் நகர்த்தப்பட்டிருப்பது நாவலின் வெற்றிக்கு வித்திட்டிருக்கின்றது.

பெற்றவர்களின் முகங்களையே அறியாத கந்தசாமி, அக்கா சின்னக்குஞ்சியின் ஆதரவில் வளர்ந்து பொரியவன் தெணியானின் படைப்புகள் மீதான பார்வைகள் —————— 12

ஆகியதும், பள்ளிக் கூடம் போவதற்குக் கண்டிப்பாக மறுத்துவிட்டு அவளோடு சேர்ந்து கூலித்தொழில் செய்து வருகின்றான். மணப் பருவம் எய்தியதும் இன்னொரு கிராமத்தில் தான் சந்தித்த தங்கத்தை மணம்முடித்து அவளது வீட்டிலேயே தங்கியிருந்தான். ஆனால் அவ்வீட்டின் நிலவுடைமையாளனால் மணமுடித்த சில நாட்களிலேயே மனச்சாட்சி இல்லாது குடும்பத்துடன் விரட்டி அடிக்கப்படுகின்றான். அக்காவின் சிறு குடிசையிலும் தங்கவியலாது வேறு சொந்த பந்தமும் இல்லாது ஈற்றில் மனைவியின் தூரத்து உறவினனான பிறிதொரு கிராமத்தை சேர்ந்த ஆறுமுகத்தின் வீட்டிற்கு இடம்பெயருகின்றனர். ஆறுமுகத்தின் மாமியாரான முத்தியின் வக்கணகள் தாங்கவியலாது சில காலங்களில் அங்கிருந்தும் இடம்பெயர வேண்டியதாயிற்று.

ஸற்றில் வேறொரு கிராமத்தில் நண்பன் வேலாயுதத்தின் குடிசைக்கருகில் இன்னொரு குடிசை போட்டு குடும்பத்துடன் அங்கு குடியேறுகின்றான். அங்கும் சில காலங்கள் தான் நிம்மதிப் பெருமூச்சு விட முடிந்தது. பிறந்த கிராமத்தில் இருந்து அக்காவும் குழந்தைகளும் விரட்டி அடிக்கப்படுகின்றனர். அவர்களுக்கும் தான் குடியிருக்கும் நிலத்தில் கந்தசாமி ஆதாவு அளிக்க முற்படும் போதுதான் பிரச்சினை உச்ச கட்டம் அடைகின்றது.

“ஓரு மாதத்தாலை எல்லாரும் குடியெழும்பி விட வேணும்” நிலச் சொந்தக்காரன் எச்சரிக்கை செய்தார்.

“குடி எழும்பி எவ்வகை போறது...? அது முடியாது” என கந்தசாமியின் ஊரே திரண்டது.

நிலவுடைமையாளன் தன் வெறியாட்டத்தை ஆரம்பித்தான். முதலில் கந்தசாமியின் குடிசை சரிந்தது. தொடர்ந்து வேலாயுதத்தின் குடிசையென... பதினெந்து குடும்பங்களின் குடிசைகள் சிலைத்தகப்பட்டன.

ஏற்படுத்திய சிலைவுகள் அவர்களை போர்க்கோலம் பூண் வைத்தது. கோட்டுக் கட்டளைக்கும் அடிப்படை மறுத்தார்கள். இன்னும் சோதனைகள் வரும். இது அவர்களுக்கும் தெரியும்.

அந்நேரத்தில் ஜீப் வண்டி ஒன்று உறுமிக் கொண்டு அவர்கள் பகுதியை நோக்கி விரைகின்றது.

அவர்கள் எல்லோருடைய கண்களும் சிவக்கின்றன.

— தெண்ணியானின் படைப்புகள் மீதான பார்வைகள்

கந்தசாமியின் முகம் இறுக்கிறது.

“ஒருநாட்டிலை இருந்து இன்னொரு நாட்டிற்கு அகதி களாக ஓடிப்போய் தஞ்சம் அடைகிறார்கள். தலைநகரில் இருந்து அகதிகளாக பிறந்தகம் வந்து ஒதுங்குகிறார்கள். நாங்கள் மட்டும் பிறந்து வாழும் இம் மண்ணிலேயே பரம்பரை பரம்பரை யாக அகதிகளாக இருந்து வருகிறம். இந்தப் பரம்பரை இனிமேலும் தொடரக்கூடாது. இந்த மன்ன் எங்கடை மன்.” கந்தசாமி சொல்லிக் கொண்டு ஒரு பிடிமண்ணை வலது கரத்தால் வாரி அள்ளி இறுகப் பொத்திப் பிடித்து உயர்த்திய கரத்துடன் சினந்தெழுகிறான்.

“அவனைத் தொடர்ந்து பெண்கள் பக்கத்தில் இருந்து சின்னக்குஞ்சியும் அங்கு கூடியிருந்த மக்கள் எல்லோரும் கரங்களை உயர்த்திக் கொண்டு ஆக்ரொஷமாக ஏழுந்தார்கள்!” என்று நாவலை முடித்து வைக்கின்றார் தெணியான்.

படைப்புக்குள் ஆழங்கள் இருக்குமென்றால் அவற்றின் பின் ஆழமான அனுபவங்களும் இருந்தாக வேண்டும் என்பார் சுந்தர ராமசாமி. இதையே ஆமோதிப்பது போல் தெணியானும் நூலின் நுழைவாயில் கீழ் கண்டவாறு கூறுகிறார். “இக்குறுநாவல் வடமராட்சியின் மேற்கில் நடந்த சம்பவத்தை சிற்திரிக்கின்றது. குந்தியிருப்பதற்கும் இடமில்லாது இடம்பெயர்ந்து இடம்பெயர்ந்து அகதிகளாக அலைந்து திரிந்த குடும்பத்திற்குச் சிறிய ஒரு நிலத்துண்டொன்றைப் பெற்றுக் கொடுப்பதில் நான் முனைந்து நின்று பெற்ற அனுபவத்தின் வெளிப்பாடே இது.”

தானியல், செ.கணேசலிங்கன் போன்ற முன்னோடி நாவலாசிரியர்கள் படைத்த எதிர்ப்பிலக்கியங்களின் ஒரு தொடர்ச்சியாகவே இக்குறுநாவலை என்னால் கருத முடிகின்றது. குறிப்பாக செ.கணேசலிங்கனின் “நீண்டபயணத்தில்” வரும் போர்க்குணம் மிகுந்த செல்லத்துறையுடன் இந்நாவலில் வரும் கந்தசாமியைப் பொருத்திப் பார்க்க மனம் ஆவல் கொள்கின்றது.

பொதுவாக தலைத்திய இலக்கியங்களில் போர்க்குணம் மிகுந்து இருக்கும் அளவிற்கு படைப்பில் வலு இருப்பதில்லை. மேனாட்டு இலக்கியங்களிற்கும் இது பொருந்தும். ஆனால் இங்கு தெணியானின் தார்மீகக் கோபத்தின் வீச்சுக்கு சமாந்தரமாகவே படைப்பின் வலுவும் நகர்ந்திருக்கிறது. இதற்கு அடித்தள மக்களின் தெணியானின் படைப்புகள் மீதான பார்வைகள் ————— 14

வாழ்வியல் பற்றிய தெணியானின் ஆழமான அறிவு, கூர்மையான அவதானிப்பு, தெளிவான பார்வைகளுடன் அவரது சுய அனுபவங்களும் காரணமாகின்றன.

கந்தசாமி, சின்னக்குஞ்சி, முத்தி ஆறுமுகம், வேலாடுதம், தங்கம், வைவக்கிழவன் போன்ற இரத்தமும் சதையுமாகப் படைக்கப்பட்ட பாத்திரங்கள் கூட இவரது அனுபவங்களின் வெளிப் பாடுகளே தவிர இலட்சியப் பாத்திரங்கள் என்ற வகையறாக்கள் அல்ல.

தலித் மக்களிடையே தோன்றி வாழும் கதைஞர்களின் கலைப்படைப்பானது பேரிலக்கியங்களாகி காலத்தை வென்று நிற்கும் அபார சக்தி பெறும் என்பர். இந்தக் கூற்றானது அநேகமாக “பரம்பரை அகதிகள்” குறுநாவலிற்கும் ஏற்படையதாகின்றது என்பதே எனது எண்ணம்.

ஒருபுறமாக, சமூகப்பாகுபாட்டின் விளைவிலான வலியினை “பரம்பரை அகதிகள்” நாவலில் உணரவைத்த தெணியான் மறுபுறமாக தேசிய இனப்பிரச்சினையினால் வெடித்த போராட்டத் தின் விளைவிலான மக்கள் இடப்பெயர்வினை நூலின் இறுதிப் பகுதியில் இடம்பெற்ற மறு குறுநாவலான “சிதைவுகளில்” மிகவும் அற்புதமாகவே இலக்கியமாக்கியிடுள்ளார்.

மூத்து இலக்கியவாதிகளுக்கு போர்க்காலமானது காத்திரமான கருக்களை அள்ளி வழங்கியிருக்கின்றது. என்பது களின் முற்கூற்றில் நிகழ்ந்த இளைஞர் தீவிரவாத எழுச்சி முதல் மூன்று தசாப்த காலத்தின் பின்னர் முள்ளி வாய்க் காலில் இது முற்றுப்பெறும் வரை ஏற்பட்ட எம்மண்ணின் அதிர்வு களின் விளைவுகள், தமிழின் புனைக்கதை புதிய எல்லைகளைத் தொடர உதவிற்று. போர் நிகழ்ந்த தளத்திலிருந்தும் அதற்கு வெளியில் இருந்தும் புதிய உணர்திறன் முறைமையில் சில கதைஞர்கள் தமது பங்களிப்பினை உண்மை உணர்வேலாடும், கலை பங்கோடும் நல்கி யுள்ளனர். அந்த சிலருள் ஒருவராக தெணியானும் திகழ்கின்றார் என்பதற்கு அவரது பல படைப்புக்கள் சான்று.

“மனிஷ இறைச்சிக்கும் இஞ்ச இப்ப பஞ்சமா? எங்கை போனானும் குவிஞ்சு கிடக்குது. நீ என் வீணாகப் பசி கிடக்கிறாய். இரு, இப்ப வந்திடுறன். எது வேணும்...? ஸரலோ, மூளையோ?”

எனக் “காகமாய்” நின்று தன் கருத்தினை சொல்லி “உவப்பு” என்னும் தனது உன்னத சிறுக்கை மூலம் அதிர்வினை ஏற்படுத்தியவர் அவர்.

போரின் மிக முக்கிய விளைபொருளாக விளங்கும் இடப்பெயர்வு பற்றியும், அகதிமுகாம் பற்றியும் சிதைவுகள் குறுநாவலில் ஆசிரியர் புலப்பதிவு செய்துள்ளார். தொண்ணாறு களின் முற்கூற்றில் இரவோடு இரவாக தமது சொந்த மண்ணை விட்டு அகதிகளாக வடமராட்சி மக்கள் இடம்பெயர்ந்து தென்மராட்சி விலகாமம் நோக்கிச் சென்றபோது பட்ட துண்பங்கள், துயரங்களை ஒரு நடுத்தரவர்க்கக் குடும்பத்தின் வயதான தம்பதிகளினாடு இக்குறுநாவலில் தெணியான் படம் பிடித்துள்ளார்.

“1991 அக்டோபர் 16 ஆம் நாள் இந்துக்களின் மிக முக்கியமான ஒரு தினமாக விளங்கும் நவராத்திரிப் பூசையின் நிறைவ நாளன்று, இல்லங்கள் தோறும் கலைத்தெய்வம் வாணிக்கு பூசை செய்து வழிபாடு செய்த கையோடு, இரவிரவாக இந்த அவலங்களைக் குடும்பத்துடன் சேர்ந்து அனுபவித்தவன் நான்.” என நூலின் நுழைவாயிலில் தெணியான் குறிப்பிடுகிறார். இத்தகு வரலாற்று அவலநிகழ்வு 1995 இல் விலகாமத்திலும் இடம்பெற்றது. அதனையும், இதனையும் இன்னும் இவற்றிற்கு முன்னரும் பின்னரும் நடைபெற்ற பல இன்னல் மிகு இடப்பெயர்வுகளை எல்லாம் எம் கதைஞர்கள் நிறையவே பதிவு செய்து வைத்துள்ளார்கள். ஆனாலும் தெணியானின் வாயிலாக வெளிக் கொண்டப்பட்ட “சிதைவுகள்” சிறப்புற்று விளங்குவதற்கு அவரின் செவ்வைமிகு அகப் புற்பார்வை காரணமாக விளங்கலாம்.

“விளக்கு அணைந்து போனது” என்ற வாக்கியத்தில் ஆரம்பமாகும் நாவல் அதே வாக்கியத்துடன் நிறைவநிலைன்றது. இடைப்பட்ட பதின்மூன்று குறுகிய அத்தியாயங்களுள்ளும் அக்காலகட்ட துரிசனத்தை மிக அற்புதமாகவே படம்பிடித்துக் காட்டியுள்ளார் ஆசிரியர்.

இடப்பெயர்வின் போது “ஷல்” பட்டு கண்முன்னாலேயே தசைத் துண்டங்களாகச் சிதைந்த தொங்கும் சடலங்கள், கிளாவிப் பாதையால் படகில் பயணிக்கும் போது படும் அவலங்கள், கொழும்பில் தங்கியிருக்கும் போது சந்தேகம் எனும் பெயரில் நிகழும் கைதுகள், யாழ் நகரை நோக்கி எய்திய “ஷல்” அடியில் தெணியானின் படைப்புகள் மீதான பார்வைகள் ————— 16

வைத்தியசாலையில் இருந்த நோயாளிகள் பலியாதல் என அந்தி யாயத்திற்கு அத்தியாயம் உண்மை நிகழ்வுகளைக் கண்முன் கொண்டு வந்து வாசிப்போர் நெஞ்சை பதற வைக்கின்றார் ஆசிரியர்.

“எதற்காக இந்த மக்கள் அகதிகளாகக்கப்பட்டார்கள்?”

“இன்றுவரை விடை இல்லாத வினாக்கள். நெஞ்சில் பிறந்து விடை கோராமல் மடிந்து போகும் வினாக்களின் மயான மனசுகள் இந்த மக்களுக்கு. எத்தனை நாட்கள் தான் வீதிகளிலும் மரந்திழல் களுமாகத் தங்கி பசி பட்டினியோடு அலைக்கழிவது? மக்கள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக தென்மராட்சியிலிருந்து வடமராட்சியை நோக்கித் திரும்பிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.”

அப்போது அந்த வயதான தம்பதியின் தலைவன் தன் மூத்த வனிடம் கேட்கிறார். “அம்மாவை எப்படிக் கொண்டு போவது?”

இறுதியில், இடப் பெயர் வால் நோய் வாய்ப்பட்ட அம்மாவை மாட்டு வண்டியில் ஏற்றி ஊரருகே, அரசினர் ஆதார வைத்தியசாலைக்குக் கொண்டு போவதாக முடிவாயிற்று.

ஆனால் அங்கு வைத்திய வசதிகளும் இல்லை. போதிய வைத்தியர்களும் இல்லை. அப்போதுதான் சின்னவன் சொன்னான் “அம்மாவை யாழிப்பான ஆஸ்பத்திரிக்கு ஏத்தப்போயினமாம்.”

“எப்பிடி?”

“செஞ்சிலுவைச் சங்க வாகனத்திலை...”

“அப்படியே...” நிம்மதியாய் பெருமூச்சு விடுகிறார் அப்பா.

ஆனால் இந்த நிம்மதிப் பெருமூச்சு நீடிக்கவில்லை.

கொழும்பில் நின்ற மூத்தவள் கனடாவுக்குப் புறப்பட்டுப் புருஷனிடம் போன மறுதினமே அவளுடன் அங்கு நின்ற நடுவிலானை சந்தேகத்தின் பேரில் பொலிஸ் கைது செய்து கொண்டு போயிருந்தது. ஆகவே மூத்தவள் கொழும்புக்குப் புறப் படத்தயாரானான். கிளாவிலிப் பாதையால் தான்....

அப்பாவுக்கு அமைதியாக இருக்க இயலவில்லை. மனக் கலக்கம் தீரவில்லை. நிம்மதி இழந்து குழம்பிற்று.

அப்பொழுது வைத்தியசாலையில் ஊழியனாகக் கடமை யாற்றும் அப்பாவின் டானாவன் பதற்றத்துடன் அவசரமாக வந்து சேர்ந்தான். அப்பா அவனைக் கண்டதும் திகைத்துப்போனார்.

“ஜயா, மண்டைத்தீவிலிருந்து அடித்த வெள் வந்து

ஆஸ்பத்திரியில் விழுந்து இரவு அம்மாவும் பின்னையும் போய் விட்டார்கள்"

அப்பா மரமாகிப் போனார்!

மரமாகிப் போனது அப்பா மட்டுமல்ல. நாவலை வாசித்த வாசகர்களும் தான்.

ஆழ்மன உணர்வுகளுடன் இணைந்த புனைவுகளே போர்க்கால இலக்கியங்களுள் வெற்றி பெற வல்லன. மற்றையவையாவும் போலித்தனமானவைகளே. ஏலவே நான் குறிப்பிட்டதற்கமைய புதிய உணர்திறன் முறைமையுடன் கூடிய தெணியானின் புலமையும் அவரது சித்திரிப்பு ஆற்றலுமே இக்குறுநாவலின் வெற்றிக்கு வழி சமைத்திருப்பது கண்கூடு.

ஒரு அப்பாவிக் குடும்பம் போரினால் எவ்வாறு சிதைவுறுகின்றது என்பதனை போலித்தனவுகள் ஏதுமில்லாது மேற்படி குறுநாவலின் மூலம் தெணியான் சித்திரித்திருக்கிறார். இதனையே ஒரு நாவலாக ஆசிரியர் விரித்தமுதியிருப்பாராயின் போர்க்காலத்தின் உன்னத நாவலொன்றும் தெணியானிடமிருந்து தேறியிருந்திருக்கும்.

தெணியானைப் புதிய தலைமுறையினரும் படிக்க வேண்டும். முன்பு படித்தவர்களும் அவரை மீள் வாசிப்பிற்குள்ளாக்க வேண்டும். ஈழத் தமிழ் இலக்கியத்தின் உடனடித் தேவை அது.

எழுத்துலகில் கால் பதித்து பொன்விழாக் காண்ப தென்பது சகலருக்கும் கிடைக்க முடியாத ஓர் அரிய வாய்ப்பு. அந்தப் பொன்னான வாய்ப்பினை சாதனைகளுடன் கொண்டாடுவ தென்பது அதைவிடச் சிறப்பு. அத்தகு சிறப்பினை அம்மன்னின் சொத்தாக விளங்கும் தெணியான் பெற்றிருப்பது மனதிற்கு இதமளிக்கின்றது.

தெணியான் நோய் நெநாடிகளற்று நீடு காலம் வாழ்ந்து இன்னும் உன்னத படைப்புக்களை ஈழத்தமிழ் இலக்கியத்திற்கு வழங்கி வளம் சேர்க்க வேண்டி மனதார வாழ்த்துவோமாக!

பரந்த உரையாடலுக்கு உகந்த களம் தெணியானின் “இன்னாரு புதிய கோணம்”

சமூகம் ஒன் றின் உணர் வகளையும் சிந்தனைகளையும், அச்சமூகமக்களின் வாழ்க்கையில் துளிர்விடும் உணர் சி கிளளையும் மொழிவழியாக வெளிக்கொணரும் சாதனமே இலக்கியம். சமூக அசைவியக்கத்தின் சான்றாக விளங்கும் இந்த இலக்கியமானது, வாழ்வியலின் ஓவ்வொர் பரிமாணத்தின் மீதும் பாதிப்பினை ஏற்படுத்த வல்லது. ஒருவரோடாருவர் தொடர்புறுதலுக்கும், ஒருவரை ஒருவர் புரிந்து கொள்வதற்கும் வேண்டிய அடித்தளத்தை அமைத்துக் கொடுக்கின்றது. குறுகிய வாழ்க்கைக்காலத்தினுள் ஒருவருக்குக் கிடைக்க முடியாத வாழ்வனுபவங்களை, அவற்றின் சுகங் கஞ்சனும் சுமைகஞ்சனும் இரத்தமும் சதையுமாய் திரட்டி வழங்குகின்றது. ஒரு சமூகத்தின் வரலாற்றுக்கு கூடுதலாக, அச்சமூகத்தின் ஆத்மாவைத் தூக்கிச் சுமந்துவந்து தருகின்றது. இவற் றின் அடிப்படையிலேயே இலக்கியத்தை மனித நாகரிகத்தின் அடையாளச் சின்னம் என வரலாற்றிய

லாளர்களும் ஒப்புக்கொள்கின்றனர்.

இலக்கியத்தின் நவீன வடிவங்களில் ஒன்றான சிறுகதை, மேற்குலகில் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் தோற்றம் பெற்றது. இந்த இடைப்பட்ட காலத்தில் சிறுகதை தனது முச்சையும் வீச்சையும் இழந்துவிட்டதாக இடையிடையே மறைப்பாடுகள் வந்துபோயின. மேற்குலகில், குறிப்பாக, அமெரிக்கக் கண்டத்தில் இன்று “சிறுகதை தனது செல்வாக்கை இழந்துவிட்டது” என்று அமெரிக்காவின் பிரபல சிறுகதை எழுத்தாளர் William H. Coles கூறுகின்றார். The New Yorker சிறுகதையைப் பிரசரிப்பதில் ஆர்வம் இழந்துவிட்டதாகவும், The Atlantic அந்த முயற்சியை அறவே கைவிட்டு விட்டதாகவும் சுட்டிக் காட்டும் அவர், “இலக்கிய வாசகர்கள் எதிர்பார்க்கும் தரத்தை இந்நாளைய சிறுகதைகள் எட்டுவதற்குத் தவறியமையே, அவற்றைப் படிப்பவர்களது எண்ணிக்கையின் வீழ்ச்சிக்கான காரணம்” என்கிறார். (Editor's Opinions Blog)

ஏறக்குறைய நூற்றாண்டுகளைக் கொண்ட தமிழ்ச் சிறுகதைச் சூழலிலும் இவ்வாறான “எழுச்சியும் வீழ்ச்சியும்” அவ்வப்போது இடம்பெற்று வந்துள்ளது. காலத்துக்குக் காலம் புதுப்புது இலக்கியக் கோட்டாடுகள் தமிழ்நாட்டில் தரையிறக்கம் செய்யப்பட்டமை, ஏராளம் சிற்றிதழ்கள் புற்றீசல்கள் போலப் பிறந்து மாந்தமை, இவற்றின் தொடர்ச்சியாக, இலக்கியங்களில் எண்ணிலாப் பரிசோதனை முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டமை என்பன மீது அதற்கான பழியையும் பாராட்டையும் சுமத்தலாம்.

சமுத்தைப் பொறுத்தவரை, ஜம்பதுகளின் பிறப்பட்ட காலத்திலிருந்துதான் சிறுகதைகள் புதுவித உத்வேகத்துடனும் கட்டுக்கோப்புடனும் வெளிவரத் துவங்கின. தினகரன் ஆசிரிய பீடத்தினுடான், பேராசிரியர் க. கைலாசபதி யின் பங்களிப்புக்கள், அவரும் பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பியும் இணைந்து முன்னெடுத்துச் சென்ற சமூகவியற் கோட்பாடுசார் விமர்சன வழிநடத்தல்கள், முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் சமூக இலக்கியப் பிரக்ஞா யுடன்கூடிய செயற்பாடுகள் போன்றவற்றின் தீரள் விளைச் சலாகவே ஈழத்துச் சிறுகதைகள் வளர்ந்து வரலாயின. இலக்கியத்தினை சமூக மாற்றத்திற்கான சாதனமாகக் கொள்ளும்

மரபு வலுவிழந்துபோன போர்க்காலத்தில் ஏற்பட்ட பின்னடைவுகளுக்கு மத்தியிலும், ஈழத்தமிழ் இலக்கியப் படைப்பாளிகளின் அனுபவங்களினதும் உணர்வுகளினதும் பிரதான காவுகருவியாக, இன்றுவரை சிறுகதையே விளங்கி வருகின்றது. மிகத் தீவிரமான ஆர்வத்தோடும் ஈடுபாட்டோடும் சிறுகதை எழுதுவதும், வாசிப்பதும் எமது கூழலில் கூடிக்கொண்டே போகின்றது.

இத்தகைய வரலாற்றைக் கொண்ட ஈழத்து நவீன சிறுகதை உலகின் மூன்றாம் தலைமுறையைச் சேர்ந்த முக்கிய படைப்பாளி களில் ஒருவர், தெணியான். இதனை எண்பிக்கும் வகையிலேயே, “தெணியானின் புனைகதைகள் இல்லையெனின் நிச்சயமாக வடமராட்சியினது சமூக வரலாற்றின் ஒரு முக்கியமான பகுதி தெரியாமலே போய்விடும்... வடமராட்சி வாழ்க்கையின் முழுமையை நாம் அறிந்துகொள்ள முடியாது” எனப் பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி கூறியுள்ளார். (காலம், 33 - 2009, தெணியான் சிறப்பிதழ், பக். 26) தெணியானது பெரும்பாலான படைப்புக்களின் பிரதான பேசுபொருள் சாதியமாகவே இருந்தமைக்கு, இந்த வடமராட்சியின் இறுக்கமான சாதியக் கட்டமைப்பு காரணம் எனலாம். சாதியப் பாகுபாட்டுக்கு எதிராகச் சண்டைக் குரலெழுப்பிய கே. டானியல், டொமினிக் ஜீவா, என்.கே.ரகுநாதன், பெண்டிக்ட் பாலன் போன்றோர் அடங்கும் பட்டியலில் தெணியானது பெயரும் தவறாமல் இடம்பெற்று வருகின்றமைக்கான காரணமும் இதுதான். “சாதியம் ஒரு விஷப் பாம்பு. அது எப்படி, எங்கே மறைந்திருக்கின்றது என்பது சிலருக்குத் தெரியாதிருக்கலாம். ஆனால் அந்த விஷப் பாம்பினால் தீண்டப்படுகின்றவனுக்குமா அது தெரியாது போகும்? அதனால்தான் அது பற்றி எழுதுகின்றேன்” எனத் தெணியான் குஞரைப்பதற்கும் (காலம், 33 - 2009, தெணியான் சிறப்பிதழ், பக். 50) இதுவேதான் காரணம்.

இவற்றின் விளைவாகப் பலரும் தெணியானச் சாதியம்சார் எழுத்தாளனாக மட்டுமே பார்க்கின்றனர். இந்தவித வகைமாதிரிப் (stereotype) பார்வைக்கு மாறாக, சாதியம் சாராத கருப்பொருட்களைக் கொண்ட பல படைப்புக்களையும் தெணியான் ஆக்கியிருக்கின்றார். அவற்றுள் குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றுதான் “இன்னொரு புதிய கோணம்” எனும் சிறுகதைத் திரட்டு.

இது 1971 - 2007 கால இடைவெளியில் அவர் எழுதிய 15 சிறுக்கத் தலைகள் கொண்டது. 2007ஆம் ஆண்டின் கொற்றாவத்தை பூமகள் வெளியீடான் இந்நாலில், பூமகள் சனசமூக நிலையத்தின் அந்நாலைய தலைவர் திரு.கி.செல்வராசா அவர்களது வெளியீட்டுரையும், நூலாசிரியரது முன்னுரையும், வைத்திய கலாநிதி எம்.கே. முருகானந்தன் அவர்களது தெணியான் பற்றிய, சுருக்கமான பின்-அட்டை அறிமுகக் குறிப்பும், ஓவியர் ரமணியின் அழகான முகப்போவியமும் இடம்பெற்றுள்ளன. 162 பக்கங்களைக் கொண்ட கையடக்கமான நூல். இந்த நூலில் பேசப்பட்டுள்ள பொருட்கள் யாவை? அவை குறித்து எவ்வாறு பேசப்பட்டுள்ளது? என்ற எளிமையான வினாக்களை அடிப்படையாகக் கொண்டே இந்நால் குறித்த பார்வை இங்கு அனுகப்படுகிறது.

“வெளிநாடு” என்ற கருத்துருவாக்கம் இப்போதெல்லாம் ஈழத் தமிழரது வாழ்வியலுடன் இரண்டற்க கலந்துவிட்டது. மத்திய கிழக்கு நாடுகளுக்கு எம்மவர் வேலைவாய்ப்புத் தேடிச் சென்ற போது தமிழர் வாழ்வுடன் அது ஆரம்பத்தில் ஒட்டிக்கொண்டது. தேசிய விடுதலைப் போராட்ட காலத்திற்குப் பின்னர் பெருந் தொகையில் நிகழ்ந்த இடப்பெயர்வுகளுடன் அது ஈழத் தமிழரிட மிருந்து பிரிக்கமுடியாத ஓர் அம்சமாகிவிட்டது. அந்தகையில் “இன்னொரு புதிய கோணம்” தீர்ப்பிலும் நான்கு கதைகள் வெளி நாடு பற்றிப் பேசுகின்றன என்பது கவனிப்புக்குரிய விடயமாகும்.

வெளிநாட்டிலிருந்து வந்திறங்கும் பணத்தின் மிதப் பினால், போலிப் பகட்டுக்களின் மொத்த வடிவமாக, முதலாவது கதையான “இன்னொரு புதிய கோணம்” கதையின் நாயகி, அற்ப மான ஆசைகளாலும் கனவுகளாலும் சில்லறை நாணயங்களாய்க் குலுங்கிச் சலசலக்கின்றாள். வெளிநாட்டு மாப்பிள்ளைக்கு வலைவீசும் கைங்கரியங்களிலும் கூசாமல் ஈடுபெடுகின்றாள். அதேவேளை “மாயை” என்ற கதையில், வெளிநாட்டுப் பணத்துக்கே உரிய பந்தாவுடன் ஊருக்கு வந்துபோகும் இளைஞன் ஒருவன், தனது தங்கைக்கு “வெளிநாட்டு மாப்பிள்ளை வேண்டாம்; ஊரில் ஒரு அரசு உத்தியோகத்தறைப் பாருங்கள்” என்ற செய்தியைப் பூட்கமாகச் சொல்லி அனுப்புகிறான்.

இரண்டாவது கதையான, “கூரை ஒன்றுதான்,” மிகை

மதிப்பீடும் போவி விழுமியங்களும் கொண்ட, மேட்டுக் குடியினரின் அச்சொட்டான பிரதிநிதியான பேபி மாமியின் நடத்தைகேட்டைக் குறிப்பால் உணர்த்தி, அருவருப்புக்குரிய ஒருத்தியாக அவளைச் சித்திரிக்கின்றது. ஆனால் “வாழுத் துடிக்கிறாள்” கதையில் வரும் சிவகாமி, முறைதவறிப் போனதைக் கண்டும், மன்னிக்கப்படுகின்றாள். வாழ்வின் மீதான அவளது வேட்கையும் பெண்மன உணர்வும் புரிந்துகொள்ளப்படுகின்றன.

உழைப்பவன் - உழைப்பைச் சுரண்டுபவன், உள்ளவன் - இல்லாதவன், ஏழை - பணக்காரன் என்ற பாகுபாடு சொந்த பந்தத்திற்குள்ளும் ஆழ வேசுஞ்சி இருப்பதன் அவலத்தை “தீண்டத்தகாதவன்” என்ற கதையில் காண்கிறோம். பணக்காரனிடம் கைநீட்டிப் புதுவருஷக் காசு வாங்கும் விடயத்தில், தொண்டுதுரவு செய்யும் அடிமை குடிமைகளையும், கோயிலுக்குப் பூசை வைக்கும் ஜயரயியும் சமனாக ஒரே தராசில் வைத்துக் காட்டுகிறது, “ஆதாயங்கள்” எனும் கதை.

சீதனம், சீர்வரிசை கொடுக்க வழியற்றவராய் கண்ணர் விட்டமும் அப்பாவின் துயரம் கண்டு “அப்பா என் அழகிறார்?” கதையில் வரும் பிரியா தன் காதலைத் துறக்கிறாள். கொடுப்பதற் கென அதே சீதனம், சீர்வரிசைகள் இருந்தும், கறாராகச் சீதனத்தைக் கறந்தெடுப்பதில் குறியாகத் தனது காதலன் இருப்பதைக் கண்டு வெறுப்புற்ற, “தீராவிலை” நாயகி ராதாவும் தன் காதலை தூக்கி வீச்கிறாள்.

“நம்பிக்கையை நடைமுறையில் காண்பதுதான் பூரண மான வாழ்வு” என்ற தத்துவார்த்த உண்மையைத் தன் உயிருள்ள வரை சுமந்து திரிந்த கணபதிப்பிள்ளையின் மனம் தெளிவுறக் காட்டப்படுகிறது, “இறுதி மூச்சள்ளவரை...” என்ற கதையில், “நம்பிக்கை மோசம் செய்த கள்ளப் பெரிய தம்பிக்குள்ளும், ஒரு நல்ல மனம் இருந்தது தெரியாமல் போயிற்றே” என்ற ஆதங்கத்தை “மனிதன் உள்ளே இருக்கிறான்” சொல்கிறது.

ஆசிரியர் என்ற பொறுப்புணர்வினை, “தன்பிள்ளை” என்ற கரிசனை விஞ்சியதால், பொறுமையை இழுந்து கடுமையாக நடந்துகொண்டதை நினைந்து தவியாய்த் தவிக்கும் அப்பாவை “ஒரு ஆசிரியன், ஒரு மாணவி, ஒரு தந்தை” கதையில் காணலாம்.

பிள்ளையின் பாதுகாப்பே பிரதானம் என்பதனால், எந்த சந்தர்ப்பத்திலும் அந்தப் பொறுமையை இழக்காது பாதுகாப்பை வழங்கும் அப்பாக்களை “பாதுகாப்பு” கடையில் பார்க்கலாம்.

ஏழ்மையிலும் துன்பத்திலும் கணவன்-மனைவி உறவு எவ்வளவு இதய சுத்தியுடன் பேணப்படுகின்றது என்பதை “அவனுக்கும் ஒரு மனைவி இருந்தாள்” என்ற கடையிலும், போலி மாந்தர்கள் மத்தியில் அந்த உறவு அர்த்தமிழந்து சில்லறை விடயமாய்ச் சீரழிந்து போகிறது என்பதை “இந்திரன்கள்” என்ற கடையிலும் காண்கிறோம்.

தொகுதியின் கடைசிக் கடையான “பிஞ்சப்பழும்,” அருமடு, மலர், பிஞ்சு, காய், பழம் என்ற படிம வரிசைக் கிரமத்தில் நகர்த்திச் செல்லப்படும் கடை. ஒரு குறுநாவலுக்குரிய வடிவமைப்பும் பொருளாமைதியும் கொண்ட கடை. இந்த நூலின் பெறுமதிக்கு வலுச் சேர்க்கும் கடைகளுள் முக்கியமானது. தலைமுறை தலைமுறையாக எடுத்துச் செல்லப்படும் கல்வி அறிவே ஒரு சமூகத்தின் ஆன்மாவாகும் என்ற நிலையில், அக்கல்வியின் முக்கியத்துவத்தைச் சரிவர உணராத ஒரு சமூகத்தின் பிள்ளைகள், வெம்பிப் பழுத்த பிஞ்சகளாய் அழிந்துபோகும் சோகத்தைச் சொல்லும் கடை. வெறுமனே சிறுவர்களின் கடை என்றில்லாமல், ஏழ்மையாலும் அறியாமையாலும் மீளவே முடியாத சக்திக்குள் வீழ்ந்துழலும் ஒரு சமூகத்தின் கடை. “அறிவீனம்” தான் சமூகமொன்றின் மிகப் பயங்கரமான வன்செயல்சார் மூலக்கறு என்பதை அடித்துச் சொல்லும் கடை. பள்ளிசென்று படிக்கவேண்டிய தனது மகன், கூலி வேலை செய்து உழைத்துக் கொண்டுவந்த காசைக் கண்டவுடன், “புரியனுக்குப் புரியனாக என்றை பூள்ளை தலை நீட்டிப்போட்டான்....” என எண்ணி இறுபுதெய்தும் அப்பாவி ஏழைத் தாய் ஒருபுறம்; “இந்த மண்ணில் எந்த ஒரு தனி மனிதனாவது, உணவின்றி வாடும் கொடுமை சகிக்க இயலாதோ, அதற்குச் சற்றும் குறைவில்லாதது கல்வி இல்லாக் கொடுமை” என உள்ளாம் கொதிக்கும் சமூக அக்கறை மிகக் கூசிரியர் மறுபுறம்.

இவ்வாறாக, ஒரு கடைக்குள் மட்டும் என்றில்லாமல், கடைக்குக் கடை எதிரும் புதிருமாகச் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட பாத்திரங்களை - முரண்பாடுகள் நிறைந்த பாத்திரங்களை இந்நால்

பூராவும் பார்க்கலாம். வாழ்க்கை என்பது முரண்பாடுகள் மலிந்த ஒரு களம்; பல்வேறுபட்ட மோதல்களின் மொத்தத் தொகுதி. இந்த மோதல்கள், முரண்பாடுகளால் விளையும் சிந்தனைகள், உணர்வுகள் என்பன வாழ்வின் நிதர்சனங்களாக மாறும்போது அவை கலை இலக்கியங்களாகப் பரிணமிக்கின்றன. இதனைக் கலை நேர்த்தியுடன் சாத்தியப் படுத்துபவன் தான் சிறந்த படைப்பாளி. அந்தவகையில், அன்றாட வாழ்வில் தாம் கண்ட, கேட்ட, அனுபவித்த முரண்பாடுகளையும் மோதல்களையும் உயிர்த் துடிப்பும், கலை நயமும் கொண்ட பாத்திரங்களுடாகக் கதை களாக்கித் தந்திருக்கிறார், தெனியான்.

பின் நவீனத்துவத்தின் வருகை தமிழ்ச் சிறுகதைகளிலும் தவிர்க்க முடியாதவகையில் கணிசமான செல்வாக்கை அண்மைக் காலத்தில் செலுத்தியுள்ளது என்பதை ஒப்புக்கொண்டே ஆக வேண்டும். இக்கோட்டாட்டின் அடிப்படையில், வாழ்வியல் உண்மைகள் எனப்படுபவை ஒரே நேர்கோட்டுத் தளத்தில் என்றில்லாமல், பல்வேறு படநிலைகளையும் அடுக்குகளையும் கொண்டு காணப்படுவதாகக் கூறப்படுகின்றது. இந்த உண்மைகளை வெளிப்படுத்துவற்கென பலகுரல் தன்மை கொண்ட, கவித்துவப் பாங்கான, பழங்களுடான் “மிகைக் கற்பனை” வடிவம் ஒன்று சிறுகதையிலும் தேவைப்பட்டது. ஆயினும் இந்த முயற்சி இன்று மேற்குலகில் சாரமிழந்து போன நிலையில், இக்கோட்டாட்டின் பாதிப்புக்கள் ஏதுமற்றவராய், அன்றுதொட்டு இன்றுவரை தெனியான் யதார்த்தவாத - இயல்புவாத எழுத்தையே தனக்குரிய எழுத்தாகக் கைக்கொண்டு வருகின்றார். அதற்கான சமூக வரலாற்றுத் தேவை அவருக்குத் தொடர்ந்து இருந்துகொண்டே வந்திருக்கின்றது. தான் வாழும் சமூகத்துடன் மிக நெருக்கமான உறவையும் ஊட்டாட்டத்தையும் மேற்கொண்டு வரும் ஒரு படைப்பாளி, தனது இலக்கியங்களும் சமூக இயைபுடையன வாகவே அமைதல் வேண்டும் என்பதில் மிகுந்த கவனமாக இருப்பது இயல்பு. “இன்னொரு புதிய கோணம்” எனும் இத்தொகுப்பில், பிஞ்சுப்பழும், ஆதாயங்கள், மாயை, அவனுக்கும் ஒரு மனைவி இருந்தாள், தீண்டத்தகாதவன் என்பன தெனியானுக்கு, அவர் வாழும் சமூகத்துடன் பிரிக்கமுடியாத,

திட்டவட்டமான உறவும் தொடர்பும் இருக்கின்றது என்ற உண்மையை மீள உறுதிப்படுத்தும் யதார்த்தமான வாழ்க்கைச் சித்திரங்கள். தமக்கே உரிய எளிமையான அழகியற் கூறுகளை உள்ளடக்கிய, மக்களை முன்னிலைப் படுத்திய, யதார்த்தப் பண்புகள் மிகுந்த, சமூக முக்கியத்துவம் மிக்க கதைகள், இவை.

இதேவேளை, தெணியானின் படைப்பாளுமையின் இன்னொரு பரிமாணத்துக்குச் சாட்சியங்களாக விளங்கும் கதைகளை, மனிதன் உள்ளே இருக்கிறான், வாழ்த்துடிக்கிறான், ஒரு மாணவி ஒரு ஆசிரியன் ஒரு தந்தை, இறுதி முச்சள்ளவரை, அப்பா ஏன் அழகிறார்? என்பன விளங்குகின்றன. இத்தொகுதிக்கு வனுவட்டும் காத்திரமான கதைகள். கள்ளப் பெரியதம்பிக்குள்ளஞ்சும் வெளித்தெரியா வகையில் ஒரு நல்ல “மனிதன் உள்ளே இருக்கின்றான்” என்ற உண்மை பிடிபடுகின்றபோது, பிரத்தியட்சமான இந்த உலகை நம்பவே முடியவில்லை! “உலக போகங்களைத் துறந்து ஆசாபாசமற்ற வெற்றுச் சடலமாக சிவகாமி தன் வாழ்வைச் செலவழிக்கலாமா?” எனக் கேள்வியை எழுப்பி, போலி ஒழுக்கக் தலைகளைத் தகர்த்தெற்றந்து, அவளது சபலத்திற்கு உளவியல் ரீதியான நியாயப்பாட்டை வழங்கும் ஒரு துணிச்சலான படைப்பு, “வாழ்த்துடிக்கிறான்.” மகள் மீது அன்பும் அக்கறையும் கொண்ட ஓர் அப்பாவாகவும், அதேசமயம் அவளது முன் னேற்றத்தில் “அதிசிரத்தை” கொண்ட ஆசிரியனாகவும் இருப்பதில் உள்ள உளவியல் சிக்கல்களை உருக்கமாகவும் அழகாகவும் சொல்லும் கதை “ஒரு மாணவி ஒரு ஆசிரியன் ஒரு தந்தை.” தோந்த வாசகன் ஒருவனது மனதில் அதிர்வை ஏற்படுத்தும் விதமாக, மனித மனங்களின் விந்தைகளையும் விணோதங்களையும் “உளவியல்” அனுகுமுறைகளுடனும், நுணுக்கமான செய்நேர்த்தியுடனும், முக்கியமாக இந்த ஜந்து கதைகளும் ஆக்கப்பட்டுள்ளன.

இத்தொகுதியிலுள்ள அநேகமான கதைகளை ஏற்கனவே அவ்வப்போது உதிரியாகப் படித்திருந்தபோதும், அனைத்துக் கதைகளையும் ஒட்டுமொத்தமாகப் படிக்கையில் கிடைத்த பரவசமும் அனுபவமும் முற்றினும் மாறுபட்டவை. கனதியான விடயங்களைக்கூட, மிக எளிமையாகவும் இனிமையாகவும், நேரடியாகவும் சொல்லி முடிக்கும்

தெணியானின் படைப்பாற்றல், இத்தொகுதி பூராவும் பரவிக் கிடக்கின்றது. நல்ல சிறுக்கை ஒன்று சராசரி வாசகனின் புரிதலுக்கு ஒருபோதும் ஒரு சவாலாக இருப்பதில்லை. வாழ்க்கையின் நுட்பங்களையும் மன உணர்வுகளின் ஆழ அகலங்களையும், மிகுந்த அவதானத்துடன், தேர்ந்தெடுத்த வார்த்தைகளுடாகவும், நேர்த்தி யான உத்திமுறைகளுடாகவும் படைப்பாளி வெளிப் படுத்தும் போது, புரிதவின்கை வாசகுங்கு ஒரு பிரச்சினையாக இருப்பதில்லை. தெணியான் இந்த நுணுக்கங்களைத் தெளிவுறவே தெரிந்து வைத்திருக்கும் ஒரு கைதேர்ந்த படைப்பாளி என்பதனால், இத்திரட்டிலுள்ள கதைகள் அனைத்தையும் ஒருசேரப் படித்து முடித்தபோது, எவ்வித சிக்கல்கள் சிரமங்களுமின்றி புதிய உலகொன்று கண்முன்னே விரிந்து கொண்டது - ஒவ்வொரு கதையும் தனித்தனியே மாறுபட்ட அனுபவத்தைப் பகிர்ந்து கொண்டது, அவரது பரந்த சமூக தரிசனத்திற்குச் சான்றாக.

தெணியான் தமிழில் பாண்டித்தியம் மிக்க ஒரு தமிழாசிரியர். ஆனாலும் அந்தத் தகைமை அவரது படைப் பாளுமைக்குப் பங்கம் விளைவிக்கும் ஓர் அம்சமாக இருப்பதில்லை என்பதை அவரது இயல்பான, கிராமியப் பாங்கான எழுத்து எடுத்துக் காட்டுகின்றது. இலக்கியத்தில் நடை என்பது வெறும் மொழிப் பாண்டித்தியம் அல்ல. அது ஆழந்த அவதானிப் புடன் சம்பந்தப்பட்டது. வெளியுலகையும் அக உலகையும் கூர்ந்து அவதானித்து, அந்த அவதானிப்புக்களைத் துல்லியமாகவும் துலக்க மாகவும் சொல்லிவிடுவதே நல்ல நடை. நேரான ஒருநோக்கில், தேவையற்ற அலங்காரம் இன்றிச் சொல்வது எனிமை. அந்த எனிமையில், முன்னரொருபோதும் சொல்லப்படாத ஒரு விடயத்தை ஆழமாகச் சொல்வதுதான் சிறப்பு. இது இலக்கியத்திற்கு வளம் சேர்க்கும். தமிழில் புலமையையும், அதேவேளை அடிப் படையை மீறிய எனிமையையும் தெணியான் கொண்டிருப்பதே அவரது சிறுக்கதைகளுக்கு மரபு ரீதியான சிந்தனை வளத்தைக் கொடுக்கின்றது.

மேலும், அடுத்தவர் மீதான அக்கறையும் கரிசனையும் தான் நல்வாழ்வுக்கும் ஒரு நல்ல சமூகத்திற்கும் மூலாதாரம். இந்த அடிப்படை மனிதாபிமானமும் சத்தியமும் இலட்சிய வேட்கையும்

கொண்ட எழுத்துக்கள் எல்லாம் முற்போக்கு எழுத்துக்கள்தான். இதனையே தமது இலக்கியக் கொள்கையின் ஒளியாடும் பொறியாடும் வரித்துக் கொண்டுள்ள தெணியான், விடுதலையை அவாவுதல் குறித்தும், மனித ஆஸ்மாவுக்குள் நம்பிக்கையை விதைத்தல் குறித்தும், தனக்கெனத் தனி நோக்கும் போக்கும் கொண்ட ஒரு முற்போக்கு எழுத்தாளர். அதற்கமைய வாழ்க்கையையும் மனிதர்களையும் வெவ்வேறு கோணங்களில் கவனித்து, அனுபவமும் கற்பனையும் கலந்த படைப்புக்களாக – மானுட விடுதலைக்கும் சமத்துவத்திற்கும் குரல் கொடுக்கும் எழுத்துக்களாக “இன்னொரு புதிய கோணம்” திரட்டிலுள்ள கதை களை அவர் படைத்துள்ளார். “அழுத்து நவீன தமிழ் இலக்கிய வரலாறு தெணியான் இன்றிப் பேசப்பட முடியாது. அவர் பிற எழுத்தாளர்களால் இனங்காணப்படாத காட்சிகளையும், தரிசனங்களையும், பேசாப் பொருள்களையும், புனையாத சிதைவுகளையும் நிதானமாக நேர்நின்று, சுத்திய தரிசனத்துடன் எடுத்துக் காட்டுவார்” எனப் பேராசிரியர், சபா ஜெயராஜா குறிபிடுகின்றமைக்கு (வாழ்த்துரை, தெணியான் மணிவிழா மலர்) இத்தொகுதிலுள்ள கதைகள் ஆதாரமாய் விளங்குகின்றன.

தெணியான், தாம் வாழும் சமூகம்சார் ஏற்றத் தாழ்வு கருக்கு எதிராகக் “கலக்க்குரல்” எழுப்பும், முற்போக்கு அணியினருக்கே உரிய, அழகியல் கட்டுமானத்துக்குள்ளிருந்து, புனைவுப் பணியில் ஈடுபட்டுவந்த படைப்பாளியாகவே பெரிது அறியப்படுவார். ஆயினும் அவரது கலக்க்குரலிலும் கலையழகின் அனுகுமுறையிலும் ஒரு தனித்துவம் இழையோடி இருப்பதை அவரது அண்மைய படைப்புகள் சுட்டி நிற்கின்றன. “இன்னொரு புதிய கோணம்” அதில் இன்னொன்று. இதிலடங்கும் கதைகள் வாசகர் மனதில் கிளர்த்தும் உணர்வுகளே அதற்கான சான்று. தெணியானது, வாழ்வுபற்றிய பரந்த தரிசனத்திற்கும், பார்வை வீசுக்கும் சாட்சியமாய் நிற்கும் இத்தொகுதியின் உட்சாரம், ஒரு பரந்து விரிந்த உரையாடலுக்கு உகந்த களம். அழுத்து நவீன தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றுப்போக்கின் திசையறிக்கருவியாகக் கொள்ளத் தக்க சகல தகுதியும் தெணியானின் “இன்னொரு புதிய கோணம்” தொகுதிக்கு உண்டு.

யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம்

தனித்துவப் பதிலாகத் திகழும் “சொத்து”

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் சிறப்பிடமொன்றைத் தனதுடமையாக்கிக் கொண்டுள்ள தெணியான் அவர்களின் முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதி “சொத்து”. இது 1984 ஜீன் மாதத்தில் வெளி வந்துள்ளது. “கடந்த பதினெட்டு ஆண்டு களாக எழுதிக்கொண்டிருக்கும் எனக்கு எனது முதல் சிறுகதைத் தொகுதியாக வெளிவரும் இந்நால்” என 15.09.82ல் எழுதிய முன்னுரையில் ஆசிரியரே குறிப்பிடுவதிலிருந்து அவர் எழுத்துலகில் தளிர் நடை பயின்ற காலத்துக் கதைகளே இதில் உள்ளதெனக் கருதவியலாது என்பதை நாம் மட்டிட்டுக் கொள்ளலாம். 1970 முதல் 1980வரை அவர் எழுதிய பத்துக் கதைகள் அதில் இடம் பிடித்துள்ளன.

இச்சிறுகதைத் தொகுதியைப் புரட்டியதுமே ஓர் இலக்கிய வரலாற்று ஆவணம் கண்ணிலே பதியும். டானியல் அவர்களின் அணிந்துரை இந்நாலுக்கு அணிசெய்கிறது. ஆசிரியரின் கதை களைப் பற்றி மட்டுமன்றி அவரைப் பற்றியும் டானியல் அவர்கள் பதிவு

செய்திருக்கும் சிறப்பு இத்தொகுதிக்குரியதாகும். இந்த அணிந்துரை பெற்றது பற்றி தெணியான் அவர்கள் “பூச்சியம் பூச்சியமல்ல” வில் பின்வருமாறு பதிவு செய்துள்ளார்.

“எனது முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதி “சொத்து” தமிழ்நாடு என்.சி.பி.எஸ் வெளியீடாக ஜீனில் வெளிவர்ந்தது. அந்தப் பிரதியை என்னிடம் பெற்று, அதனைத் தமிழ் நாட்டுக்கு எடுத்துச் சென்று நூலாக்கித் தந்தவர் ஜீவா. அந்த நூலை நான் தொகுத்துக் கொண்டிருந்த சமயம் அதற்குரிய முன்னுரையை யாரிடம் பெற்றுக் கொள்ளலாம் என ஜீவாவிடம் ஆலோசனை கேட்டேன். “டானியலிடம் வாங்குவதோ” எனக் கூறினார். அவர் தெரிவித்த கருத்து எனக்கும் உடன்பாடானதாக மனதுக்கு உவப்பாகத் தோன்றியது. அதன் பின்னர் டானியலிடம் முன்னுரையை வாங்கி அந்தத் தொகுதியில் இடம்பெற்ற செய்தேன்.”

இதிலிருந்து திரிவேணி சங்கமமாக “சொத்து” வெளி வந்திருப்பது புலப்படுகின்றது. இந்த வகையிலும் இத்தொகுதிக்கு ஒரு தனிமுத்திரை பதிக்க வேண்டியது அவசியமே.

02.11.1980 வீரகேசாரியில் வெளிவந்த “சொத்து” எனும் சிறுகதை இத்தொகுதியின் முதலாவது கதையாக அமைக்கப்பட்டு அதன் தலைப்பே தொகுதிக்கும் தலைப்பாக்கப்பட்டிருக்கிறது. இக்கதை அதன் ஆசிரியரையோ கதைகள் குறித்து அபிப்பிராயம் கூறியவர்களையோ அதிகம் கவர்ந்திருக்கலாம் ஆனாலும் என்னைப் பொறுத்தவரை இத்தொகுப்பிலுள்ள கதைகளுள் “வயிறிருந்தும் வாயில்லாதவன்” என்னும் கதையே எனது கூடிய விருப்புக்குரிய கதையாகும்.

அதற்காக “சொத்து” கதையை நான் குறைவாக மதிப்பிடவில்லை. கரு, கதையோட்டம், நடை முதலிய எல்லாவற்றிலும் தெணியான் அவர்களுக்கேயுரிய தனித்துவத்தை நிலை நாட்டிய வண்ணம் அதுவும் சிறப்பானதாகவேயுள்ளது. ஆசிரியர் தான் வாழும் சமுதாயத்தின் பத்து ஓட்டடை உடைசல்களை வெவ்வேறு கோணத்தில் படம் பிடித்துக் காட்டியிருக்கிறாரென்றால் “வயிறிருந்தும் வாயில்லாதவன்” அதிவிசேட தரத்தில் உள்ளது. “சமூகத்தின் அடி நிலையில் வாழுந்து கொண்டிருக்கும் மக்கள் தமக்கு இழைக்கப்படும் அந்திகள் எவ்வெய்வை என்பதை அறிவு தெணியானின் பகடப்புகள் மீதான பார்வைகள் ————— 30

பூர்வமாக உணர்ந்து, தமது உறங்கு நிலையிலிருந்து விழிப் படைந்து போராடுவதற்குத் தூண்டும் சிருஷ்டிகளே இன்று பெரும்பாலும் படைக்கப்பட வேண்டும்” என்ற ஆசிரியரது ஆவல் இதில் பூரணத்துவமடைகிறது.

ஒரு சிருஷ்டி கர்த்தா தான் நடந்து வந்த பாதையில் தனக்குத் தைத்த முட்களைப் பற்றியும் அவை தந்த வேதனை பற்றியும் தனக்கு இதந்தந்த நிழல்கள் பற்றியுமே கற்பனை மெரு கூட்டி எழுதுவான். தான் நடந்தறியாத வழியில் நிகழக்கூடியவை பற்றி எழுத முற்பட்டால் உணர்வூர்வமான எழுத்துப் பிறக்காது. “இலக்கியங்களைப் படைப்பதற்கான கருப்பொருளை இந்தச் சமுதாயத்திடமிருந்து நான் பெற்றுக் கொள்கிறேன். இந்தச் சமுதாயம் எனது களமாக விளங்குகிறது.” எனத் தெணியான் அவர்களே தனது “இன்னொரு புதிய கோணம்” என்னும் மற்றொரு சிறுக்கைத் தொகுதியின் முன்னுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார். இப்படி ஆசிரியர் எழுதுவதனாலே தான் அவர் நிலவுடமைச் சமுதாயத்தின் சீர்கேடுகளையே அதிகம் எழுதுவதாக ஓர் அபிப்பிராயம் நிலவுகிறது.

இந்நாலிலுள்ள பத்துக் கதைகளில் “மூன்று தலை முறைகள்”, “கரையை நோக்கி”, “எல்லைக்கோடுகள்” ஆகிய மூன்று கதைகள் மட்டுமே “ஒடுக்கப்பட்டவர்கள்” சிறுக்கைத் தொகுதியில் உள்வாங்கப்பட்டுள்ளமையைப் பார்க்கும் போது ஆசிரியர் சலுகக் கொடுமைகளைக் கண்டு கொதித்தெழுபவர் என்பது தான் உண்மை என்றே சொல்லத் தோன்றுகிறது.

குதிரையோடி கல்விச் சான்றிதழ் பெற்று பதவியையும் கைப்பற்றிக் கொண்டவன். அதற்கு அத்திவாரமாக பரீட்சை எழுதி உதவியவனை அலட்சியம் செய்து உதவாதிருப்பதனை “குதிரையோட்டம்” என்ற கதை சித்திரிக்கிறது. அன்றைய ஆசிரியனுக்கும் இன்றைய ஆசிரியனுக்கும் உள்ள வேறுபாடும் அன்றைய மாணவனுக்கும் இன்றைய மாணவனுக்குமிடையே காணப்படும் வித்தியாசமும் “குருகுல”த்தில் தெளிவாகத் தெரிகின்றன. தமிழ் திரைப்படங்கள் இருநிலே தட்டுத்தடு மாறுவதை “இருநிலே நடக்கிறோம்” சுட்டிக்காட்டுகிறது. இவ்வாறு பல்வேறு சீர்கேடுகள் இக்கதைகளினால் வெளிக் கொணரப்படு தான் ————— தெணியானின் படைப்புகள் மீதான பார்வைகள்

கின்றன. நம்மோடு நானும் பொழுதும் பழகுபவர்கள் கதைகளில் தோன்றி உலா வரும் போது நாம் அவர்களுடன் ஒன்றி விடுகிறோம்.

“சொத்து” சிறுகதையில் படுகஞ்சனும் பணக்காரனுமாகிய வைத்தியலிங்கத்தார், “கடைவாயில் வழியும் வெற்றிலைச் சார்ந்தினை கையினால் துடைத்துக் கொண்டு, எழுந்து வெளியே சென்று, உமிழ்நீரைத் துப்பிவிட்டுத் திரும்பி வந்து முன்னிருந்த இடத்திலேயே அமர்ந்து கொண்டு சாவதானமாகச் சொல்லும் வரை அவர் காச கொடுக்கப் போவதில்லை என வாசகர்களைத் தீர்மானிக்க வைத்த கதாசிரியர், “நான் காசைத் தாறன் நீ கொண்டு போ...வசதியான நேரம் திருப்பித் தா...”எனக் கூறும் அப்புவாக இறுதிக் கணத்தில் அவரை மாற்றிவிடுகிறார்.

எனக்கு ஒரு சிறு ஆதங்கம். “கரையை நோக்கி” கதையில் அவர் கந்தசாமியை சவரிமுத்தனோடு சேர்ந்து வலை கயிறுகளைத் தோள் மேல் போட்டுக் கொண்டு தலை நிமிர்ந்து நடக்க வைத்திருக்கலாம். கந்தசாமி போன்றோர் தயங்குவதும் தலை குனிவதும் தான் உண்மையில் நடக்கும் விடயம் எனச் சிலர் வாதாடலாம். அந்த வர்க்கம் தாம் வெட்கப்பட, களவோ, ஏமாற்றோ செய்யவில்லை. உண்மையாக உழைப்பதில் வெட்கம் எதுவுமில்லை. என்று நினைக்க வைப்பதும் எழுத்தாளனின் கடமை தானே.

இத்தொகுப்பிலுள்ள கதைகள் சுமார் மூப்பது அல்லது அதற்கும் கூடிய ஆண்டுகளுக்கு முன் எழுதப்பட்டவை. ஆனால் அவற்றில் சுட்டிக்காட்டப்பட்ட சீர்கேடுகள் பல இன்னும் குறிப்பிடக் கூடிய மாற்றமெதுவுமின்றியோ அல்லது மேலும் விருத்தி பெற்றோ தான் சமுதாயத்தை சீர்முத்துக் கொண்டிருப்பதால் வாசிக்கும் வாசகர்களுக்கு பழைய கதைகளாகத் தோன்றாது. தெணியான் அவர்களின் தனித்துவ முத்திரையுடன் எம் இரசனைக்கேற்ற கதைகளாகத் திகழும் இக்கதைளை மீண்டும் மீண்டும் வாசிக்கலாம்.

“சொத்து” ஈழத்தின் சிறுகதை இலக்கியத்தின் தனித்துவ மான சொத்தாக என்றென்றும் தலை நிமிர்ந்து நிலைத்திருக்கும்.

தெனியானின் “துவறிப் போனவன் கதை” கடந்து வந்த யதார்த்தத்தின் சாட்சியக் குரல்

1

சமீப காலமாக ஈழத்து தமிழ் இலக்கியப் படைப்புக்களை பற்றி மதிப் பீடு செய்ய வருவோ அப்படைப்புக்கள் போர் காலப்படைப்பா? பின்-போர் காலப் (**Post-War**) படைப்பா? என்ற கேள்வி எழுப்புவதுண்டு. ஆனால், ஆழந்து கவனித்தால் போர் காலச் சூழலில் படைக்கப்பட்ட படைப்புக்களின் எண்ணிக்கை அளவுக்கு பின்-போர் கால கட்ட படைப்புகள் தொகை அளவில் குறைவாக இருப்பதும், பின்-போர் காலம் என்பது மிக குறுகிய கால கட்டமாக இருப்பதாலும், அக்கால கட்டப் படைப்புக்களை பற்றிய மதிப்பீட்டை முன் வைப்பது சாத்தியமில்லாத நிலையில், இன்று வெளிவரும் படைப்புக்கள் பெரும் பாலானவை போர்க்காலத்தை பிரதிபலிக் கின்ற படைப்புக்களாகவே விளக்குகின்றன என்பதே யதார்த்தம்.

இத்தகைய சிந்தனைகளின் பின்னணியில்தான் நீண்ட காலமாக ஈழத்து இயக்கத்தில் ஈடுபட்டு வரும்

35 ————— தெனியானின் படைப்புகள் மீதான பார்வைகள்

முத்த எழுத்தாளர் தெணியான் அவர்களின் 2011 ஆம் ஆண்டு கொட்டே வெளியீடாக வெளிவந்த “தவறிப் போனவன் கதை” நாவலைப் பற்றிச் சில கருத்துக்களை முன்வைக்க வேண்டி இருக்கிறது.

முதலில் தெணியான் அவர்களை பற்றிய சில குறிப்புக்களை விசேடமாக குறிப்பிட வேண்டும். தான் வாழ்ந்த குழலில் ஏற்பட்ட பல்வேறு சமூக மாற்றங்கள், அதிர்வுகள், போராட்டங்கள் போன்றவைகளுக்கு மத்தியிலும், “ககல காலங் களிலும்” அச்சுழலை விட்டு பிரியாது, அச்சுழலில் வாழ்ந்து கொண்டு படைப்பாக்க முயற்சியில் ஈடுபட்டு வந்தவர் என்ற வகையில் முக்கியத்துவம் பெறுகிறார்.

அடுத்து, முற்போக்கு அணியினைச் சார்ந்தவர்கள் கருத்தியல் ரீதியாக இனப்பிரச்சினையிட்டுக் கொண்டிருந்த கருத்துக்களுடன் முரண்பட்டவர்கள் மத்தியில், இன்னும் ஆழமாக சொல்வது என்றால், முற்போக்கு அணியைச் சார்ந்தவர்களின் படைப்புக்கள் போர்க் காலச் சூழலை நியாயமாகவும், சரியாகவும் சித்திரிக்கவில்லை என்ற குற்றச்சாட்டை மறுதலிக்கும் வகையிலான படைப்புக்களை தந்தவர்களில் தெணியான் அவர்கள் முன்முகமாக திகழ்கிறார். அத்தோடு அக்காலகட்டத்தில் அதாவது, 80களுக்கு பின்னான காலகட்டத்தில் எழுத வந்தவர்கள் அவ்வளவாக கவனத்திற்கு எடுத்துக் கொள்ளாத சாதிய முரண்பாடு, வர்க்க முரண்பாடு போன்ற விடயங்களைப் பற்றியும் தன் படைப்புக்களில் பேசி இருக்கிறார் என்ற வகையிலும் தெணியான் அவர்கள் முக்கியத்துவம் பெறுகிறார்.

அடுத்து இன்றைய முத்த தலைமுறை படைப்பாளிகள் கடந்த காலத்தில் தாம் சாதித்தலை மட்டும் வைத்து கொண்டு, தம்மை அடையாளப்படுத்தி கொண்டிருக்க, தெணியான் அவர்களோ இற்றை வரை தன் படைப்பாக்கத் தளத்தில் சமகால நிலை நின்று பணியாற்றிக் கொண்டிருப்பவர் என்ற வகையிலும் குறிப்பிடத்தக்க ஒரு படைப்பாளியாகத் திகழ்கிறார்.

இத்தகைய முக்கியத்துவம் வாய்ந்த தெணியான் அவர்களின் “தவறிப் போனவன் கதை” நாவலின் பிரதி இன்றைய எனது வாசிப்பில் எத்தகைய அனுபவத்தை தருகிறது என்பதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

தெணியான் அவர்களின் மற்ற நாவல் பிரதிகளின் கதை சொல்லும் போக்குகளுடன் ஒப்பிடும் பொழுது “தவறிப் போனவன் கதை” நாவல் பிரதி கதை சொல்லும் போக்கில் Mild ஆன ஒரு பிரதியாக என் வாசிப்புக்கு பட்டது.

அதே வேளை, அவரது மற்ற நாவல்களின் பிரதிகளின் கட்டமைப்பிலிருந்து வேறு பட்ட ஒரு கட்டமைப்பிலும் “தவறிப் போனவன் கதை” பிரதி வளிப்பட்டு இருக்கிறது.

அதாவது அவரது மற்ற நாவல்களில் காலநீட்சி என்பது நீண்டதாக இருக்க, இந்த நாவலிலோ காலநீட்சியோ குறைவாகவே இருக்கிறது. இந்த நாவலோ முத்த ஆசிரியர் ஒருவர் சுகவீனம் உற்று வெவ்வேறான இரு வைத்தியச்சாலையில் அனுமதிப்பட்டு வீடு திருப்புகின்ற காலத்தில் நாவல் முடிந்து விடுகிறது. இவ்விடத்தில், குறைவான காலநீட்சியிடன் முடிக்கின்ற தமிழில் வெளிவந்த நாவல்களில் உடனடியாக எனக்கு, தமிழக எழுத்தாளர் க.நா.ச விள் “ஒரு நாள்” நாவல் நினைவுக்கு வருகிறது. அந்த நாவலில் ஓர் இராணுவ வீரன் ஒரு நாள் விடுமுறையில் தன் கிராமத்திற்கு வந்து மறுநாள் கடமைக்கு திருப்புகின்றதோடு அந்த நாவல் முடிகிறது. அதே வேளை தெணியான் அவர்களின் இந்த நாவலின் உள்ளடக்கத்துடன் ஒப்பிடக் கூடிய நாவல் பிரதியாக ஈழத்தில் வெளிவந்த மு.பொ.அவர்களின் “நோயில் இருத்தல்” நாவல் நினைவுக்கு வருகிறது.

இந்த நாவல் தன்னிலைவயப்பட்ட ஒரு நாவலாகவும் என் வாசிப்புக்கு தெரிந்தது. அவ்வாறு தெரிந்தாலும் தணிகாசலம் மாஸ்டர் என்பவரை யாழ்ப்பாணத்து மத்திய தர வர்க்க, சொகுசு மனோபாவும் கொண்ட, மனிதர்களின் பிரதிநிதியாக படைத் திருப்பது, படைப்பாசிரியர் கையாண்டிருக்கும் யதார்த்தத்தின் நேர்மையை எடுத்துக் காட்டுகிறது.

அத்தோடு இந்த நாவலை பற்றி இன்னுமொரு குறிப்பு சொல்ல வேண்டும். இந்த நாவல் தன்னிலைவயப்பட்ட நாவலாக இருப்பினும், அக்காலகட்டத்தில் ஈழத்தில் நோயில் இருத்தலின் பொழுது, எதிர்கொள்ளப்பட்ட அனுபவங்களை கொண்ட படைப்புக்கள் வெளிவந்த பொழுதும், அவற்றில் சிலவற்றில் அதிக தர ————— தெணியானின் படைப்புகள் மீதான பார்க்கவெள்

அனவில் வெளிப்பட்ட தத்துவ விசாரமெலாம் தெணியானின் இந்த நாவலில் வெளிப்படுவதில்லை. நாவல் போகிற போக்கில் அந்த காலகட்டத்தில் ஏற்படும் சமூக அதிர்வுகள், (போர், இடப்பெயர்வு, அகதி வாழ்வு, என்ற மாதிரியான) அவற்றுக்கு மத்தியிலான சோதனைகளில் பெரிய சோதனைகளாக இருந்த சோதனை சாவடிகள், இப்படியாக பல சமூக அதிர்வுகளைப் பற்றியும் அவையின் விளைவுகளை பற்றியும், அத்தோடு சாதியம், வர்க்க முரண்பாடு, இலக்கிய உணர்வு என்பவற்றையும் யதார்த்த நெறியுடன் படைத்திருப்பது தெணியான் அவர்களின் சமூகப் பிரக்ஞங்கையை எடுத்துக் காட்டுகிறது.

இந்த நாவலில் இடம் பெற்றுள்ள சில பாத்திர வார்ப்புக்களை பற்றியும் இங்கு சொல்லவேண்டும்.

இந்த நாவல் நெடு வரும் தணிகாசலம் மாஸ்டரின் மனைவி, ஒரே ஒரு தடவை வந்து போனாலும் இறுதியில் முக்கியத்துவம் பெறும் அந்தி, நர்ஸ் நிர்மலா, மாஸ்டர் காதலித்த மணிமேகலை, இந்த நாவலில் திருப்புமுனை ஏற்படுத்தும் பால்காரன், மாஸ்டரின் பக்கத்துகட்டில் சிகிச்சை பெற வரும் பஸ் சாரதி, போன்ற பாத்திரங்களின் வார்ப்புகள் மிக சிறப்பாகவும் நுட்பமாக வெளிப்பட்டுள்ளன. அத்தோடு, நான் செத்தாலும் சாதிய உணர்வின் காரணமாக வைத்தியசாலையில் பால் குடிக்க மாட்டேன் என அடம் பிடித்து செத்துப் போகும் நோயாளியை, அவன் “இன்னும் சாகாமல் இருக்கும் சாதி” என சிந்திரித்து இருப்பதன் மூலம், நோயுற்ற வேளையிலும், அகதி வாழ்விலும், இன-மத குல பேதம் பாராது பலி எடுக்கும் போர்ச் சூழலின் பொழுதும், சாதி பார்ப்பதை இவர்கள் இன்னும் விடவில்லை என்பதை எடுத்துக் காட்டுவதாக அப்பாத்திரம் அமைந்திருக்கிறது.

அடுத்து இரண்டு முக்கிய நிகழ்வுகள் இந்த நாவனுக்கு மையங்களாக அமைந்துள்ளன

1. இரு வேறுபட்ட வைத்தியசாலை தங்கி சிகிச்சை பெறும் தணிகாசலம் மாஸ்டர் உயிரோடு இருக்கும் பொழுது அவர் மரணித்து விட்டார் என பரவும் வதந்தி.
2. அவர் சுகவீனமுற்று மயக்க நிலையில் இருக்கும் பொழுது, இக்கட்டான ஒரு சூழ்நிலையில் அவரை வைத்தியச்சாலைக்கு

சேர்க்க உதவும் அந்தி என்பவர் இனந்தெரியாத நபர்களால் சுட்டுக் கொள்ளப்படும் சம்பவம்.

இதில் பரப்படும் வதந்தி சம்பவம், நாவலின் நடுப்பகுதியில் இடம் பெறுகிறது. ஆனால் எனது வாசக அனுபவத்திற்கு பரப்பப்படும் வதந்தியின் பின் விளைவுகள் பற்றி விபரிப்பில் ஒரு போதமை எனக்குத் தெரிந்தது. அதாவது அந்த வதந்தி பரப்பப்பட்டதை பற்றிய தணிகாசலம் மாஸ்டரின் மனோநிலை நாவலின் இறுதிப் பகுதியில் எடுத்துக் காட்டப்பட்டாலும், அந்த வதந்திப் பரப்பப்படும் வேளையிலான மாஸ்டரின் மனோ நிலையை எடுத்துக் காட்டாமையும் அந்த போதமைக்கான காரணிகளில் ஒன்றாகவும் அமைகிறது.

அதே வேளை அவரை வைத்தியச்சாலையில் சேர்க்க உதவும் அந்தி எனும் அந்த அன்பர் சுட்டுக் கொல்லப்படும் சம்பவம் நாவலின் இறுதிப் பகுதியில் இடம்பெறுவது. அந்த சம்பவத்தின் தாக்கத்தை ஆழமாக வாசகர்கள் உணர்வதற்கு வழி வகுக்கிறது.

மனித நேயமிக்க, அந்த நல்ல மனிதருக்கு அந்தி என்று பெயர் வைத்ததை விரும்பாத, தன்னுடன் நெருக்கம் இல்லாத, இக்கட்டான நிலையில் தனக்கு உதவிய அந்த மனிதரை, பார்க்க விரும்பி, தயாராகும் பொழுது, அந்தி சுடப்பட்ட செய்தி மாஸ்டருக்கு வந்து சேர்கிறது. இவ்வளவு காலம் தனக்கு ஏற்பட்ட நோயால் எதிர் கொள்ளாத வலியை அந்தி என்ற அந்த அன்பர் சுடப்பட்ட சேதியைக் கேட்டதும் மாஸ்டர் எதிர் கொள்கிறார். இன்னொரு புறம் அவரை சுட்டு யார் என்ற கேள்விக்கு “யார் என்று தெரிய வில்லை” என்ற மாதிரியான பதில் அவருக்கு சொல்லப்படுகிறது. அந்த கேள்வியுடனும் இந்த பதிலுடனும் நாவல் முடிக்கின்றது.

சிங்களம் தெரிந்த, இனந்தெரியாத நபர்களால் சுட்டுக் கொல்லப்படும் அந்தி என்ற அந்த மனிதரின் அகலா மரணம், கணிசமான கேள்விகளுக்கு உண்மையான, சரியான பதில்கள் கிடைக்காத, ஒரு சந்தர்ப்ப யுக்தில் நடக்கின்ற மரணமாக இருப்பதனால், அந்த அகலா மரணத்துடன் அந்த நாவல் முடிக்கின்ற சந்தர்ப்பமானது, அதாவது கடந்து வந்த யதார்த்தத்தின் சாட்சியக் குரலாக இந்த நாவலை வெளிப்படுத்தி, வாசகர் மனதில் கணிசமான கேள்விகளுக்கு உண்மையான, சரியான பதில்களை தருகின்ற இன்னுமொரு புதிய நாவலை ஆரம்பம் செய்து விடுகிறது. இதுவே இந்த நாவலின் வெற்றி எனவாம்.

தெணியானின் “இன்னும் சொல்லாதவை”

நாவலாக எழுதியிருக்க வேண்டிய ஒரு படைப்பு சுயவரலாறாகி யுள்ளது. தெணியான் ஒரு கதைசொல்லி. சிறுகதைகள், நாவல்கள் உட்பட சில தொடர்களும் கட்டுரைகளும் எழுதி யிருப்பவர். அவரது எந்தவொரு படைப்பை உள்ளிப்பாகப் பார்த்தாலும் அவர் ஒரு சிறந்த கதைசொல்லி என்ற முடிவுக்கே வாசகர்கள் வந்துவிடுவார்கள்.

இன்னும் சொல்லாதவை நூலைப்படித்தபோது எனக்கு உடனடியாக நினைவுக்கு வந்தவர் தமிழ்நாட்டின் கரிசல்கட்டுமைந்தன் கி.ராஜநாராயணன்.

அவரும் சிறந்த கதைசொல்லி. அத்துடன் பிரதேச மொழிவழக்குகளை அநாயசமாகவும் சுவாரஸ்யமாகவும் சொல்லவல்லவர். தெணியான் எங்கள் தேசத்தின் வடமராட்சிக்கதைசொல்லி.

இந்நூலின் பதிப்புரையில் பின்வரும் பந்தி எனக்கு முக்கியத்துவ மாகப்பட்டது.

ஒரு எழுத்தாளனது புனை வுலகை தரிசித்து அதில் லயித்துக்கிடக்கும்

தெணியானின் படைப்புகள் மீதான பார்வைகள் ————— தீ

வாசகனுக்கு அந்த எழுத்தாளனது சொந்த வாழ்வைப்பற்றிய இரகசியங்களை அறிந்துகொள்ளும்போது அந்த எழுத்தாளனைப் பற்றி உருவாக்கிவைத்திருக்கும் மனக்கோட்டை உடைந்து சிதறுவதே இயல்பு. இதனால்தானோ என்னவோ பல பிரபலங்கள் தங்களது சொந்த வாழ்வை வெளிப்படுத்துவதில்லை. தங்களது சுற்றும், நட்பு இவற்றின்மீது வெளிச்சும்படாமல் கவனமாகப் பார்த்துக் கொள்கின்றனர். இந்திலைக்கு மாறாக தெணியானின் வாழ்வனுப வங்களை படிக்கும்போது அவர் மீதான நமது மதிப்பு பல மடங்கு கூடுகிறது. அவருடன் நெருக்கத்தை அதிகப் படுத்துகிறது.

கவியரசு கண்ணதாசன் ஒரு தடவை இப்படிச்சொன்னார்:

மரத்தைப்பார். அதில் பூக்கும் மலர்களை, காய் கனி களைப்பார். ரசிப்பாய்... ஆனால் அந்த மரத்தின் வேரைப் பார்க்க முயலாதே. பிறகு, மரமும் இருக்காது உனது ரசனையும் பொய்த்து விடும்.

ஒரு படைப்பாளியின் உள் அந்தரங்கம் ரசனைக்குரிய தாக இருக்காது என்பதுதான் கவியரசுவின் கருத்து.

வெளிப்படையான மனிதராகவும் தனக்கு சரியெனப் பட்டதை துணிந்து சொல்லும் தன்னம்பிக்கையுடையவராகவும் பல தசாப்தகாலமாக எழுத்துலகில் இயங்கிவரும் தெணியான் தனது வாசகர்களுக்கு சொல்லவேண்டிய கதைகள் நிறையவள்ளன. அவர் இந்த நூலிலும் மல்லிகைதொடரிலும் சொல்லியிருப்பவை சொற்பம்தான்.

அரைநூற்றாண்டுக்கு முன்னர் அவர் வாழ்ந்த வடமராட்சி யும் மாந்தர்களும் குறிப்பாக பெற்றோர் சுற்றந்தவர் எப்படி வாழ்ந்தனர் என்பதை வாழ்வனுபங்களாக சித்திரிக்கின்றார்.

முகழுடியோடு பிறந்த தெணியான், வளர்ந்து பெரிய வனாகியதும், ஜயா (தந்தை) இறந்தபின்னர் நடக்கும் சவண்டி கிரியையின்போது அதனைசெய்யவந்த ஜயரின் காலில் விழுந்து வணங்கமறுக்கும் “முகழுடி” அணியாத முழுமனிதனாக காட்சி தருகிறார்.

ஒரு படைப்பாளியின் ஆற்றல் வாசகனின் சிந்தனையில் ஊடுறுவதில்தான் பெரிதும் தங்கியிருக்கிறது. தெணியான்

வாசகனிடத்தில் ஊடுறுவுவதுடன் மட்டும் நின்றுவிடாமல் வாசகனையும் தன்னோடு அழைத்துச்செல்கிறார். தான் பிறந்து, தவழ்ந்து வளர்ந்து நடமாடிய வடமராட்சியை சுற்றிக்காண்பிக் கின்றார். நாமும் அவர் இன்னும் சொல்லதவற்றை கேட்டிவதற் காக அவரைப்பின்தொடருகின்றோம்.

அம்மாக்களின் உழைப்பு பெரிதாகப்பேசப்படுவதில்லை. வேலை... வேலையே வாழ்க்கை என்று ஒரு சிறுக்கதை எழுதி யிருக்கிறார் கிராஜநாராயணன். இங்கே இந்தத்தொடரில் தனது தாயாரின் உழைப்புப்பற்றி சிலாக்கித்து எழுதுகிறார் தெணியான்.

அம்மாமாருக்கு வீட்டில் கூட்டிப்பெருக்கி சமைப்பது மட்டும் அல்ல வேலை. அதற்கும் அப்பால் அவர்கள் சகிக்கும், சுமக்கும் வேலைகளும் அதிகம்தான்.

ஒரு சண்டியருக்கு பீடி வாங்கிக்கொடுக்கும் வேலையை தெணியான் வெறுப்போடு ஏற்றுக்கொள்கிறார். பீடியை தெணியான் வீடி என்றுதான் குறிப்பிடுகிறார். தனது வெறுப்பை அவர் காண்பிக்கும் விதம் வேலைக்கையானது. வெறுப்புக்கு கழிவுதான் அவருக்குதவிற்கிறது. பிடியில் சிறுநீர் கழித்துவிட்டு கொடுக்கிறார்.

எனக்கு கண்ணதாசனுடன் கமல் ஹாசன் நடித்த மகாநந்தியும் நினைவுக்கு வருகிறது.

“நீ உருப்படமாட்டாய்” என்று சொன்ன பாடசாலை ஆசிரிய ரிடமிருந்த வெறுப்பை பிறிதொரு காலத்தில் அந்த பாடசாலைக் கட்டிடத்தில் சிறுநீர் பெய்து காட்டிக்கொண்டார் கண்ணதாசன்.

மகாநந்தி படத்தில் சிறையிலிருக்கும் கமலுக்கு காதலியிடமிருந்து வரும் கடிதத்தின்மீது சிறுநீர்கழித்து தனது வெறுப்பை ஒரு சிறைக்காவலன் காண்பிக்கின்றான். வெறுப்புக்கு சிறுநீர்தான் பதிலாடியோ? என்று எண்ணத்தோன்றியது.

இந்த நூல் தமிழ்நாட்டில் வெளியாகியிருக்கிறது.

பிரதேச மொழிவழக்குகள் நிரம்பிய இந்த நூலை தமிழக வாசகர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளத்தான் வேண்டும். எமது மொழி வழக்குகள் தங்களுக்கு புரியவில்லை என்று இப்பொழுதும் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் தமிழக படைப்பாளிகளுக்கும் வாசகர்களுக்கும் இந்நூல் மற்றுமொரு வரவு.

தெணியானின் “விழவை ஞாக்கி” சில மனப்பதிவுகள்

அறிமுகம்

ஈழத் து தமிழ் புனரைக்கை எழுத்தாளர்களுள் திரு.க.நடேசன் என்ற இயற் பெயர் கொண்ட கொண்ட “தெணியான்” காத் திரமானவர். சமூகத்தில் புரையோடிப் போன இருப்புக் களை எடுத்துக் காட்டி வாசகர் மனதில் சிந்தனை வெளிச்சத்தை தீண்டிவிடும் பாங்கில் அவரது படைப்புக்கள் அமைந்திருக்கும். 1960களின் நடுப்பகுதியில் புனரைக்கை எழுத்துக்களில் பிரவேஷித் த தெணியான் முதல் நவீனமாக “விழவை ஞாக்கி” என்பது அமைகிறது. இது 1973 யூலையில் வீரகேசரிப் பிரசரமாக முதற்பதிப்பைப் பெற்றது.

ககைக்கரு

கே.டானியல், செ.கணேச
விங்கன், செங்கையாழியான் போன்ற எழுத்தாளர்களாலும் முக்கிய நிலையில் ஞாக்கப்பட்ட சாதி முரண்பாடு பற்றிய விடயமே இக்கதையின் கருப் பொருளாக வும் அமைந்துள்ளது. தாழ்த்தப்பட்ட

சமூகத்து இளைஞர் ஒருவன் மேல்தட்டு மக்களின் மேலாதிக் கத்துக்கு உப்பட்ட பாடசாலைக்கு ஆசிரியராக இடமாற்றம் பெற்று வருவதும் அதனால் அவன் எதிர்நோக்கும் சவால்களும் அவற்றை அவன் வெற்றி கொள்ளும் பொறிமுறையும் இக்கதையில் தெளிவாகின்றன.

ஆயைப் பிரவேசம், பொதுக்கிணறுகளில் தண்ணீர் அள்ளுதல், கலப்புத்திருமணம், மதமாற்றம் என்ற வகையில் பேசப்பட்ட சாதியம் சார்ந்த கதைப்பொருளை தெணியான் இந்நாவலினுராடாக இன்னொரு தளத்திற்கு எடுத்துச் செல்கின்றார். தாழ்த்தப்பட்ட மாணவர்களுக்கான கல்விமறுப்பு அல்லது தாழ்த்தப் பட்ட மாணவர்களை கல்வியில் ஓரங்கட்டுதல் என்ற தளத்தை வெற்றி கொண்ட கோவிந்தன் என்ற இளைஞர் ஆசிரியராகப் பணியாற்றுகின்றான். அவன் தனது சமூகத்தை மட்டுமின்றி ஏனைய சமூகத்தையும் மனிதாபிமானத்தோடு எப்படி நேசிக்கிறான்; தனது எதிரிகளையும் தனக்கான எதிர்வினை களையும் எப்படி வெற்றி கொள்கிறான் என்பது இக்கதையில் புலனாகின்றது.

தனியே தனது சமூகத்தை மட்டுமின்றி ஒட்டுமொத்த மனிதசமூகத்தையும் நேசிக்கும் ஆத்மாவின் குரலாக கோவிந்தன் அமைகின்றான். மலையகப் பிரதேசத்து மாணவர்களுக்கு மாணசீகமாகக் கற்பித்து அவர்கள் மனதை வெற்றி கொண்டவன் என்று கூறப்பட்டிருப்பது இதற்குச் சிறந்த ஆதாரமாகும்.

சாதி அடிமைத்தனத்தில் சிக்குண்டு கொதித்தெழும் தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்து இளைஞர்களின் வாலை முறுக்கிவிட்டு முரண் பாடுகளை வளர்த்து அழிவுக்கு வழிகோலும் “போர்க்கோலம்” கொண்ட இளைஞராக அல்லாமல் ஒட்டுமொத்த சமுதாயத்தை மனித நேயத்துடன் பார்த்து தன்னை தன் கொள்கையை எதிர்க்கும் கோணாசலம் வாத்தியார் போன்றோரையும் அவர்களுக்கு பக்கபலமாக நின்று செயற்பட்ட தனது சமூகத்து “வேண்டாத்தலைகளான்” அப்புக்காத்து கிட்டினன், கோளன் மயிலன் போன்றோரையும் சாத்வீகமான முறையில் வெற்றி கொள்ளும் இலட்சிய வீரனாக கோவிந்தன் உலா வந்து வாசகர் மனதை வெற்றி கொள்கிறான்.

தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத் தவர் களால் மட்டுமின்றி தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தை அடக்கியாள கங்கணம் கட்டி நிற்கும் வேளாள சமூகத்தாலும் கோவிந்தனுடைய நியாயப்பாடுகள் நேசிக்கப்படுகின்றன. கோவிந்தனை அப்பாடசாலையிலிருந்து கலைத்துவிடத் துடித்த கோணாசலம் வாத்தியார் உட்பட மாணவர்களாலும் கோவிந்தன் மாண்சீகமாக நேசிக்கப்படுவதாக கதையின் இறுதியில் கூறப்படுவது இதற்கு தக்க சான்றாகும்.

கலப்புத்திருமணம் சாதிய முரண்பாட்டை வளர்க்குமேயன்றி அழித்துவிடாது என்ற கருத்தையும், மல்லிகா ஆசிரியையின் காதலை கோவிந்தன் நிராகாரிப் பதினிருந்து ஆசிரியர் வெளிப்படுத்தியுள்ளார் எனலாம்.

கதைக்களம்

மலையகப் பகுதியைக் களமாகக் கொண்டு நாவலின் ஆரம்பம் அமைந்துள்ள போதும் பெரும்பாலும் யாழ்ப்பாணத்துக் கிராமம் ஒன்றே களமாகக் கொள்ளப்படுகிறது. பனைகளும், வடலிகளும் நிறைந்த, புழுதியும் புல்லும் மண்டிய ஒழுங்கைகளும், கிடுகு வேலிகளுமாகக் கதைநிகழ் களம் காட்டப்படுகின்றது. கதையின் நிறைவுப்பகுதியில் “கரணவாய் சைவப்பள்ளிக் கூடத்திற்கு” கோவிந்தன் மாற்றலாகிச் செல்வதாகக் கூறப்படுவதி விருந்து வடமராட்சிப் பிரதேசத்தை களமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டதாகக் கருதலாம். கோணாசலம் வாத்தியார் ஆட்சிப் கோவிந்தன் கற்பிக்கும் பாடசாலையின் கதையின் பெரும் பகுதி நகர்ந்தாலும் அப்பாடசாலையின் பெயர் கூறப்படவில்லை என்பது நாவலாசிரி யாரின் சமூக அக்கறையைக் காட்டுகிறதெனலாம். சாதியம் ஆழ வேஞ்ண்றி முறுக்கேறியதாகக் கருதப்படும் யாழ்ப் பாணத்தை இந்நாவலின் களமாகக் கொண்டமை புதுமையானதன்று.

ஸாத்திரவார்ப்பு

இந்நாவலில் பாத்திர வார்ப்பு நேர்த்தியாக இடம் பெற்றுள்ளதெனலாம். சமூகதாகமும் முற்போக்குடனான இலட்சிய வேட்கையும் கொண்ட பாத்திரமாக கோவிந்தன் என்ற

பாத்திரத்தை ஆசிரியர் படைத்துள்ளார். குடும்ப உணர்வுச் சூழிப்பு, மேலாதிக்க சமூகத்தின் அடக்குமறைகள், அரூவருப்புக்கள், வெருட்டல்கள், தனது சமூகத்தின் கொதித்தெழுல்கள், மல்லிகா ஆசிரியையின் காதல் வார்த்தைகள் எதனையும் கண்டு குலைந்து போகாத இலட்சியப் பாத்திரமாகக் கோவிந்தன் என்ற பாத்திரம் படைக்கப்பட்டுள்ளது.

தீயவழியில் சென்று திருந்தும் நல்ல இயல்புடைய கோணாசலம் தலைமையாசிரியர், நல்ல குணப்பண்பையே இனங்காண முடியாத வேலாயுதம் வாத்தியார், சமூகப்பற்றோ மனிதநேயமோ அற்ற அப்புக்காத்துகிட்டினன், கோளன் மயிலன் போன்ற பாத்திரங்களும் சிறப்பாக படைக்கப்பட்டுள்ளன.

கதை நகர்வு

நாவலின் ஆரம்பப் பகுதியில் வாசகரின் ஆர்வத்தைத் தூண்டும் படியாக கதைநகர்வு அமையவில்லை. எனினும் பிற்பகுதி அடுத்து என்ன நிகழப் போகிறது என்ற ஆவசை ஏற்படுத்துகிறது. இடையிடையே இலட்சியம் சார்ந்த பிரசாரம் வீசுவதும் குறிப்பிடத்தக்கது. இதற்கு இந்நாவலின் ஒன்பதாவது அத்தியாயம் சிறந்த ஆதாரம். எனினும் இது தவிர்க்க முடியாதது.

மலையகத்திலிருந்து இடமாற்றம், புதிய பாடசாலையில் கோவிந்தனுக்கு ஏற்பட்ட எதிர்ப்பு, கோவிந்தன் சவால்களை எதிர்கொள்ளல், வேலாயுதம் வாத்தியாரின் சதி, அதன் தோல்வி வெற்றி, கோணாசலம் தலைமை வாத்தியாரின் மனமாற்றம், மல்லிகா ஆசிரியரின் காதல் என கதை நகர்த்தப்படுகிறது. கதையில் மூன்று விடயங்களை முன்னாரா உணகிக்க முடிகின்றது.

1. கோணாசலம் தலையாசிரியரின் மனமாற்றம்
2. அப்புக்காத்து கிட்டினன், கோளன் மயிலன் ஆகியோரின் நடத்தை
3. மல்லிகா ஆசிரியையின் காதல்

மொழி நடை

கதைக்கரு, கதைக்களாம், பாத்திரங்களின் நிலை என்பவற்றுக்கு ஏற்ப ஆசிரியர் பொருத்தமான மொழிநடையைக் குறியிபானின் படைப்புகள் மீதான பார்க்கவகள் ————— 44

கையாண்டுள்ளார். வாசகனால் எழுதில் விளங்கக் கூடிய மொழிநடை பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. குறிப்பாக பாத்திரங்களின் உணர்வுறிலைக்கேற்ற மொழியைக் கையாள்வதில் ஆசிரியர் வல்லவராக உள்ளார். எனினும் சில இடற்களில் “ஸார்” என்றும் வேறு சில இடங்களில் “சேர்” என்றும் சில இடங்களில் “இராமு” என்றும் வேறு சில இடங்களில் “ராமு” என்றும் ஒரே பாத்திரம் ஒருவரை வெவ்வேறு விதமாக அழைப்பது மொழிநடையில் மேலும் கவனம் செலுத்தியிருக்கலாமோ என்று என்னத் தோன்றுகின்றது. யாழ்ப்பாணப்பிரதேசத்து பேச்சு மொழியை பொருத்தமாகக் கையாண்டமை கதைக்குப் பலம் சேர்க்கிறது.

நிறைவாக:-

எழுத்து புனைக்கதை எழுத்தாளர்களில் முக்கியமானவர் என்ற கணிப்பைப் பெற்றுள்ள தெணியானின் முதல் நாவல் “விடிவைநோக்கி” என்பதாகும். பலராலும் கதைப் பொருளாகக் கொள்ளப்பட்ட சாதிய அடக்குமுறைக்கு எதிரான குரலை சாத்வீகமான முறையில் சமூக அக்கறையுடன் நோக்கியுள்ளார். கல்வி, பொருளாதார முன்னேற்றம், முரண்பாடற்றபோக்கு என்ற இலட்சியநோக்குடன் சாதிய ஏற்றத்தாழ்வை போக்கலாம் என்ற எதிர்வகுறலை முன்வைத்துள்ளமை சிந்தனைக்கும் வரவேற்பிற் குரியதாகப்படுகின்றது. சமூக அக்கறையும் இலட்சிய தாகமும் உடைய ஓர் எழுத்தாளனின் படைப்பு என்ற வகையில் “விடிவைநோக்கி” என்பது கவனிப்பிற்குரியது.

பேராசிரியர் செ.யோகராசா

சமுத்து தமிழ் நாவல் வரலாற்றில் “மரக்கொக்கு”: சில அவதானிப்புகள்

சமுத்தின் முற் போக் கு எழுத்தாளர்களுள் மூன்றாம் தலை முறையை சேர்ந்தவர் தெணியான்.

சமுத்தின் முதலாம் தலைமுறை நாற்பதுகளின் பிற்பகுதியில் உருவானது; கே.கணேஷ், அ.ந.கந்தசாமி, முதலா ணோர் இத்தலைமுறையினர். இவர்களது காலத்திலேயே முதன் முதலாக முற் போக்கு இலக்கியச் சிந்தனைகள் பரவத் தொடங்கின. இதனாலும், இவர்கள் பல்துறை முயற்சிகளில் ஈடுபட்டமையாலும் சமுத்து இலக்கிய உலகில் இத் தலைமுறையினர் தடம் பதித்தாரல்லர்.

இரண்டாம் தலைமுறை அறுபதுகளாவில் முகிழ்த்தது. (இதற்கு முன்பே தி.மு.க செல்வாக்கினால் எழுத்த தொடங்கிய) இளங்கீரன், பெடாமினிக் ஜீவா, டானியல், செ.கணேச விங்கம் முதலாணோர் இத்தலைமுறை யினர். இவர்களின் காலத்தில் முற் போக்கு இலக்கியச் சிந்தனைகள் உத்வேகமாகப் பரவத் தொடங்கிவிட்டன. பெருமளவு மாற்றுக் கருத்துக்களுக்கு இடமில்லாத

இலக்கியச் சூழலில் இவர்களது படைப்புக்களுள் வெளிப்படையான பிரசாரம், கதைமுதன்மை, சம்பவத் தொகுப்பு, ஒரே பாணி, இவை அனைத்தையும் விட கலையழகில் அக்கறையின்மை. எழுத்தில் முதிர்ச்சியின்மை முதலான பல குறைபாடுகள் காணப்பட்டன.

மூன்றாம் தலைமுறை எழுபதுகளாளவில் உருவாகியது. முற்போக்கு இலக்கியம் தொடர்பான குறைபாடுகள், அத்தகைய சிந்தனை வட்டத்திற்கு வெளியே உள்ளவர்களால் மட்டுமன்றி முற்போக்கு இலக்கிய கர்த்தாக்களுள் சிலராலும் உணரப்பட்டன, உணர்த்தப்பட்டன. இத்தகைய சூழலில் இத்தலைமுறை சார்ந்தவ ரான தெணியாளின் படைப்புக்களுள் முற்கூறப்பட்ட குறைபாடுகள் படிப்படியாக அருகத் தொடங்கின. இவ்விதத்தில் மரக்கொக்கு முக்கியமானதொன்று.

“மரக்கொக்கு” நாவலில் செ.கணேசலிங்கத்தின் நாவல்கள் போன்று வெளிப்படையான பிரச்சாரம் காணப்படுவதில்லை. டானியல், நாவல்கள் போல் கிளைக்கதைகள், சம்பவத் தொகுப்புகள் என்பன இல்லை.

மேற்கூறியவாறு நாவலின் ஆக்கமுறைமை காரணமாக மரக்கொக்கு நாவல் வேறுபடுவதென்பது மட்டுமே மரக்கொக்கு நாவலின் முக்கியத்துவமன்று.

மரக்கொக்கு நாவலின் உள்ளடக்கமே முதன்மைக் கவனிப்பிற்குரியதாகின்றது.

நிலப்பிரபுத்துவக் காலச் சரிவுடன் அக்காலகட்டத்திற்குரிய காவிய இலக்கிய வடிவமும் செல்வாக்கிழக்க ஆரம்பித்தது. பின்னர், நவீன மயவாக்கச் சூழலில் முதலாளித்துவ யுகத்தின் பிறப் போடு புத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலிருந்து நாவல் இலக்கியவடிவம் பிறப்பெடுத்தது; மத்தியதரவர்க்கத்தினர் பற்றியே கூடுதலாகக் கவனங் செலுத்தத் தொடங்கியது; சமகால நிலப்பிரபுத்துவ சமூகத்தின் நிலை பற்றி அக்கறை கொள்ள வில்லை. இத்தகைய நிலப்பிரபுத்துவ சமூகத்தின் விரிவு என்பது எழுதுவதென்பது இலக்குவான காரியமன்று. அத்தகைய நாவல் வளர்ச்சிச் சூழலில் ஈழத்துத் தமிழ் எழுத்தாளர் சிலரே இவ்விடயம் பற்றிக் கவனங் செலுத்த முற்படுகின்றனர். இவ்விதத்தில் செ.கணேசலிங்கனின் “சடங்கு” விதந்துரைக்கப்பட வேண்டிய

தொன்று. இவ்வரிசையில் முக்கியத்துவம் பெறும் பிறிதொரு நாவலாகவுள்ளது மரக்கொக்கு.

நிலப்பிரபுத்துவத்தின் எச்சசொச்சமான மணியகாரர் பொன்னம்பலப்பிள்ளை, அவரது குடும்ப ஆங்கத்தவர்களான மீன்லோஜனி, விஜய வட்சமி, வரவட்சமி, அன்னலட்சமி, தனலட்சமி முதலானோரைச் சுற்றியே மரக்கொக்கு உருவாகியுள்ளது.

நாவலின் ஆரம்பமே மணியகாரர் குடும்பத்தின் மங்கு திசையை நுனுக்கமாக சிறப்பாக சித்திரிக்க முற்பட்டிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

“நெற்றியில் வெண்ணீறு பளிச்சென்று துவங்க, மீன்லோஜனி பூசை அறைக்குள் இருந்து வெளியே வந்தாள். அவள் அணிந்து கொண்டிருக்கும் ஊதாநிறப் பாவாடை சட்டைகள் கலைந்து கசங்கி கிடக்கின்றன. கடந்த இரவுப்படுக்கைக்குப் போகும் போமுது அணிந்திருந்த உடைகளை அவள் இன்னும் மாற்றிக் கொள்ளவில்லை. அவள் கூந்தலை வாரி இன்னும் ஒழுங்காகச் சடை போட்டுக் கொள்ளவுமில்லை. அது ஒழுங்கின்றிச் சிலும்பி நெற்றியிலும், காதுகளிலும் விழுந்து கிடக்கின்றது.

ஆனால் குழந்தைக் கனவுகள் தூங்கும் அவள் நீலநயனங்கள் இந்த வீட்டினுள்ளே சமுன்று சுழன்று வருகின்றன. ஆர்வம் அந்த விழிகளில் அடங்காது சுடரூகின்றது. அவள் மெல்ல நடந்து வந்து தனது கதிரைமீது அமர்ந்து கொள்ளுகின்றாள். ஒரு கால் துளி உடைந்துபோன அந்த முடக்கத்திற்கு படபடத்து ஆடி, பின்னர் தன்னைச் சுதாகரித்து அவளைத் தாங்கிக் கொண்டு நிற்கின்றது. அந்தக் கதிரையினருகே பொருத்துப் பலகை விரிந்து போன பழைய மேசை ஒன்று, வீட்டின் சுவர் சரிந்து கீழே விழுந்து விடாதவாறு அண்டைகொடுக்கப்பட்டிருப்பது போல நெருக்கமாகப் போடப்பட்டிருக்கின்றது. அதன்மேல் பள்ளிப்புத்தகங்கள் சில நேர்த்தியாக அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இந்த வீட்டினுள் புகைமுட்டப் போல இளாச் காலைப் பொழுதின் மெல்லிய இருள் இன்னும் கலைந்துபோகாது கவிந்து கிடக்கின்றது.

முற்குறிப்பிட்ட பாத்திரங்களுள் விஜயவட்சமியே இந்நாவலின் முக்கியம் பெறுகின்ற பாத்திரமாகின்றாள். தங்கள் குடும்ப கெளர் நெணியானின் பகடப்புகள் மீதான பார்வைகள் ————— 48

வத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டிய நிலை ஒரு புறமும் குடும்ப அங்கத் தவர்களின் நடத்தைகளில் ஏற்படும் மாற்றங்களைக் கண்டு ஒன்றும் செய்ய இயலாத கையாலாகத் தனமும் அவளை ஆட்டிப் படைக்கின்றன. அவளது பார்வையூடு நினைவுகளுடு குடும்பத்தின் சரிவுகள் – சிதறல்கள் நுட்பமாகப் படம் பிழக்கப்படுகின்றன!

இன்னொரு நோக்கிலும் இந்நாவல் பெறும் முக்கியத் துவம் கவனிற்பிற்குரியது. அதாவது பெண்களது வாழ்க்கை நிலையை அவர்களது வாழ்க்கையில் ஏற்படுகின்ற தலைகீழ் மாற்றங்களை முக்கியத்துவப்படுத்தியுள்ளதென்ற விதத்திலும் இந்நாவல் கவனிப்பிற்குரியது. இவ்வாறான நாவல்களும் ஈழத் தமிழ்நாவல்களில் அரிதாகவே எழுந்துள்ளன. யுகமாற்றங்கள் – பேரவங்கள் –ஆகியவற்றின்போது பெண்கள் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகள் அனந்தம். இந்நாவலில் வரும் ஜந்து பெண்களின் நிலையும் இவ்விதத்தில் நுண்ணிய ஆய்விற்குரிய விடயங்களாகின்றன என்பது மிகையன்று. சமூகம் நிலை மாறும் கட்டத்தில் விஜயலட்சுமி “மரக்கொக்கு” ஆக வெளிப்படுவது தவிர்க்க இயலாத தொன்று என்பதும் அதனை நாவலாசிரியர் திறம்பட வெளிப்படுத்தி யிருக்கின்றவரன்பதும் விதந்துரைக்கப்பட வேண்டியனவாம்.

விஜயலட்சுமி “பாத்திரி உருவாக்கம் பற்றி பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி இன்னொரு கோணத்திலும் பார்த்துள்ளார்; “விஜயலட்சுமி, ஈழத்துத் தமிழிலக்கியத்தில் தோற்றுவிக்கப்பட்டுள்ள மிகமுக்கியமான, மிக்க கவர்ச்சியிடுடைய பாத்திரங்களுள் ஒன்று எனத் துணிந்து கூறலாம். மார்க்ஸியத்தில் சில வேளைகளில் பேசப்படும் மேற்கட்டுமானத்தின் கொடுங்கோன்மை என்பதை விஜயலட்சுமி என்னும் இந்தப் பாத்திரத்தில் மிகச் சிறப்பாகக் காணலாம்.” இது பற்றிய அதாவது மேற்கட்டுமானக் கொடுங்கோன்மை என்பது பற்றிய தெளிவை பேராசிரியரின் வார்த்தைகளுடாகப் பெற்றுக் கொள்வதே பொருத்தமானது. அவர் கூறுவார்:

“யாழ்ப்பாணத்தின் சமூக வரலாற்றில் முக்கியமான ஒருண்மை “மரக்கொக்கு” மூலம் புலனாகின்றது. யாழ்ப்பாணத்தின் சமூக அதிகார அமைப்பில் முக்கியத்துவம் பெறும் முதல் அமிசம் சாதி அன்று. சாதிக்குள் உள்ள “பகுதி” எனும் கூறு ஆகும். அடிநிலைச் சாதிகள் மேலே கிளம்பிய நிலையிலேயே.

உயர்மட்டத்தில் அதிகாரத்தொடர்ச்சியைப்பேண, சாதியொருமை என்னும் கோட்பாட்டை முன்வைத்தனர். பிறசாதி எதிர்ப்புணர்வு என்ற நிலையை ஒதுக்கி விட்டு நோக்கினால், சாதிக்குள்ளே வரும் “பகுதி”கள் தான் முக்கியம். இத்தகைய “பகுதி”கள் எல்லாச் சாதிகளுள்ளும் உண்டு. விஜயலட்சுமி ஒரு மட்டத்திலே தங்கள் “பகுதி”யின் மேன்மையையும் இன்னொரு மட்டத்திலே தங்கள் “சாதி”யின் மேன்மையையும் காக்க முனையும் வகைமுறைகள் மிக நுணுக்கமாகச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன.”

இந்நாவலின் ஆக்கமுறை தொடர்பாகக் கவனிக்கப்பட வேண்டிய முக்கியமான சிறப்பியல்புகளிலான்றாக, “விஜய லட்சுமி” என்ற பாத்திர உருவாக்கம் பற்றியும் இவ்வேளை கூறியாக வேண்டும்.

தமிழ்நாட்டு எழுத்தாளர்கள் கணிசமானோரது நாவல் களில் மறக்கமுடியாத பாத்திரவார்ப்புக்களுள்ளன. இவ்விதத்தில் இலக்கிய ஆர்வலரொருவருக்கு கமலாம்பாள் சித்திரத்தில் வரும் ஆடுவாபட்டி அம்மையப்பிள்ளை, நாகம்மாளில் வரும் நாகம்மாள் பொய்த்தேவில் வரும் சோமு, இதயநாதத்தில் வரும் கிருஷ்ண பாகவதர், அம்மா வந்தாளில் வரும் அப்பு, மரப்பகவில் வரும் அம்மணி, மோகமுள்ளில் வரும் ஜமுனா முதலானோர் நினை விற்கு வருவது தவிர்க்க இயலாததே. எனினும், ஈழத்து நாவலாசிரியர்கள் பாத்திர உருவாக்கத்தில் அக்கறை கொண்டவர் களால்லர். உன்னதமான பாத்திர உருவாக்கம் என்பது ஆழமான அனுபவம், கூர்மமையான அவதானிப்பு, நிதானமான எழுத்து முயற்சி, ஞாபக சக்தி, எழுத்துடனான ஒன்றிப்பு, தேர்ந்த வாசிப்பு, பழந்தமிழ் இலக்கியப் பயிற்சி முதலானவற்றினாலேயே உருவாகும். இத்தியாதி தன்மைகள் தெணியானிடம் காணப்பட்டமையாலேயே சிறந்த பாத்திரத்தினை ஈழத்து நாவலுலகம் பெற்றுக் கொண்டது.

கவனிப்பிற்குரிய மற்றொரு அம்சம், தெணியானின் மொழிநடை, ஈழத்து முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் பலரிடமும் காணப்படாத செழுமையான மொழிநடையை மரக்கொக்கிலே காண முடிகின்றது.

பிறிதொரு அம்சம், வித்தியாசமான வெளிப்பாட்டு முறைமை, அதாவது நாவல் பாத்திர அறிமுகம், பாத்திர இயக்கம், சம்பவங்கள், பின்புலச்சித்திரிப்பு யாவுமே ஒரு “கமரா” ஊடாகப் படம் பிடிக்கப் படுவது போன்று இந்நாவலில் இடம்பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது!

பேராசிரியர் கி.விசாகரூபன்

தெணியானின் “நெஞ்சில் பதிந்துள்ள நினைவுகளில் பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி”

ஸழத்து முத்தலைமுறை நாவ வாசிரியர்களுள் ஒருவரான திரு.தெணியான் அவர்கள் தகைசார் ஓய்வு நிலைப் பேராசிரியர் அமரர் கார்த்திகேச சிவத்தம்பி அவர்களுடனான தனது தனிப்பட்ட உறவுநிலை மற்றும் இலக்கிய நிலையிலான ஊடாட்டம் ஆகியனவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்ட “நெஞ்சில் பதிந்துள்ள நினைவுகளில் பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி” என்ற அருமையான ஒரு நூலை குமரன் புத்தக இல்ல வெளியீடாக வெளிக் கொணர்ந்துள்ளார்.

நூலின் அட்டைப்படத்தைப் பேராசிரியரின் இறுதிக்காலகட்டத்துப் புகைப்படம் ஒன்று அலங்கரிக்கிறது. மொத்தம் நூற்றியைந்து பக்கங்கள் கொண்ட இந்நூலில் மொத்தம் இருபத் தெந்து தலைப்புக்களில் நெஞ்சுப் பதிவுகள் வார்க்கப்பட்டுள்ளன. பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி அவர்கள் ஸழத்துத் தமிழ் புலமையின் அடையாளங்களுள் ஒருவராகத் திகழ்ந்தவர். இத்தன்மை காரணமாக ஸழத்தில் மட்டுமல்லாது தமிழர்கள்

பரந்து வாழும் நாடுகளினெல்லாம் நன்கு அறியப்பட்டவராகப் பேராசிரியர் விளங்கினார். பேராசிரியருடன் தனிப்பட்ட நிலையில் மனத்தாங்கல் கொண்டவர்கள் கூட பேராசிரியரின் புலமை மேதா விலாசத்தைப் பொரிதும் மதித்தே வந்துள்ளார்கள். “கல்லெறிந்தவர் களுக்கும் கனி கொடுத்த பழமரமாகப்” பேராசிரியர் தனது வாழ்க்கையைக் கழித்தார். இது திரு.தெணியான் போன்று அவருடன் அவரது குடும்பத்தாருடன் மிக நெருங்கிப் பழகியவர் களுக்கே நன்கு புரியும்.

இந்த அருமையான ஒரு வாய்ப்பை திரு தெணியான் பெற்றிருந்ததன், அப்பின்புலம் காரணமாகப் பேராசிரியருடன் தனக்கு இருந்த புலமை நிலையிலான பல்வேறு ஊடாட்டங்கள் குறித்தும் இந்நாலில் பேசியுள்ளார். பேராசிரியருடன் நெருங்கிப் பழகியவர்களுள் நானும் ஒருவன். பேராசிரியரிடம் பாடம் கேட்கும் பெரும் பேறு பெற்றவன். அதனால் பேராசிரியரின் தனித்துவமான சுபாவங்களாகத் தெணியான் தருகின்ற பல்வேறு விடயங்களைப் பற்றியும் களத்து இதயத்தோடு இரை மீட்டிப் பார்க்க முடிகின்றது.

நாலில் இடம் பெற்றுள்ள 25 தலைப்புக்களும் பேராசிரியர் இங்கிலாந்து சென்று கலாநிதிப் பட்டப்படிப்பு படித்து வந்தது முதல் பல்கலைக்கழகத்தில் நியமனம் பெறுதல், முற்போக்கு இலக்கிய வாதிகளுடனான நெருக்கம், பேராசிரியரின் சமூக சேவைகள், அவரது தனிப்பட்ட வாழ்க்கையின் சுவாரஸ்யமான பக்கங்கள் என நீண்டு செல்கின்றன. ஒரு வகையில் பேராசிரியரது வாழ்வத்துடம் பற்றிய ஒரு வெட்டுமுகப் பார்வையை தருவதாக இந்நால் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. பேராசிரியர் குறித்த நெஞ்சுப் பதிவுகளாகத் தெணியான் தருகின்ற பல்வேறு விடயங்களும் ஒருகாலக்டத்து யாழ்ப்பாணத்து தமிழ்ச்சமூகத்தின் பல்வேறு பக்கங்களையும் குறிப்பாக 1980கள் தொடக்கம் 1990கள் வரையிலான கால கட்டத்தின் ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சிப்போக்கு, அதன் பல்வேறு செல்நெறிகளை ஆவணப்படுத்துவனவாக உள்ளன. இது இந்நாலின் தனித்துவமான அம்சமாக உள்ளது.

ஆழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் பொரிதும் பேசப்பட்ட மரபு மன்வாசனை, முற்போக்கு வாதம் - பிற்போக்கு வாதம், சீன மற்றும் ருஷியச் சார்பு கம்யூனிஸ்க் கட்சிகளின் பல்வேறு நடவடிக்கைகள் இலக்கியத்தில் அவற்றின் பிரதிபலிப்புத்தன்மை, தெணியானின் படைப்புகள் மீதான பார்வைகள் ————— 52

ஆக்க இலக்கியங்களுடனான பேராசிரியரது உறவுநிலை முதலானவை பற்றி திரு தெணியான் தருகின்ற விடயங்கள் விரிவான ஆய்வுகளுக்கான தொடக்கநிலைக் குறிப்புக்களாக கருத்தக்கலை. சமகால வாசகர்களிடம் இது தொடர்பான தெளிவான பார்வைகள் கிடையாது. எமது சமூகத்தில் இன்று பெரிதும் வழக்கிழந்து போன சமூக மதிப்பான (Social value) ஆசிரிய, மாணவ உறவின் பவித்திரமான உறவுகள் குறித்தும் தெணியான் தனது நூலில் பேசியுள்ளார். பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி தான் கல்வி கற்ற ஆசிரியர்களிடத்து மிகுந்த மதிப்புக் கொண்டவராக விளங்கினார். அந்த வகையான சமூக மதிப்பு தான் வாழ்ந்த காலத்தில் சம்பிரதாய பூர்வமாக மட்டுமே வழக்கிலிருந்ததை அதிருப்தியோடு பார்த்தார்.

பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி அவர்களுடன் பழகியதில் தனது நெஞ்சில் பெரிதும் பதிந்துள்ள பக்கங்களை இந்நூலில் திரு தெணியான் பதிவு செய்துள்ளார். பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பியின் சுய சரிதையினைப் படிக்கின்ற ஒரு உணர்வு இந்நூலைப்படிக்கின்ற போது வருகின்றது. பேராசிரியரது பிற்கால வாழ்க்கை குறித்து திரு தெணியான் அவர்கள் தருகின்ற விடயங்கள் குறித்துப் பெரும்பாலும் நானும் அறிந்துள்ளேன். பேராசிரியர் மறைந்து விட்ட ஒரு சுழலில் வெளிவருகின்ற ஒரு நூலில் உண்மைகளை பேசப்பட்டுள்ளன என்பது மிகவும் கணிப்புக்குரிய விடயமாகும். டானியலையும் தெணியானையும் ஒரு தடத்தில் வைத்து பேராசிரியர் வைத்துப் படிப்பித்ததை இவ்விடத்தில் நினைத்துப் பார்க்கின்றேன். தெணியான் குறிப்பிடுவதைப்போல பேராசிரியர் விட்டுச் சென்ற வெற்றிடம் வெற்றிடமாகவே இருக்கப் போகின்றது. பேராசிரியரின் பல்பரிமான ஆளுமை ஈழத்தவர்களுக்கெல்லாம் புகழ் சேர்த்து என்பதை எவரும் மறுதலித்து விட முடியாது.

நூலில் இழை ஓடுகின்ற ஆற்றொழுக்கான மொழிநடை நாலுக்கு மேலும் வலுச் சேர்க்கின்றது. “பேராசிரியரின் வாழ்வு” என்பது அவரது தனிப்பட்ட வாழ்வுக்கு அப்பால் ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சியின் நல்லது, கெட்டது என அனைத்துடனும் சம்பந்தப் பட்டது. எனவே அவரைப் படிப்பதன் ஊடே வரலாற்றின் பக்கங்களையும் நாம் படிக்க முடியும். தனது இந்த நூல் மூலம் இந்த அரிய வாய்ப்பை வாசகர்களுக்கு தந்துள்ள தெணியான் மிகுந்த பாராட்டுக் குரியவர். இலக்கியச் சுவைஞன் இந்நூலை வாங்கிப்படித்து பயன் வினைக்க வேண்டும்.

தெணியானின் ஒடுக்கப்பட்டவர்கள் இரு சுருக்கமான லிமர்சனக் குறிப்பு

தெணியான் இலங்கை தமிழ் இலக்கியத்தில் குறிப்பிடத்தக்க முற்போக்கு எழுத்தாளர்களில் ஒருவர். கடந்த நான்கு தசாப்தங்களுக்கு மேலாக முற்போக்கு இலக்கியத்தின் பரிமாணத் திலும், அப்பரிமாணம் ஆழமாகவும் அகலமாகவும் வளர்த்தெடுக்கப்பட வேண்டும் என்பதிலும் ஆழ்ந்த அக்கறையுடன் செயற்பட்டுவருபவர். கலை இலக்கிய அரசியல் துறைகளில் இன்று முனைப்புற்றுவருகின்ற குழு இமுபறிநிலை கலையப்படவேண்டும் என்பதிலும் அதற்கு மாறாக மார்க்சிய முற்போக்கு அணிகள் யாவருக்கும் பொதுவான எதிரிக்கு எதிராக அனைத்து ஜனநாயக முற்போக்கு சக்திகளும் ஜக்கியப்பட வேண்டும் என்பதிலும் உறுதியாக நின்று செயற்பட்டு வருகின்றவர். யாழ்பாண சமூகச் சூழலில் வேதனையிக்க அனுபவங்களால் சுட்டுப் பொசுக்கப்பட்டது தான் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் வாழ்க்கை. அத்தகைய குளரமும், கொடுமையும் நிறைந்த ஒரு

சமூகச் சூழலின் நடுவே, தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் மீது கருணை காட்டாத சமூகச் சூழலின் நடுவே தோன்றியவர் தெணியான். மனித குல விடுதலைக் கான இடையறாத போராட்டத் தில் இலக்கியத்திற்கும் முக்கிய பங்குண்டு என்ற நம்பிக்கையில் கடந்த நான்கு தசாப்தங்களாக எழுதிய சிறுகதைகளின் கதம்பமாக அவரது ஒடுக்கப்பட்டவர்கள் என்ற தொகுப்பு வெளிவந்துள்ளது.

யாழ்ப்பாண சமூகவமைப்பானது இந்துமத செல்வாக்கிற் குட்பட்டதொன்று என்ற வகையில் சதுரவர்ண வேறுபாட்டினை கொண்டுள்ள போதும், சதுரவர்ண வேறுபாட்டின் ஆதிக்க சக்தியான பிராமணர்கள் இங்கு இல்லை. மாறாக யாழ்ப்பாணத்தில் வாழ்ந்து வருகின்ற வேளாளர் என்ற சாதியினரே பொருளாதார ஆதிக்கமும் அதனுடைன் சமூக ஆதிக்கமும் கொண்டவர்களாக விளங்குகின்றனர். இவ்விடத்தில் யாழ்ப்பாண சமூகவமைப்பில் நிலவுகின்ற சாதிய அடக்கு முறையை இந்திய சாதிய அடக்கு முறையுடன் ஒப்பு நோக்குகின்ற போது யாழ்ப்பாணத்தில் நிலவுகின்ற சாதிய அடக்கு முறையே கொடுமையானதாக காணப்படுகின்றது. யாழ்ப்பாண வேளாளர் என்ற சாதியினர் பொருளாதார ஆதிக்கம் கொண்டவர்களாக காணப்படுகின்ற அதே சமயம் சதுரவர்ண அடிப்படையில் அவர்கள் பிராமணர்களை விட கீழானவர்களாகவே கணிக்கப்படுகின்றனர். இந்த தாழ்வு மனப்பான்மையும் யாழ்ப்பாண சமூகவமைப்பில் சாதியம் இறுக்கமடைவதற்கு முக்கிய காரணமாகும்.

பொருளாதார ஆதிக்கம் பெற்றிருந்த வேளாளர் சாதியினர் தமக்கு தேவையான அடிமைகளை தென்னாட்டிலிருந்து இறக்குமதி செய்ததுடன் தத்தமது கிராமங்களில் வாழ்ந்து வந்த அடக்கியொடுக்கப்பட்ட மக்களையும் தமக்கு அடிமைகளாக்கி கொண்டனர். அவர்களின் உழைப்பை ஈவிரக்கமின்றி சுரண்டினர். இதற்கு மாறாக பெண்களை திருமணம் செய்து கொடுக்கின்ற போதும் தமக்கு அடிமைகளாக வாழ்ந்த அடக்கியொடுக்கப்பட்ட மக்களை சீதனப் பொருட்களுடன் சேர்த்து வழங்குகின்ற முறையும் நிலவியது. இத்தகைய சமூகப் பின்புலத்தில் தன் பெண்சாதியினர் தீட்டுத் சீலையை இன்னும் வெளுத்துக் கொண்டு வரவில்லை

என்பதற்காக முதியவரை தாக்கும் இடிமாடு போல நிற்கும் துடியன். அந்த கொடுமையை பார்த்து கைகட்டி நிற்கும் மக்கள். எதனையுமே கேட்கவிடாது தடுக்கும் குடிமை முறை இவற்றையெல்லாம். உணர்வு குன்றாத வகையில் சித்திரிப்பதாக “குடிமை” என்ற கதை அமைந்துள்ளது. அவ்வாறே பொருளாதார ஆதிக்கம் இல்லாத பிராமணர்களின் வாழ்வு எத்தகைய துயரகரமானது என்பதையும் அவர்களின் வாழ்வாதாரத்தை பயன்படுத்தி ஆதிக்க சக்திகள் எவ்வாறு தமக்கு சாதகமான வகையில் அவர்களைப் பயன்படுத்திக் கொள்கின்றார்கள் என்பதையும் “காவல் அரண்கள்” என்ற கதையில் பதிவாக்கியிருக்கின்றார். தமிழகத்தில் பிராமணர்களை வர்க்க எதிரியாக காட்டுவது போல யாழ்பாண சமூகத்தில் காட்ட முடியாது என்ற வகையில் கோயில் முகாமையாளரான வெள்ளாளருடன் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுடனான மோதலை காட்டி யமை இக்கதையாசிரியரின் தெளிந்த பார்வையை காட்டுகின்றது.

மேலும், சாதியத்தின் முக்கிய குணாதிசயங்களில் ஒன்று தான் ஆதிக்க சாதிகாரரொருவருக்கு தன்னை உயர்ந்தவளாக கருதும் பண்பையும் அவ்வாறே தாழ்த்தப்பட்ட சாதிக்கார ரொருவருக்கு தன்னை தாழ்வானவராக கருதும் பண்பையும் வழங்கியதாகும். இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளாக செல்லரித்துப் போன இக்கலாசார ஆதிக்கம் சமூகத்தில் எத்தகைய பாதிப்புகளை ஏற்படுத்துகின்றது என்பது முக்கியமாக கவனத்தில் எடுக்கப்பட வேண்டிய தொன்றாகும். “உயர் மானம்” என்ற கதையில் தன் மகள் பாலியல் தேவையை பூர்த்தி செய்வதற்காக தாழ்த்தப்பட்ட இளைஞர் ஒருவருடன் உடலுறவு கொண்டதை அறிந்த ஆசார சீலரான தந்தை “சீ ..உனக்கு எங்கடை ஓராள் கிடைக்க வில்லையா?” என தன்மகள் பாலியல் சோரம் போனாலும் அது சாதி புனிதத்தை பாதித்து விடக் கூடாது என ஏங்கும் தந்தையை காண்கின்றோம். அதே நேரத்தில் காலக்கிரமத்தில் ஏற்பட்ட சமூகமாற்றங்கள் சாதிய சமூகத்தில் எத்தகைய மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியிருக்கின்றது என்பதை “சமூகங்கள் மாறும் போது...” என்ற கதையில் தமது குடிமையான நல்லானை பார்த்து காறித்துப்பும் கமக்காரர் சிதம்பரப்பிள்ளையாரை பார்த்து அவனும்

காறித்துப்பும் கலக உணர்வு படைப்பாக்கப்பட்டுள்ளது. அவ்வாறே “தொழும்பு” என்ற கதையில் உயர்சாதியினர் தமக்கு கையாளாக்கி பிரேதம் சூடுவதற்காக நியமிக்கப்பட்ட சிவலையன் பல சமயங்களில் தம் வர்க்கத்தினருக்கே துரோகியாக இருக்கின்றான். பின் தனக்கு வழங்கப்பட்டது அரசாங்க வேலை இல்லை என்பதை-தான் ஏமாற்றப்பட்டதை அறந்து சிதம்பரபிள்ளையாரை ஏக்கின்ற போது அவர் அவனை அடிக்க உலக்கையை தூக்கிகொண்டு ஆவேசமாக வர சிவலையன் தன் இடுப்பிலிருந்த கத்தியை எடுத்து நீட்ட சிதம்பரபிள்ளையார் பின்வாங்கும் காட்சி தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் கலக உணர்வுகளை பிரதிபலிப்பதாகவே உள்ளன. இக்கதைகளில் பழிவாங்குகின்ற உணர்ச்சிக்கு பதிலாக இரு சாதி களின் வர்க்கங்களின் பகையுணர்வு காட்டப்படுகின்றது. அந்த வகையில் இக்கதைகள் சோகத்தை இசைத்தாலும் அவைக் கூட தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் ஒற்றுமையையும் போராட்டத்தையும் சமூகமாற்றச் சக்திகளை நோக்கி கொண்டு செல்வதாகவே படுகின்றது.

சாதிய உணர்வுகளும் வர்க்க வேறுபாடுகளுமே யதார்த்தமாகிவிட்டதோர் நசிவ தரும் சூழலில் நெந்து போன பரிமாணங்களையும் கல்வித்துறை சார்ந்தவர்களும் சிந்திக்க தவறவில்லை. இத்தகைய சிதைவுகளின் பின்னணியில் மனித ஆளுமைகளின் கம்பீரமும் பங்களிப்பும் காலத்திற்கு காலம் வேறுபட்டும் மாறுபட்டும் வந்துள்ளது. அதிகார பீங்களை சேர்ந்தவர்களுக்கு சௌகரியங்களை ஏற்படுத்தும் புனிதங்களி லிருந்து வழியும் சீழினை நக்கி பிழைப்போட்டும் கல்வியாளர்கள் இங்கே குறைந்தபாடில்லை. அந்த பின்னணியில் “இனினொரு விதி செய்வோம்” என்ற பாரதியின் நாகரிகத்தில் கால் பதிந்து தம் கரங்களை உயர்த்தி கலக்குரலை ஒவிக்க நிர்ப்பந்திக்கப்பட்ட எழுத்தாளர்கள் ஒடுக்கு முறையை, ஆதிக்கத்தை எதிர்த்து அம்பலப் படுத்துகின்ற எழுத்துக்களை வெளிக்கொணரத் தவறவில்லை. தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் கல்வி பெறுவதற்கு எதிரான சூழலையும் அனைவருக்கும் கல்வி நாகரிகம் என்றெல்லாம் புலம்பித் திரியும் கல்வி துறைசார்ந்தவர்களிடமும் சாதிய உணர்வுகள் எவ்வாறு

முனைப்புற்றிருந்தது என்பதனையும் இவ்வாசிரியர் அம்பலபடுத்த தவறவில்லை. “அவர்கள் விழித்துக் கொண்டார்கள்”, “பொருந்தாத தீர்மானங்கள்”, “மாற்றம் வந்து விட்டது”, “இவன் மிச்சம் நல்லவன்”, “எப்படியும் பெரியவன்தான்” முதலிய கதைகள் இதற்கு தக்க எடுத்துக்காட்டுகளாகும்.

யாழ்ப்பாண சமூகவமைப்பில் நிலவிய சாதியத்திற்கு எதிரான போராட்டங்கள் ஆங்காங்கே இடம்பெற்று வந்துள்ளன என்ற போதிலும் அதன் ஆரம்பகால போராட்டங்கள் யாவும் ஸ்தாபன மயமாக்கப்பட்டவையாக அமையவில்லை. 1910 ஆம் ஆண்டளவில் தோற்றம் பெற்ற வட இலங்கை தொழிலாளர்கள் சங்கம் இத்துறையில் தோன்றிய முதலாவது ஸ்தாபனமாகும். அவ்வாறே சிறுபான்மை தமிழர் மகாசபை நடத்திய சாதிய எதிர்ப்பு போராட்டங்களும் வரலாற்று முக்கியத்துவம் உடையவையாக காணப்படுகின்றன. இவை அடக்கியொடுக்கப்பட்ட மக்களின் உரிமைகளுக்கான போராட்டங்களை நடாத்தி சிறுசிறு வெற்றி களை பெற்றிருந்தாலும் சாதிய ஒடுக்கு முறையின் ஆணிவேரை தொடழுமிழ்யாமல் போய்விட்டமை தூரதில்லவென்றாகும்.

இதன் அடுத்தகட்ட நகர்வான தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுசன இயக்கப் போராட்டமானது மக்களின் யதார்த்த வாழ்க்கையுடன் ஒட்டியதாக இருந்தமை அதன் பலமான அம்சமாகும். சாதிய அமைப்பு முறையின் பிரதான மையங்களாக பெரும் ஆலயங்களும் தேநீர் கடைகளும் திகழ்கின்றன என்ற அடிப்படையில் அவற்றினுள் அடக்கி ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் தமக்கான சமத்துவத்தை நிலை நாட்டுவதற்கான போராட்டங்களை முன்னெடுக்கப்பட வேண்டும் என்பதில் தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுசன இயக்கம் தெளிவான நிலைபாட்டினை கொண்டிருந்தது. அதனை தலைமை தாங்கிய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியும் “அடிமை குடிமை முறை ஒழியட்டும், ஆலய தேநீர்க்கடை பிரவேசம் தொடர்டும்” என்ற நிலைபாட்டை முன்னவத்து. மார்க்சியர் களாலும் ஜனநாயக சக்திகளாலும் முன்னெடுக்கப்பட்ட தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுசன இயக்கப் போராட்டமானது சாதியையும் தீண்டாமையையும் குறி வைத்தே முன்னெடுக்கப்பட்ட போதினும்

அப்போராட்டம் சுகல விதமான ஒடுக்குமுறைகளுக்கும் எதிரான வர்க்கப் போராட்டம் என்ற விஞ்ஞான தளத்துடன் இணைக்கப் பட்டிருந்தமை அதன் பலமான அம்சமாகும். அவ்வகையில் அக்காலக்கட்டத்தில் தோன்றிய கலை இலக்கிய வடிவங்களும் புரட்சிகரமான உள்ளடக்கங்களை கொண்டிருந்த அதே சமயம் மக்களை ஒட்டிய கலை வடிவில் அனைவரைப்பாக்கி தூரப்பட்டன.

இந்தச் சூழலில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் கோயிலுக்குள் செல்லும் உரிமை என்பது தாழ்த்தப்பட்ட மக்களும் அவர் சார்ந்த ஜனநாயக சக்திகளினதும் போராட்டத்தின் வெளிப்பாடாகும். இக்கதையாசிரியரின் பல கதைகளில் கோயில் நுழைவு பற்றி பதிவாக்கப்பட்டுள்ளன. “எல்லைக் கோடுகள்”, “காவல் அரண்கள்” முதலிய கதைகள் இதற்கு தக்க எடுத்துக்காட்டுகளாகும்.

அவ்வாறே இன்று சாதி ஒழிந்து விட்டதாகவும் அத்தகைய சமூகவமைப்பை மாற்றியவர்கள் தமிழ் தேசியர்கள் என்ற கருத்தும் நிலவுவதைக் காணலாம். சாதியின் பரிமாணங்கள் வெளிப்படையாகவே தொழில்படிவதை அவதானித்தால் இன்றும் சாதியின் தாக்கம் எந்தளவு தமிழர் சமூகவமைப்பில் தாக்கம் செலுத்தி ஒடுக்குமுறைகளுக்கு காரணமாக அமைந்திருக்கின்றது என்பதை அவதானிக்க முடியும். அதேசமயம் தமிழ் தேசியம் வேர் விட்டு கிளைப்பரப்பியிருந்த காலத்திலும் சாதியத்தின் மோசமான பரிமாணங்கள் எப்படியிருந்தது என்பதை “இன்னுமா” என்ற கதை சிறப்பாக எடுத்துக் காட்டுகின்றது. இக்கதை இவரது பரந்துபட்ட இதயத்தை மட்டுமல்ல நேர்மையையும் எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் மத்தியில் ஏற்பட்டு வருகின்ற சமூகப் பெயர்ச்சியையும் அவ்வாறே ஆதிக்க சாதியினரிடையே ஏற்பட்டு(மிக குறைந்த வீதம்) வந்த பொருளாதார வீழ்ச்சியையும் இவர் சுட்டிக்காட்டத்தவறவில்லை. “மூன்று தலைமுறைகள்”, “எப்படியும் பெரியவன் தான்”, “கரையை நோக்கி”, “சன்மானம்”, “அசல் யாழிப்பாணத்து மனிதன்”, “வரப்புகள் உயர்” முதலிய கதைகளில் இவ்வம்சத்தை காணலாம். ஐரோப்பிய சமூகச் சூழலைப் போல தாழ்த்தப்பட்ட ஒருவர் கல்வி கற்று விட்டாலோ அல்லது வர்க்கநிலை மாற்றத்தை அடைந்து விட்டாலோ

அவருடைய சாதிய இழிவு மாறாது என்பதை எமது சாதிய சமூகத்தின் வரலாறு உணர்த்தி நிற்கின்றது. அப்படியாயின் இத்தகைய அமைப்பை மாற்றி நாகரிகமானதொரு சமூக வமைப்பை ஏற்படுத்துவதற்கு செய்ய வேண்டியவையாகவே என்ற வினா எழுகின்றது. தலித்தொருவரின் சுயசரிதையாக அமைந்த ஜீதான்(எச்சில்) என்ற நூலில் அந்நாலாசிரியர் ஓம்பிரகாஷ் வான்மீகியின் பின்வரும் கூற்று அவதானத்திற்குரியதாகும்.

“ஓரு நீட்தத் போராட்டம், உணர்வுபூர்வமான போராட்டம், வெளிலகினும், நம் உள்ளங்களினும் புரட்சிகர மாற்றத்தைக் கொண்டு வரப்போகின்ற ஒரு போராட்டம், சமூகமாற்றத்திற்கு வழிகாட்டுகின்ற உணர்வை நோக்கி நம்மை இட்டுச் செல்கின்ற ஒரு போராட்டம் நமக்கு தேவைப்படுகின்றது.”

மேற்குறிப்பிட்ட இரத்தின சருக்கமான வரிகளில் வெளிப்பட்டிருக்கும் பண்பாட்டுக்கான போராட்டத்தை வலியுறுத்தி நிற்பதில் இக்கதையாசிரியரின் கதைகளுக்கு முக்கிய இடமுண்டு எனத் துணிந்துக் கூறலாம்.

இவ்விடத்தில் இவ்வெழுத்தாளர் மீது சில விமர்சனங்களும் எழுவது தவிர்க்க முடியாததொன்றாகும். சிறுபான்மை தமிழர் மகாசபை சாதியத்திற்கு எதிராக முன் வைத்த சாத்வீக போராட்டங்களை படைப்பாக்கியதில் வெற்றிப் பெற்ற இக்கதையாசிரியர் அதன் அடுத்தகட்டப் போராட்டமான தீண்டாமை வெகுசன இயக்கப் போராட்டத்தை படைப்பாக்க தவறிவிடுகின்றார். அவ்வாறே சாதிய எதிர்ப்பு போராட்டத்தில் தாழ்த்தப்பட்ட சாதியினர் மட்டுமன்று ஜனநாயக நல்லெண்ணாங் கொண்ட ஆதிக்க சாதியினரும் தம்மை இணைத்துக் கொண்டதை இவரது சிறுகதைகளில் காணமுடியாமை தூரதிஸ்டவசமானதொன்றாகும். மேலும் தாழ்த்தப்பட்டவர் ஒருவர் முதலாளியானால் அல்லது தாழ்த்தப்பட்ட முதலாளியை எந்த வர்க்கத்தினுள் அடக்குவது. சாதி ஒழிப்பு போராட்டத்தில் மத்தியதர வர்க்கக் குணாதியம் கொண்டவர்களும், பொருளாதார வசதி வாய்ப்புகளுடன் இருந்தவர்கள் சிலரும் அப் போராட்டத்தை இழிவுப் படுத்தவும் தவறவில்லை.

இத்தகையோரை தான் அம்பேத்கர் “தலித் பார்ப்பனர்கள்” என விமர்சனத்திற்குட்படுத்தினார். இவை குறித்த பதிவுகளையும் இவரது கதைகளில் காண முடியாதுள்ளது. இவ்வம்சங்களை இக்கதையாசிரியர் கவனத்தில் கொண்டிருப் பாராயின் சாதிய சமூகத்தின் பன்முகத் தன்னையை வெளிக்கொணர்ந்திருக்க முடியும் என்பது எனது தாழ்மையான விமர்சன மாகும்.

ஆக இக்கதையாசிரியரில் வெளிப்பட்டு நிற்கும் அரசியல் பண்பாட்டுப் போராட்டம் என்பது தமது கை விலங்கைப் பார்த்து அமுது புலம்பிக் கொண்டிருக்கும் மனிதர்களின் குரலாக அமையவில்லை. சற்றே அந்நியப்பட்டு, உலக அரங்கில் வெற்றி பெற்று வரும் சக்திகளின் குரலாகவும் அமைந்திருக்கின்றது. சமூகத்தில் புறநிலைப்பட்ட வாழ்க்கை மட்டங்களிலுள்ளவர்கள் பற்றிய ஒரு புதிய தரிசனை தான் தமிழ் சிறுக்கை இலக்கியத்தில் தெண்ணியானின் வரவைப் பதிவு செய்தது.

“கழுகுகள்” - மீதான ஒரு பார்வை

ஈ மு த் து ப் பு ன க கை த
இலக்கியத்தின் நாவல் வடிவத்தை
எடுத்துக்கொண்டால் தவிர்க்கவியலாத
வகையில் முன் னுக்கு வருபவர்
தெணியான் அவர்கள். சிறுகதைகள்
பலவற்றைப் படைத்திருந்தாலும் நாவல்
லாசிரியர் என அழைக்கப்படுவதே
அவருக்கான அந்த அடையாளத்தைச்
சொல்லும். எனது சிறு வயதில் நான்
வாசித்த “பொற் சிறையில் வாடும்
புனிதர் கள்” மற்றும் “சிதைவுகள்”
நாவல்கள் மூலம் என்னால் அவரது
தனித்துவமான எழுத்துக்களை அறிந்து
கொள்ள முடிந்தது. அதன் பிறகு அவரது
சிறுகதைகள் பலவற்றை நான்
வாசித்திருந்த போதிலும், அவரது நாவல்
களின் மீதிருந்த பிடிப்பு சிறுகதைகள்
மீதானவற்றை விட வலிதாகவே இருந்தது.

இப்போது நீண்ட நாட்களுக்குப்
பிறகு அவரது ஆரம்பகால நாவலான
“கழுகு”களை வாசிக்கும் வாய்ப்புக்
கிடைத்தது. “கழுகுகள்” 1981 ஆம் ஆண்டு
தமிழ்நாட்டின் நர்மதா வெளியீடாக

வெளிவந்திருக்கிறது.

இலக்கியம் பொழுதுபோக்குக்காகப் படைக்கப்படுகிறது என்னும் கற்பனாவாதப் படைப்பாளிகளின் கருத்துக்களும், இலக்கியம் சமுதாய மாற்றத்திற்கான பங்களிப்பைச் செலுத்த முடியாது என்ற அதிநீரிர புரட்சிவாதிகளின் கருத்துக்களும், சித்தாந்த அடிப்படையில் இரு துருவங்கள் போல் தோன்றி இலக்கியத்தைக் கானலாக்கிக் கொண்டிருந்த காலகட்டத்தில் தன்னுடைய நாவல் எந்த நோக்கத்தைக் கொண்டிருக்கிறது, தனது பார்வைத் தெளிவு எத்தகையது என்பதை முன்னுரையிலேயே எடுத்துச் சொல்கிறார் கதாசிரியர். ஒரு சமுதாயத்தின் நிகழ்வுகள் எப்படி அந்தச் சமுதாயத்தைப் பாதிக்கிறதோ அதனை ஒரு படைப்பாளிஉள்வாங்கி அந்த மக்களுக்காக அழுது, ஆவேசப்பட்டு, போராடி, அனுதாபப்பட்டு, ஆதரித்து அன்பு செலுத்தும்போது ஏற்படும் உணர்ச்சிக் குழற்றகளுக்கு அமைத்துள்ள வடிகாலாக நாவலைக் காண்கிறார்.

கழுகுகள் நாவல் யாழிப்பாணத்துச் சமூகம் ஒன்றில் உறவுகளுக்குள் எழுகின்ற சிக்கல்களையும், சமூகத்தில் ஒரு மனிதனின் பலவீனப்பட்ட தருணங்களில் அவனைக் கொத்தக் காத்திருக்கும் கழுகுகளைப் போன்ற மனிதர்களைப் பற்றியும் சிறப்பாக விபரிக்கிறது. கதையில் வரும் களங்களாக ஆறுமுகத் தாரின் வீடும், ஆஸ்பத்திரியும் மாறி, மாறி வந்து போகின்றன. அவை இரண்டுமே கதையை வெசு சவாரசியமாக நகர்த்திச் செல்கின்றன.

உயர்ந்த செல்வாக்குடையவராக இருந்த தரகர் “ஆறி” எனப்படும் ஆறுமுகத்தார் எவ்வாறு படிப்படியாகத் தனது செல்வாக்கிலிருந்து சரிந்து செல்லாக்காசாக ஆணார் என்பதையும், அவருக்கும், அவரது மனைவி செல்லம்மாவிற்கும் இடையிலான முரண்பாடுகளையும், அவள் மீதான அவரது ஆணாதிக்கத்தையும் நாவலோடு இழையோடும் வரிகளில் காண முடிகிறது.

அவருக்கும், அவருக்குமான மனப்போராட்டங்கள், நோய் அவரைச் செயலற்றவராக்கும் போது அவளது கைக்கு வரும் அதிகாரம், அவள் அதை லாவகமாகத் தன் பிடிக்குள் வைத்துக்கொள்ளல், அவர் மீதான அவளின் திருப்தியின்மை,

அவள் மீதான அவரது சந்தேகம் என ஒவ்வொரு வரிகளும் ஒவ்வொரு குடும்பச் சித்திரத்தைக் கண் முன் நிறுத்துகின்றன.

வாழ்க்கை ஒரு தீராத போராட்டமாக இருக்கின்றபோது, உறவுகள் கூட தத்தம் சுயநலத்தின் பாற்பட்டதாக மாறி விடுகின்றன. அப்படித்தான் இந்தக் கதையில் வருகின்ற பாத்திரங்கள் யாவும் மாறி விடுகின்றன. ஆனால், தேவைகள் இருக்கின்றபோதும் மகாலிங்கமும், அவள் மனைவியும் மனிதாபிமானத்தோடு நடந்து கொண்டிருக்கின்ற போதிலும், அவர்கள் மனதுள் அவர்களை மீறி உட்கார்ந்திருக்கிற எதிர் பார்ப்பு, பொருளாதாரச்சுழல் அவர்கள் மீது ஏற்படுத்திய அழுத்தம் தான்.

ஒரு குடும்பத்தில் சந்ததி அற்ற குடும்பங்களின் சொத்துக்காக அல்லாடும் தூரத்து உறவுகள், எப்படி அந்தச் சொத்தை வளைத்துப் போடப் பார்க்கின்றனர் என்பதற்கு வேலுப்பிள்ளை, பொன்னம்பலம் போன்றோர் தக்க உதாரணங்கள்.

ஒரு நோயாளி மேல் அக்கறை எடுத்துக் கவனிக்க வேண்டிய கடவுள் ஸ்தானத்தில் இருக்க வேண்டிய மருத்துவர்களே கைலஞ்சத்தில் ஊறியிருக்கின்ற போது, சுற்றியிருக்கின்ற சிறு பரிவாரங்களை என்ன சொல்ல முடியும்...? ஒரு நோயாளியைப் பரிவாகக் கவனித்து ஆறுதல் வார்த்தை சொல்வதற்கே, கையட்டு எதிர்பார்க்கும் சேஜன் கருணா மூர்த்தி, அவருக்குக் கார்ச்சாரதியாக இருப்பதனால் அவருக்கு மிக வேண்டியவனாகக் காட்டிக் கொண்டு, அவரிடம் இருக்கத்தை வரவைக்கத் தனக்கும் ஒரு பங்கினைப் பெற்றுக் கொள்ளும் சட்டநாதன், நிலைமையின் அவசரங்களை சரியாகப் பயன்படுத்திக் கொள்வதற்காக ஒவ்வொருவர் முகப் பதட்டங்களையும் எடை போட்டுக் கொண்டிருக்கும் இரத்த விற்பனைத் தரகார்கள், நோயாளிகளை அவசரத்தில் வாட்டுக்கு எடுத்துச் செல்லவே எதையாவது எதிர்பார்க்கும் பணியாளர்கள், பார்வையாளரை உள்ளே விடுவதற்குக்கூட ஏதாவதொன்று கிடைக்க வேண்டுமென்று காத்திருக்கும் காவலாளிகள் என்று நாவல் முழுவதும் கழுகுகளின் கூரிய அலகுகள் விரிந்திருக்கின்றன.

ஒரு நாவலுக்கான ரசனையைத் திருப்தியாகத் தருவதில் பங்களிக்கக்கூடிய பாத்திரங்களின் சித்திரிப்பு நாவல் முழுவதும்

அச்சொட்டாகப் பொருந்தியிருக்கின்றது. உரையாடல்களும் அளவோடு அமைந்திருக்கின்றன. அதிலும் ஆறுமுகத்தாருக்கும், அவரது மனைவி செல்லம்மாவிற்கும் இடையிலான உரையாடல் அவர்களுக்கிடையில் எப்போதும் இருக்கின்ற வெறுப்பைப் பூலாம்பரமாகக் காட்டுகின்றது. இருவருக்குமிடையிலான வயது வித்தியாசத்தையும், அவளது அலங்காரம் அவரைப் பதற வைப்பதையும், கொஞ்சம் கூடத் தன் இஷ்டத்திற்கு நடந்து கொள்ள முடியாதவளாய் அவள் குழுறுவதையும் அழகான யாழ்ப்பாணக் கிராமியத் தமிழில் வெளிப்படுத்துகிறார் கதாசிரியர். அவரது அதிகாரத்தின் கீழ் அடங்கியிருந்தவள், அவர் நோய்வாய்ப்பட்டதும் ஏற்படுகின்ற திணர்ச் சுதந்திரத்தாலும், ஆட்சி அதிகாரத்தாலும் குரல் உயர்த்துவது எமது சமூகங்களில் இயல்பாகவே காணக்கூடிய ஒன்றுதான்.

யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தில் காணப்படும் சாதி ஏற்றத்தாழ்வுகள் இந்த நாவலிலும் இழையோடுகின்றன. முத்தன், பொன்னன் மகன் போன்ற பாத்திரங்களுடும், ஆஸ்பத்திரியில் தன்னைப் பார்க்கவரும் முத்தனை, ஆறுமுகத்தார் நடத்தும் தொரணையிலிருந்தும், சா வீட்டில் குழக்களை அழைப்பித்த விதங்களையும் காட்டிய வகைகளில் சாதிப் பிரிவினைகள் அச்சமூகக் கட்டமைப்பில் ஊறியிருந்த தன்மை நன்கு புலப்படுகின்றது.

யாழ்ப்பாணத்தின் பொருளாதாரத்தில் அடியூற்றாகத் திகழும் “தோட்டத்தின்” தேட்டத்தையும் ஆசிரியர் படம் பிழக்குக் காட்டத் தவறவில்லை.கம்பளையில் ஆசிரியராகவிருந்த மகாவிங்கம், அரசாங்கச் சம்பளத்தில் குடும்பத்தைக் கரையேற்ற முடியாது என்பதை உணர்ந்து தோட்டத்தைக் கவனிப்பதற்காகவே உள்ளஞருக்கு மாற்றம் எடுப்பதும், பாடசாலைக்கு லீவு போட்டு விட்டு தோட்ட வேலைகளைக் கவனிப்பதும், ஒவ்வொரு குடும்பங்களுக்குமான பொருளாதாரம் எவ்வளவு தூரத்திற்கு அவர்களை வழி நடத்திச் செல்கிறது என்பதற்கான ஆதாரமாயுள்ளது. ஒரு அரசு ஊழியராய் இருந்து கொண்டு மருத்துவருக்கு எதற்குக் கையுட்டுக் கொடுக்க வேண்டும் என்று யோசிக்கும் மகாவிங்கம், பாடசாலையில் பிள்ளைகளுக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டிய பொறுப்பைப் பத்தடிக் கழித்து “லீவு”

போட்டுவிட்டுத் தோட்ட வேலைகளைக் கவனிப்பதென்பது சற்றே மனதை உறுத்துகிறது. வீவு என்பது உரிமை அல்ல. சலுகை. எனும் தொடரும் இவ்வேளையில் நினைவிற்கு வருகிறது. எப்படி யிருந்தாலும், மகாலிங்கத்தின் மனநிலையே பல ஆசிரியர்களிடம் இருக்கிறது என்பதும், அவர்களை அவ்வாறு செயற்படுவதற்குப் பின்னால் நின்று உந்தித் தள்ளுவது, அவர்களது பொருளாதார பலமற்ற குடும்பச் சூழலுமே என்பதும் உய்த்து உணரக்கூடிய விடயமாக நாவலிலே தொக்கி நிற்கிறது.

“நீரிழிவு” எவ்வாறு ஆறுமுகத்தாரரத் தொடர ஆரம்பிக்கிறது எனச் சொல்லித், தொடர்ந்து சலிப்பில்லாமல் அவரது வாழ்வின் தொட்டந்தொட்டமான சம்பவங்களால் அவரது வாழ்க்கை குறித்த பிரதிபிம்பத்தை ஏற்படுத்திக், கடைசியில் அவரது மரணத்தோடு அங்கு நிகழ்கின்ற சடங்குகளை விபரிப்பதன் மூலம் யாழ்ப்பாணச் சமூக அடுக்குகளின் பாரம்பரியத்தைப் புரிய வைக்கிறார் ஆசிரியர். அதிலும் ஒரு மரணம் நிகழ்ந்தபின் கூட அந்த மரணத்தின் தாக்கத்தை விட அதன் பின்னால், அந்த மனிதனின் சொத்துக்களைப் பங்கு பிரிக்கக் காத்திருக்கும் உறவுகளான “கழுகுகளையும்” தரிசிக்க முடிகிறது. மரணக் கிரியைகளை நடத்துவதும், அதற்கான செலவுகளை யார் பொறுப்பது என்பதும் கூட இங்கே கேள்வி யாக்கிப் போகிறது. ஒவ்வொரு செயலும், அதற்குப் பின் விளையப்போகும் காரண காரியங்கள் குறித்தே தீர்மானிக்கப்படுகின்றன என்பது உறவுகள் மீதான நம்பிக்கையீன்த்தையும், அதிருப்தியையும் ஒருங்கே ஊட்டுகின்றன. என்ன செய்வது? உறவுகளின் பெறுமானங்கள் சிதைவடைவதற்கான பின்னணி நாவலில் படிப்படியாகப் பின்னப்பட்டேயிருக்கிறது.

ஒரு சமூகத்தின் குறிப்பிட்ட காலப்பகுதி ஒன்றின் சமூக பண்பாட்டு அம்சங்களைச் சரியாகப் பிரதிபலித்துக் காட்டக்கூடியது நாவலெனக் கொண்டால், “கழுகுகள்” நாவலில் என்பதுகளில் யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தின் பண்பாட்டு அம்சங்கள் துல்லியமாக வெளிப்படுகின்றன. இந்த நாவலின் மூலம் ஒரு காலகட்டத்தின் வாழ்க்கை முறையை எங்கள் கண்களுக்கு மிக அருகாமையில் காட்டியுள்ளார் தெணியான் அவர்கள்.

கலாநிதி.த். கலாமணி

தென்னியானின் “கானலில் மான்”: ஆஞ்சை உளவியல் வழியே ஒரு மீள்பார்வை

“தென்னியான்” இன்று ஈழத்து இலக்கிய உலகில் நன்கு அறியப்பட்டவர்; சிறுகதை, நாவல் ஆகிய புனைவு இலக்கிய வகைமைகளைச் சிறந்த வெளிப்பாட்டுத் திறனோடு கையாளக் கூடியவர் என்று திறனாய்வாளர்களால் இனங்காணப் படுபவர். முற் போக்கு இலக்கியப் பாரம்பரியத்தின் மூன்றாவது தலைமுறையினருள் முக் கியமான ஒருவரான தென்னியானின் படைப்புகளில் தெளிவும் சிறந்த வெளியீட்டுச் சக்தியும் மொழியை ளாவகமாகக் கையாளும் நடையும் காணப்படுவதற்கு அவரின் தொழில் வாழ்க்கைப் பின்புலத்தைக் காரணமாகச் சுட்டுவர். ஏறத்தாழ நாற்பது வருட கால ஆசிரிய அநுபவங்கள் தனது படைப்புகளில் காரண-காரியத் தொடர்பை அவாவும் முனைப்பைத் தென்னியானுக்கு வழங்கியுள்ளன எனலாம்.

நாலாக வெளிவந்த கால வரிசையில் தென்னியானின் ஆறாவது நாவலாகக் “கானலில் மான்” குறிப்பிடப்படினும் அந்தநாவல் எழுதப்பட்ட காலத்தைக்

(1987) கருத்திற் கொள்ளும்போது, அது அவரின் நான்காவது நாவலாகும். பூபாலசிங்கம் பதிப்பகம் இந்நாவலை 2002இல் நூலாக வெளியிட்டு வைத்துள்ளது.

காவிய மரபிலிருந்து நாவல் உருவானது என்பர். காவிய இலக்கணத்தில் பெரிதும் வலியுறுத்தப்படுவது தொகுப்புத் தன்மை ஆகும். அது போல, வாழ்வனுபவங்களைத் தொகுத்து வகைப் படுத்தி வாழ்வின் முழுமையைச் சித்திரிக்க முயல வேண்டிய ஓர் இலக்கிய வடிவமே நாவல் என்பர். எனவே, நாவலின் நகர்வானது வாழ்வின் அலகுகளை, வகை போல, பல்வேறு திசைகளிலும் பின்னிப் பின்னி விரிவடையச் செய்வதாக இருக்க வேண்டும். இதனாலே தான் நாவலைக் காடு ஒன்றுக்கு ஒப்பிடுவர். “பெரும் காடு போலத் தழழுத்து ஈரமுள்ள நிலமொங்கும் பரவி நிறைந்திருப்பது” ஒரு சிறந்த நாவலின் இலக்கணமாகக் கொள்ளப்படுகின்றது.

நாவலுக்கான இலக்கணத்திலிருந்து ஆரம்பித்து, அதன் வடிவம் எத்தகையதாக இருக்க வேண்டும் என்ற விவாதம் இன்றும் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கும் நிலையில், “கானலில் மான்” என்ற நாவலின் வடிவம் குறித்த பரிசீலனையை மேற்கொள்வது இக்கட்டுரையின் நோக்கமான்று. இன்று பல்வேறு திறனாய்வுக் கோட்பாடுகளின் அடிப்படையில் இலக்கியப் படைப்புகள் பரிசீலனைக்குட்படுத்தப்படுகின்றன. இவ்வகையில், இந்நாவலை “ஆளுமை உளவியல்” நோக்கில் மீள்பார்வைக்கு உட்படுத்துவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

குறித்த சந்தர்ப்பங்களில் மனித நடத்தைகள் ஏன் அவ்வாறிருக்கின்றன என அறிய விழையும் அவாவைக் கொண்டிருத்தல் மனித இயல்புகளுள் ஒன்று. மனித நடத்தைகள் அக, புறக் காரணிகளால் தீர்மானிக்கப்படுவை. குறிப்பாக, மனித நடத்தைகளோடு இணைந்தவையாக மனித உளத்தொழிற்பாடு களும் உடலியற்கூற்றுத் தொழிற்பாடுகளும் உள்ளன. இதன் அடிப்படையில், “நடத்தைகள் பற்றியதும் உளச்செயன்முறைகள் பற்றியதும் உடற்கூற்றியற் தொழிற்பாடுகள் பற்றியதுமான ஓர் அறிவியற்றுறையே உளவியல்” என உளவியலுக்கு இன்று வரை விலக்கணம் கூறப்படுகின்றது. எனவே, மனித நடத்தைகளினதும் மனித உள்ளங்களினதும் விபரிப்பாக இலக்கியம் அமைந்து விட,

அவ்விபரிப்புகளுக்கான விளக்கத்தைத் தரும் துறையாக உளவியல் விளங்குகிறது.

ஆனாமை என்பது ஒருவனது அனைத்து இயல்புகளினதும் நடத்தைகளினதும் மொத்த விளைவைக் குறித்து நிற்கின்றது. அதாவது, ஒருவனின் உள்சார்பு, அறிவு, மனப்பாங்கு, கவர்ச்சி, கூழலுடனான இடைவினை போன்ற பண்புக் கூறுகளையும் இப்பண்புக் கூறுகள் அவனது சிந்தனை, செயல், உணர்ச்சி என்ப வற்றில் ஏற்படுத்தும் விளைவுகளையும் ஆனாமை கூட்டுகிறது. எனவே, ஆனாமை என்பது ஒரு தனியாளின் வாழ்க்கைக் கோலத்தை இனங்காணத்தக்க வகையில் அமையும் அவனது சிக்கலான இயல்புகளின் தனிச் சிறப்பு வாய்ந்ததும் ஒப்பீட்டளவில் மாறாததுமான ஒரு கோலம் ஆகும். இக்கோலம் ஆனாக்கு ஆள் வேறுபடுவதனாலேயே பல்வேறு மனித ஆனாமைகள் இனங்காணப் பட்டுள்ளன. ஆனாமை குறித்து ஆராயும் துறையாக, உளவியலின் ஒரு கிளையாக, ஆனாமை உளவியல் விளங்குகின்றது.

வாழ்க்கைக் காலம் முழுவதும் அன்புக்காக ஏங்கி, நிராசயாகிப் போன நிலையில் ஆனாமைச் சிதைவற்ற ஒருவனின் வாழ்க்கையைச் சித்திரிப்பதே “கானலில் மான்” நாவலின் நோக்குநிலையாகும். சிக்கலான கதைப் பின்னல் எதுவுமின்றி, “நேசிக்கப்படாதவன் பரிதாபத்துக்குரியவன்” எனும் உண்மையை உரிப்பொருளாகக் கொண்டு, எண்ணிக்கை குறைந்த பாத்திரங்களைப் படைத்து, அழகிய செவ்வியல் மொழிநடையில் இந்நாவல் எழுதப்பட்டுள்ளது.

“கானலில் மான்” நாவலின் கதை அம்சம் சாதாரண மானது, முந்துலிங்கம் என்ற ஆசிரியன், சிறு வயதிலேயே அன்புக் காக ஏங்கியவன், குடிகாரத் தகப்பன், தன்னிலை மறந்த மன நோயாளியான தாய், தந்தையின் வளர்ப்பால் அண்ணனின் உறவையே முற்றாக நிராகரித்திருந்த தங்கை எனக் குடும்ப உறவினர் எவருமே இவனிடம் அன்பு காட்டியதில்லை. இவன் பிறந்த இடத்தில் நெருக்கமான நட்புக்குரியவர்களாக ஒருவர் தானும் இவனுக்கு வந்து சேரவுமில்லை. இந்த அன்புத் தேவை சிறு வயதிலேயே நிறைவு செய்யப்படாத நிலையில் அடக்கப்பட்ட ஆசைகளுடன், கல்லூரி விடுதியொன்றில் தங்கியிருந்து படித்து

வந்தான். கல்லூரியிலும் கூட இன்னொருவன் நட்பை இவனால் சுலபமாகப் பெற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை.

பாடசாலைக் கல்வியை முடித்துக் கொண்டு ஆசிரியப் பயிற்சிக்காக ஆசிரிய கலாசாலைக்கு வந்து சேர்ந்த யொவனப் பருவத்திலும் இவன் இதயம் அன்புக்காக ஏங்கியது. இப்பருவத்து நாட்டமான எதிர்ப்பாற் கவர்ச்சி இவனிலும் தாக்கம் செலுத்தியது. ஆனால், இவன் மனசுக்கு மனோரம்மியமான தேவமனோகரி எனும் சக ஆசிரிய மாணவி, ஒரு குழந்தைக்குத் தந்தையான சந்தியாபிள்ளை எனும் ஆசிரிய மாணவனை விரும்புவதாகக் கூறி, இவனைத் தவிர்த்து விடுகிறாள். ஆண்களுடன் ஒருவர் மாறி ஒருவருடன் சிநேகமாக இருந்த, முத்துப் பல்வரிசைச் சிரிப்பழகி நளினி கூட இவனை நெருங்கி வராததால், அவனோடு உறவு வைத்துக் கொள்வதில் உள்ளூர் இருந்த இவனது நாட்டம் கூட நிராகசயாகிப் போனது. சக ஆசிரிய மாணவர்கள் இவனிடம் கேளியும் கிண்டலும் செய்கிறார்கள்.

ஆசிரிய கலாசாலைப் பயிற்சி முடிந்து மூன்றாண்டு காலம் வீட்டுக்கு அண்மையிலுள்ள ஒரு பாடசாலையில் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றிய முத்துவிளங்கம் அதன் பின்பு ஊவா மாகாணத்தி லுள்ள பாடசாலை ஒன்றுக்கு மாற்றலாகிச் செல்கிறான். ஏனைய ஆசிரியர்களுடன் ஒன்றாக இருப்பதைத் தவிர்த்து ஒரு வீட்டின் தனி அறையில் வாடகைக்குக் குடியிருந்தவன் ஆன்மிக நாட்டம் உள்ளவனாய் மாறி, வீவு எடுக்காமல் கடமை புரிவதோடு விடுமுறை நாட்களிலும் மாணவர்களை அழைத்து மேலதிக வகுப்பு நடத்துகிறான். அங்கு வந்து சேர்ந்த ஆங்கில ஆசிரியையை இவன் அலட்சியப்படுத்தியபோது, அவன் இவனைச் சுற்றி சுற்றி வந்து இவனை வளைத்துப் போடுகிறாள். இதனால் அவனைத் திருமணம் செய்யும் விருப்பத்தைத் தன்னுள் அவன் வளர்த்துக் கொள்கிறான். ஆனால், இறுதியில், அவளும் கூட இவனை மொற்றி விட்டு இவனிடம் தனது திருமண அழைப்பிதழைக் கொடுத்துச் செல்கிறாள்.

மீண்டும் ஆன்மிக நாட்டம் கொண்டு விவேகானந்தர், மகாத்மா காந்தி, பதினெண்சித்தர்கள் ஆகியோரின் நூல்களைப் படித்துக் கொண்டிருந்தவனுக்கு, அவன் ஆசிரிய கலாசாலையில் படித்துக் கொண்டிருந்தபோது மூத்த மாணவனாக இருந்த

ஒருவனின் தங்கையுடன் திருமண பந்தம் ஏற்படுகிறது. திருமணத்தில் நாட்டமில்லாது இருந்தவனை அந்த முத்த மாணவனாயிருந்தவனின் வேண்டுகோளும் “மனைவி என்று வருகின்றவள் கணவனான தன்னை நேசிப்பாள் தானே” என்ற எதிர்பார்ப்புமே திருமணத்துக்கு ஒப்புக்கொள்ளத் தூண்டுகின்றன. ஆனால், அவன் எதிர்பார்த்தது போல, மனைவியிடமிருந்து ஒரு முத்தத்தைக் கூடப் பெற முடியாத ஏக்க நிலையிலேயே இவனின் வாழ்வு கழிகிறது. திருமணமாகி ஒரு வருடத்துக்குள்ளே பிறந்த குழந்தையிடமிருந்து கூட அன்பைப் பெற முடியாத ஏக்கத்துடனும் தனது சிறுசிறு வாழ்க்கைத் தேவைகளைக் கூடப் பூர்த்தி செய்து கொள்ள முடியாத ஆதங்கத்துடனும் முத்துவிங்கத்தின் வாழ்வு கழிகிறது.

கதை என்ற நிலையில் சாதாரணமானதாகத் தோன்றும் இந்நாவலின் “புனைவு” என்ற அம்சமே இந்நாவலில் உள்ள உளவியற் கூறுகளைப் பரிசீலிப்பதற்கு இடமளித்திருக்கிறது எனலாம். இந்நாவலின் படைப்பாளியான தெணியான் ஓர் ஆசிரியர் என்பதும் முன்னரே எழுதிய தனது சிறுகதைகளினாலும் நாவல்களினாலும் சமூக யதார்த்தத்தை நன்கு வெளிக் கொணர்ந்தவர் என்பதும் இந்நாவலுக்குப் பலம் சேர்க்கின்றன. மேலும், ஆசிரிய கலாசாலை மாணவனாகவும் ஆசிரியராகவும் இருந்தபோது இவர் பெற்றுக் கொண்ட அநுபவங்களும் ஆசிரிய கலாசாலையில் அன்று “மனவியல்” என அழைக்கப்பட்ட பாடநெறி மூலம் கற்றுக் கொண்ட உளவியல்சார் அம்சங்களும் இந்நாவலின் கதாநாயகனான முத்துவிங்கம் என்ற பாத்திர வார்ப்புக்குப் பங்களித்திருக்கின்றன என்று கொள்ளலாம்.

இந்நாவலின் கதையம்சம் முழுவதிலும் விரவி நிற்பது ஆளுமை உருவாக்கத்துக்கான “அன்புத் தேவை”யின் வலியுறுத்தலே. மானிடப் பண்பு உளவியலாளரான மாஸ்லோ என்பார் மனிதனின் தேவைகளை வரிசைப்படுத்தி ஒரு படிமுறை அடுக்கிற் தந்து, இத்தேவைகள் இப்படிமுறை ஒழுங்கில் பூர்த்தி செய்யப்பட வேண்டியதன் அவசியத்தையும் வலியுறுத்தினார். உடலியற் தேவைகள், பாதுகாப்புத் தேவைகள், அன்பத் தேவைகள், சுயகணிப்புத் தேவைகள், அறிகைத் தேவைகள், அழகுணர் தேவைகள், தனியில் நிறைவுத் தேவைகள் என்ற ஒழுங்கில்

மாஸ்லோவினால் ஒரு பிரமிட்டின் அமைப்பில் வரிசைப்படுத்தப் பட்ட இத்தேவைகள் அனைத்துமே சிறந்த ஆளுமை உருவாக்கத்துக்கு அவசியமானவை. அதே வேளை, மாஸ்லோவின் கோட்பாட்டின் பிரகாரம், வரிசையாக, இந்தப் படிஅடுக்கிலுள்ள ஒவ்வொரு தேவையும் பூர்த்தி செய்யப்படும் நிலையிலேயே ஒருவன் அடுத்த படிநிலையிலுள்ள தேவையின் நிறைவேற்றம் குறித்துச் சிந்திக்க முடியும். இத்தேவைகளும் இவற்றோடு இணைந்த ஊக்கிகளும் மனித நடத்தைக்குப் பின்னணியாக அமைபவை. அத்தோடு, உடலியற் தேவை, பாதுகாப்புத் தேவை, அன்புத் தேவை, கணிப்புத் தேவை ஆகிய நான்கு குறைபாட்டுத் தேவைகளும் நிறைவு செய்யப்படும்போதே உயர்மட்டத் தேவைகளான அறிகைத் தேவை, அழகுணர் தேவை, தன்னியல் நிறைவுத் தேவை ஆகிய வளர்ச்சித் தேவைகளை நோக்கி முன்னேற முடியும்.

“கானலில் மான்” நாவலில் வரும் முத்துவிங்கம் குறைபாட்டுத் தேவைகளான அடிப்படைத் தேவைகள் பலவற்றைப் பெற முடியாதவனாகவே சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளான். பிறந்ததி விருந்து ஒரு மனிதனாக உருவாகும்வரை இவனது அடிப்படை உடலியற் தேவைகளான பசி, தாகம், உறைவிடம், நல்ல தூக்கம் போன்றவை இவனுக்கு அரிதாகவே கிடைக்கின்றன. குடிகாரனான தந்தையே இவனின் பாதுகாப்புக்கு அச்சுறுத்தலாக இருப்பதும் கவனத்திற்குரியது. பெற்றோரிடமிருந்தான அன்பும் இவனுக்குக் கிடைக்காமற் போய் விடுகின்றது. யெளவனப் பருவமான கட்டினமைப் பருவத்தில் இவன் காதல் விருப்பங்களும் நிறைவேற முடியாமற் போய் விடுகின்றன. மனைவியின் அன்பும் குழந்தையின் அன்பும் கூட இவனுக்குக் கிடைக்கவில்லை. நல்ல நன்பர்களின் தொடர்போ உறவுகளின் தொடர்போ இவனுக்குக் கிடைக்காமற் போய் விடுகின்றது. இந்நிலையில் தன்னைப் பற்றி இவன் கொண்டிருக்கும் சயகணிப்பும் இவனைப் பற்றிய பிறர் கணிப்பும் தாழ் நிலையிலேயே உள்ளன. இவ்வாறாக, குறைபாட்டுத் தேவைகள் பூர்த்தியாகாத நிலையில், உயர்மட்டத் தேவைகளை நோக்கிப் பயணித்துச் சிறந்த ஆளுமையை உருவாக்கிக் கொள்வதற்கான சந்தர்ப்பங்களை இவன் இழந்து விடுகிறான்.

மாஸ்லோ கூறும் தேவைகளின் படிநிலை ஒழுங்கை நெணியானின் படைப்புகள் மீதான பார்க்கவென் ————— 72

வலியுறுத்துவதாகப் பின்வரும் வரிகள் அமைகின்றன:

காதல் ஏன் பிறக்காமல் போனது...

இவன் தனக்குள்ளே திரும்பத் திரும்பத் தேடு கின்றான். இவன் தேடல்களும் மனவிசாரங்களும் நீண்ட நேரம் இவனுக்குள் நிலைக்கவில்லை. இவனுக்கு இப்போது அன்னிசாரம். அது ஒழிந்த பிறகு தான் அடுத்த விசாரங்கள்.

மிகவும் அடிப்படையான தேவையான பசி தீர்க்கப்படும் நிலையிலேயே பிற தேவைகள் ஏற்படும் என்பதை இவ்வரிகள் வலியுறுத்துவதோடு, சமூக யதார்த்தத்தையும் புலப்படுத்துகின்றன.

ஃபிராய்டிய உளவியலின் அடிப்படையில், கட்டினமைப் பருவம் என்பது மனிதனின் வளர்ச்சிப் போக்கில் மிகவும் முக்கிய மான் பருவமாகும். இப்பருவம் எதிர்ப்பாற் கவர்ச்சியில் நாட்டம் கொண்டு, “ஹீரோ”த்தனத்தை வெளிப்படுத்தும் பருவமாகும். இப்பருவத்தை யெளவனப் பருவம் எனக் குறிப்பிடும் தெணியான் இப்பருவத்தின் வெளிப்பாடுகளை ஆழகாகப் பதிவு செய்கிறார்:

... ஆசிரிய மாணவன் ஒவ்வொருவனுக்கும் தான் ஒரு கதாநாயகன் என்று தனக்குள் ஒரு நினைப்பு. மனம் கவர்ந்த மங்கையின் அன்பைப் பெறுவதற்கு அவன் எதையும் செய்யத் தயாராக இருந்தான்...

... இவை எல்லாம் இளமையின் இன்பகங்கள் என்று அறியாமல் அநுபவித்துக் கொண் டிருக்கும் யெளவனப் பருவம்...

... வசந்த கால மலர்கள் மலர்ந்து சொரிவது போலத் தான் இளம்பருவ எதிர்ப்பாற் கவர்ச்சி...

யெளவனப் பருவத்து இயல்புகளும் நாட்டங்களும் தேவைகளும் ஆண்களுக்கு மட்டுமன்றிப் பெண்களுக்கும் உரியன தான் என விளக்கும் வகையில்,

மங்கையர்கள் என்ன சொத்தவர்களா?

அழகழகாக வண்ண வண்ண ஆடைகள் அணிந்து ஆடவர் கண்களில் விழுந்து நெஞ்சில் இடம்பிடிக்க ஏதும் அறியாத அப்பாவிகள் போலக் கவர்ச்சி காட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அவர்களுக்கிடையில் எப்பொழுதும் ஓயாத பனிப் போர்...

என நூலாசிரியர் எழுதிச் செல்கிறார்.

மேலும், எதிர்ப் பாலாரின் அன்பைப் பெற்றுக் கொள்வதற்காகத் தீர்ச் செயல் புரிய விழையும் கட்டிளாமைப் பருவ இயல்பை,

... நாளை இந்த சாகசங்கள் எல்லாம் கதை கதையாகப் பரவவேண்டும். மனோவின் செவிகளில் போய் இது விழுந்து... ஆக... ஆக நல்ல சந்தர்ப்பம்

என்று முத்துவிங்கம் எண்ணிக் கொள்வதாக விபரிப்பதன் மூலம் வெளிப்படுத்துகிறார்.

உள்ப்பகுப்புவாதத்தை முன்வைத்த ஃபிராய்ட், ஒருவனின் ஆளுமை உருவாக்கத்தில் நனவிலி உள்ளத்தினதும் உள்ளார்ந்த பாலியல் ஊக்கிகளினதும் செல்வாக்கை வலியுறுத்தினார். ஆணால், ஃபிராய்டின் அர்ப்பணிப்புள்ள சீட்ரான அல்பிரட் அட்லர், ஃபிராய்டின் கருத்துகளை மறுதலித்து அவரிடமிருந்து விலகிக் கொண்டார். நவஸ்பிராய்டியவாதிகளுள் ஒருவராகக் கொள்ளப் படும் அட்லர், ஆளுமை விருத்தியில் சமூகக் காரணிகளுக்கு முழுமையான அமுத்தம் கொடுத்தார். ஒரு தனியாளின் ஆளுமை தனித்துவமானதென்றும் தனது செயல்களுக்கான காரணங்கள் பற்றி அவன் விழிப்பு நிலையில் உள்ளான் என்றும் ஆளுமை பற்றிய தனது எண்ணக்கருவை மேலும் விருத்தி செய்தார்.

இதே வேளை, தாழ்வுச் சிக்கல் மனிதனின் ஆளுமையை யும் சமூக உறவுகளையும் பெருமளவு பாதிக்கிறது என்றும் அடிப்படை இயல்புக்காங்களைக் காட்டிலும் சமூக உந்துதல்களின் தெண்ணியானின் படைப்புகள் மீதான பார்வைகள் ————— 74

செல்வாக்கே தாழ்வுச் சிக்கல் ஏற்படக் காரணமாகின்றது என்றும் அட்லர் கூறுகிறார். ஒருவன் தான் எதிர்கொள்ள வேண்டிய ஒரு சிக்கலை ஏற்கவோ சமாளிக்கவோ தன்னால் இயலாது என நம்பும்போது தாழ்வு மனப்பான்மைச் சிக்கல் தோன்றுகின்றது எனத் தாழ்வு மனப்பான்மைச் சிக்கலை அட்லர் வரையறை செய்கிறார். ஆனால், அநாதரவான, பிற்றில் தங்கியுள்ள சிறு பிண்ணங்கள் போல, எல்லா மக்களும் தாழ்வுச் சிக்கல்களை அநுபவிப்பதாகவும் அட்லர் நம்பினார். எனினும், இந்த உணர்வுகளைச் சமாளிக்கக் கூடிய வழி வகைகளுக்கான தேடல் எல்லா உயிரிகளிலும் ஆதிக்கம் செலுத்துவதாகவும் அட்லர் வாதிட்டார்.

ஆளுமையில் மிகுந்த பாதிப்பை விளைவிக்கக்கூடிய இத்தாழ்வு மனப்பான்மை “கானவில் மான்” நாவலில் வரும் முத்துவிழங்கத்திடமும் வெளிப்படுகிறது. “ஒரு பெண் தன்னை நோக்கி இணக்கமான ஒரு புன்னகை உதிர்ப்பதற்குத் தகுந்த ஒர் ஆணாகத் தான் இல்லையா?” என்ற எண்ணவோட்டமும் “இவன் எல்லாவற்றையும் இழுந்து இவனுக்கென்று ஒருவருமில்லாது தனித்துப் போன ஒரு மனிதனானான். உலகம் இவனுக்குச் சூனியமானது. மனசில் மலிழ்ச்சி என்பது இல்லாமல் போனது” என்ற விபரிப்பும் முத்துவிழங்கத்திடம் காணப்படும் தாழ்வு மனப்பான்மைச் சிக்கலையே எடுத்துக் காட்டுகின்றன. முத்துவிழங்கத்தின் உள்ளம் கவர்ந்த ஆசானான தமிழ்ப் பண்டிதர் அவனின் “ஒட்டோகிராஸில்” “... அந்த உத்தமனும் கண்ணிடையே நிற்பான்” என்று எழுதியபோது, “அந்தப் பண்டிதரின் கண்களிடையே தானே நிற்க முடிந்தது இதயத்தில் நிற்க முடியவில்லையே” என்று ஏங்கிக் கலங்குவதும் கூட அவனின் தாழ்வு மனப்பான்மையினாலேயே.

தாழ்வுச் சிக்கல் காரணமாக முத்துவிழங்கம் என்ற பாத்திரம் ஆளுமைச் சிதைவுற்றமையைக் காட்டுவதற்குப் பல்வேறு ஆதாரங்களையும் நூலாசிரியர் “கானவில் மான்” நாவலில் ஆங்காங்கே பெய்து தருகிறார். இந்த ஆதாரங்கள் முத்துவிழங்கம் என்ற பாத்திரப் படைப்பை விளங்கிக் கொள்வதற்கு அவசியமானாலே:

- இவன் கையில் ஒரு “வோர்ச்” கட்டிக் கொள்வதற்கில்லை.
- வீட்டுச் சுவரில் அல்லது மேசை மீது ஒரு மணிக்கூடு

(4)

இல்லை; நேரம் அறிந்து கொள்ளும் ஆவலும் இவனுக்கு மனசில் இல்லை.

- இவன் வருகைக்காக எப்பொழுதேனும் அவள் எதிர் பார்த்துக் காத்திருந்ததில்லை.
- இவனிடமுள்ள ஒற்றைக்கொற்றையான சாற்றத்தைத் தான் கட்டிக்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது.
- “புது மாப்பிள்ளை” என்பதற்கான கணிப்பு மனைவி யிடமோ மாமியிடமோ இல்லாமை.
- பல் துலக்கக் கரி பயன்படுத்தச் சொல்லும் மனைவியின் கஞ்சத்தனம்.
- காலையில் கூட வீட்டில் தேநீர் கிடைக்காமை
- ஒரு சீழ்க்கை கூட அடிக்க முடியாத ஆற்றாமை.
- நூல் நிலைய வாசலில் கூடிப் பேசிக் கொண்டு நிற்கும் வாலிப்ரகளின் கேளிக்கும் கிண்டலுக்கும் கோபித்துக் கொள்ளாது உள்ளக்குள் உடைந்து போதல்.
- பணம் கொடுத்துப் பத்திரிகை வாங்க முடியாத இயலாமை நிலை.
- பெல், பிழேக் பூட்டு, ஸ்ராண்ட் என ஒரு சைக்கிளுக்கு வேண்டிய உதிரிப் பாகங்களைக் கூட வாங்கிப் போட்டுக் கொள்ள முடியாத கையாலாகாத் தனம்.
- மதிய உணவுக்காகக் கூடப் பாணைப் பயன்படுத்தும் அவலம்.
- பழக்கமில்லாத பல் துலக்கவின்போது, கரியுடன் கலந்து உமிழ் நீர் கடைவாயிலும் கை விரலிலும் வழந்து ஒழுகும் போது, புதுப் பெண் இவனை ஏறிட்டுப் பார்த்து உட்டடுக்குள் இளக்காரமாகச் சிரித்து “இது கூடவா உனக்குத் தெரியாது?” என்று கேட்கும் ஏளனம்.

இவை யாவுமே முத்துவிங்கத்திடம் தாழ்வு மனப் பான்மையை நிலைநிறுத்துவதோடு, ஆளுமைச் சிறைவக்கும் காரணாங்களாகின்றன. தாழ்வு மனப்பான்மை உணர்வுகளைச் சமாளித்து மேலும் வளர்ச்சியறவும் ஆதிக்கம் செலுத்தவும் “தான் மேலோங்கவும்” தாண்டும் உள்ளார்ந்த ஊக்கல் ஒவ்வொரு தெண்டியானின் பகடப்புகள் மீதான பார்வைகள் ————— 76

வரிடமும் இருப்பதாகவே அட்லர் நம்பினார். ஆனாலும் ,இந்த உள்ளார்ந்த ஊக்கல்களும் எழுச்சி கொள்ள முடியாத வகையில் சமூகப் புறச் சூழ்ந் காரணிகளின் தாக்கமே முத்துவிங்கம் “தான் மேலோங்க” முடியாமைக்கும் ஆளுமைச் சிதைவுக்கும் ஏதுவாகின்றது.

ஆளுமைச் சிதைவுடையோர் சுயபரிதாபம், தெளி வின்மை, சுயவெறுப்பு, குற்றவனர் ச் சிக்கு ஆட்படுதல், அந்நியமாதல் போன்றவற்றால் பாதிக்கப்படுகின்றனர் என ஆளுமை உளவியல் கூறும். ஆளுமைச் சிதைவற்ற முத்து விங்கமும் இப்பாதிப்புகளுக்கு உள்ளாவதையும் “கானவில் மான்” நாவல் சித்திரிக்கிறது. நாவலின் இறுதிப் பக்கங்களில்,

... நேசிக்கப்படாதவன் பரிதாபத்துக்குரியவன். அந்தப் பரிதாபத்துக்கு உரியவர்கள் பலர் வெளியில் சொல்லிக் கொள்ள இயலாத உறவுகளுக்குள் கிடந்து அவஸ்தைப்படுகிறார்களோ...

நான் சந்தோஷமாக இருந்திருந்தால் இன்னொரு குழந்தை பெற்றிருப்பேன்...

என்று எழுதிச் செல்லும் வரிகள் முத்துவிங்கத்தில் ஆளுமைச் சிதைவு ஏற்படுத்திய சுயபரிதாபம், சுயவெறுப்பு, குற்ற வனர் ச் சிக்கு ஆட்படுதல் போன்ற பாதிப்புகளை உணர்த்துகின்றன.

இவ்வாறாக, ஆளுமை உளவியலின் பல்வேறு எண்ணக் கருக்களையும் கோட்பாடுகளையும் பிரயோகித்துப் பார்ப்பதற்குக் “கானவில் மான்” நாவல் இடமளிக்கிறது. தெணியானின் அநுபவப் பட்டினிலால் “வெளிச்சம்” பெறும் சம்பவங்களும் எடுத்துரைப்பு களும் நாவலின் இயங்குதளத்தை நிலைபேற்றையச் செய்கின்றன. ஓரிரவில் ஆரம்பித்து மறு நாள் இரவில் நிறைவடைவதாகச் சித்திரிக்கப்படும் ஒரு நாள் வாழ்வ நிகழ்ச்சிகளினுடாகவும் எண்ணோவாட்டங்களினுடாகவும் பின்னோக்கு உத்தியில் சொல்லப்படும் இந்நாவல், தெணியானின் எழுத்தாற்றலுக்கான ஒரு முத்திரை எனல் மிகைப்படுத்தப்பட்ட கூற்றன்று.

தெணியானின் “பனையின் நிழல்”

தெணியானின் “பனையின் நிழல்” எனும் குறுநாவலை ஜீவநதியின் பிரதம ஆசிரியர் க.பரணீதரன் என்னிடம் தந்து, இந்நாலுக்கு நீங்கள் ஒரு விமர்சனத்தை எழுதித் தாருங்கள் என்று கேட்டிருந்தார். பேராசிரியர் க.கைலாச பதியின் பாசறையில் வளர்ந்த ஒரு கற்றுக் குட்டி என்ற வகையில் ஏதோ எனது சிந்தனையில் தெரித்த ஒரு சில கருத்துக் களை முன்வைக்கலாம் என எண்ணிக் கொண்டு புத்தகங்கை கையில் எடுக்கிறேன். அட்டைப்படத்தை உற்றுப் பார்க்கிறேன். அங்கு என் மதிப்பிற்குரிய ரமணி அவர் களின் கைவண்ணத்தைக் கண்டேன்.

அட்டையின் பின்பக்கத்தை திருப்பிப் பார்க்கிறேன். “கிராமத்தில் பிறந்து கிராம மத்தியிலேயே தொழில் புரிந்து, கிராம மண்ணோடேயே புரண்டு வாழ்வ நடத்திக் கொண்டிருக்கும் இவரது படைப்புக்களில் கிராமப் பகுதிகளுக்கே உரித்தான அம்சங்கள் எல்லாமே பரவிக் கிடக்கும். கிராமப் புற மனிதனின்

இருதயத்தையே தமது படைப்புக்கள் மூலம் ஈழத்து வாசகனுக்கும் தமிழகத்து வாசகனுக்கும் தந்துள்ள தெணியான் அவர்கள் அமைதி நிறைந்த கிராமத்து மண்ணிலே காலத்தின் கோலத்தால் கால் ஊன்றப் பார்க்கும் வேறோர் வாழ்வின் சீரழிவினை “பணையின் நிழல்” என்ற நாவலினாடாகத் தொட்டுக் காட்ட முற்படுகின்றார் என்ற பிரபல முற்போக்கு எழுத்தாளர் கேட்டானியலின் குறிப்பை அவதானித்தேன். இரத்தினச் சுருக்கமாக இருந்த அவரது சொற்கோவை என்னை “பணையின் நிழல்” எப்படி இருக்கும் என்ற ஆவலை ஏற்படுத்தியது.

நூலைத் திறந்து பார்க்கிறேன். “உதிரம் உறைய உணர் வலையில் துரும்பாகி” நிற்கும் மகனைப் பறி கொடுத்த ஒரு தந்தையின் உள்ளக்குழறல் கவிதை வடிவில் உருப்பெற்று நிற்கிறது. இந்த நாலுக்கும் இதற்கும் என்ன தொடர்பு இருக்குமோ என்று கண்களை அகல விட்டுப் பார்க்கிறேன். கலாநிதி.த.கலாமணி யின் முன்னீடாய் சில வரிகள்... எனக்கு அதற்கான விடையைத் தந்து நின்றது. “கல்லெவட்டு” கலாசாரத்திற்கு முற்றுப்புள்ளிவைக்கும் நோக்கில் படைப்புக்களை பதிப்பிக்கும் ஆரோக்கியமான செயற்பாடு நடந்திருக்கிறது. அதற்காக திரு.க.மகேந்திரராஜாவுக்கு நன்றி கூற வேண்டியது கடமையாகும்.

மேலும் ‘குறுக்கு வழியிலேனும் பொருளீட்டுதலும் மனம் போன போக்கில் செலவு செய்தலும் வாழ்க்கைக் குறிக்கோளாகி விட்ட இன்றைய சமுதாயத்தில், பொருளீட்டல் நாடி வெளிநாடு செல்லும் இன்றைய வாழ்க்கைப்போக்கு விளைவிக்கக் கூடிய வாழ்வின் சிறைவைக் கருப்பொருளாகக் கொண்டு இந்நாவலி னாடாக ஓர் “அபாய எச்சரிக்கை”யை இன்றைய சமுதாயத்திற்கு தெணியான் விடுகின்றார்” என்ற கலாமணி அவர்களின் கூற்றைக் கண்டு கொண்ட பின் என்மனதில் ஒரு தாகம். “காலத்தின் கோலத்தால் கால் ஊன்றப் பார்க்கும் வேறோர் வாழ்வின் சீரழிவ்” என்று கேட்டானியல் கூறிய கூற்றுக்கும், “இன்றைய வாழ்க்கைப் போக்கு விளைவிக்கக் கூடிய வாழ்வின் சிறைவ” என்ற த.கலாமணியின் கூற்றுக்கும் அமைவாக இருக்கும் பணையின் நிழல் எப்படி அமையப் போகிறதோ என்ற அங்கலாய்ப்புடன்

நாலாசிரியர் தெணியான் பக்கத்தைப் புரட்டிப் பார்க்கிறேன்.

சமூழரசு என்னும் பத்திரிகையில் 1984 இல் எழுதப்பட்ட இந்தக் குறுநாவல் வாரந்தோறும் தொடராக வெளிவந்துள்ளது என்ற செய்தியையும் பெற்றுக்கொண்டு கதாசிரியர் தமது நாவலைப் பற்றி என்ன சொல்கிறார் என்பதை ஊன்றிக் கவனித்தேன். “பொருள் இல்லாதவர்களுக்கு இனிய வாழ்வில்லை. மனிதன் நிச்சயம் தேடிக் கொள்ள வேண்டியது பொருள். ஆனால் பொருள் மாத்திரந்தான் வாழ் வென் நில் லை. பொருள் சம்பாதிப்பது ஒன்றினையே வாழ்வின் குறிக்கோளாகக் கொண்டு, இளம் மனைவியைப் பிரிந்து, தனித்திருந்து தவிக்கவிட்டு பல கணவன்மார் இன்று வெளிநாடுகளுக்குச் சென்றுவிடுகிறார்கள். இவர்களது குடும்பங்களின் மத்தியில் உருவாகும் பிரிவத்துயர், ஏக்கம், மனப்போராட்டம், சந்தேகம், நெருக்குவாரம், மன இறுக்கும் என்பன பெரும்பாலும் தவிர்க்கவியலாது. சீரல்ப்போக்கில் தோன்றுகின்றன. இத்தகைய வாழ்வின் சீரழிவினைச் சித்திரிக்கும் ஈழத்து நாவல் அல்லது குறுநாவல் இதற்கு முன்னர் இன்னொன்று வெளிவரவில்லை. இதுவே முதற்படைப்பு” என்கின்றார்.

இத்தகைய முன் அவதானிப்புடன் நாவலைத் தரிசிக்கலாம் என எண்ணுகிறேன். மன்மதராஜன்-அருந்ததி தம்பதியினரின் வாழ்வை, அதில் ஏற்படும் பிரிவு, அதனால் ஏற்படும் விளைவுகள் இங்கே பின்னப்பட்டுள்ளன. மேலும் பார்வதி ஆச்சி(அருந்ததியின் அம்மம்மா பாத்திரத்தில்) கதையின் தொடர்ச்சியில் முதுமையின் அனுபவத் தொனியுடன் உலாவருகின்றார். முருகேசன் என்ற கதாபாத்திரம் சந்தித்துப் போவது அன்றைய சாதி அமைப்பின் எச்சங்களை நினைவுபடுத்த என்று எண்ணத்தோன்றுகிறது. மாணிக்கம் வாத்தியார் திருமணத்தை ஒப்பேற்றுபவராக வந்து போகின்றார். வாத்தியாரின் மகள் மணிமேகலை அருந்ததி திருமணத்திற்கு முன் அவளுடன் நல்ல நட்பாகப் பழகி வீட்டுக்கு வந்து போனவள் வாத்தியாரின் கண்டிப்பான கட்டுப்பாட்டால் அவளும் வருவதை நிறுத்திக் கொண்டாள். அருந்ததி வீட்டுக்கு தினமும் வந்து போகும் கதாபாத்திரமாக வாத்தியாரின் மகள் மனோரதன் இங்கு அறிமுகப்படுத்தப்படுகின்றான்.

இத்தகைய கதாபாத்திரங்கள் கதையினாடே வந்து சென்றாலும் மன்மதராஜன், அருந்ததி, பார்வதி ஆச்சி, மனோரதன் ஆகியோருடைய எண்ணாக்கள், அபிலாசைகள், மனக்கிலேசங்கள், விருப்பு வெறுப்புக்கள், உடல்-உளப்பாதிப்புக்கள் என்பவற்றையதார்த்தமாகத் தெரிந்து கொண்ட வகையில் மிகவும் உருக்கமான உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்பும் கொண்டு தாழும் அந்தக் கதாபாத்திரமாக மாறிந்று பேசும் பேச்சுக்கள் எழுத்தில் வாசிக்கும் போது எமது உணர்ச்சிகளையும் தட்டிவிடுவது கதாசிரியரின் எழுத்துக்குக் கிடைத்த வெற்றி என்றே சொல்ல முடியும்.

ஒரு பெண் திருமணமாவதற்கு முன் வீட்டை சிறை என்று எண்ணி அதிலிருந்து விடுபட வேண்டுமென எண்ணுகிறாள். தான் விரும்பும் கணவன் கிடைத்தால் எப்படியெல்லாம் வாழுவேண்டும் என மனக்கோட்டை கட்டுகிறாள். தான் விரும்பியவனைத் திருமணம் செய்ததும் தாம்பத்திய உறவில் இன்பம் காண்கிறாள். அந்த இன்பம் தொடர்ந்து நீடிக்க வேண்டும் என்றும், அதில் மிகப்பெரிய பிரியமுள்ளவளாகவும் இருக்கிறாள். எக்காரணம் கொண்டும் அது தடைப்படக்கூடாது என்பதில் கூடிய ஆவலும் அக்கறையும் கொண்டவளாக இருக்கிறாள்.

வீட்டில் இருக்கும் வேளையில் கணவன் பேசாமல் ஒதுங்கி இருந்தால்... “ஏன் இந்த விகலா? ஏன்? ஏன்? இதற்குள் இவருக்கெல்லாம்...? எனக்கு அப்படியில்லையே! அல்லது வேறு...? அப்படி நினைத்துப் பார்ப்பதைக் கூட என் இதயத்தால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லையே!” என்று பேதலிக்கிறது அந்த இளம் பெண்ணின் உள்ளாம்.

கட்டிய கணவன் தன்னை விட்டு பொருள் தேட வெளிநாடு போக எண்ணம் கொண்ட போது அதை வெறுத்து அதற்குத் தடைபோட முற்படுகிறாள். தன் எண்ணத்திற்கு மாறாக கணவன் வெளிநாட்டிற்குப் போவதை விரும்பாத போதிலும், அவனின் ஆசை வார்த்தையையும், குறுகிய காலத்தில் திரும்பி வந்து விடுவேன் என்ற வாக்குறுதியையும் நம்பி அவன் ஏஜன்சிக் காரனுக்கு காச கொடுப்பதற்காக சங்கிலி, காப்புக்களை அடைவ வைக்கக் கொடுப்பதும், அது ஆச்சிக்குத் தெரிய வர அவ உபதேசம்

சொல்வதும், ஆச்சியின் பேச்சைக் கேட்டு அவவை கோபித்துக் கொள்ளவும் முடியாமல் இருப்பதும் நடந்து முடிந்த சம்பவங்கள்.

கணவனைப் பிரிந்து அவன் அரவனைப்பு இல்லாமல் இருப்பது எவ்வளவு கொடுமையானது என்பதை உணர்ந்து அவன் அனுபவிக்கும் அந்தக் கொடுரத்தை ஆசிரியர் தத்ரூபமாக இக்கதையில் சொல்லியுள்ளார். ஒரு பெண் மற்றைய எல்லா வகையான ஆசைகளையும் இழக்கலாம் ஆனால்... அந்த உறவு, அதனால் ஏற்படும் உணர்ச்சிப் பிரவாகம் அதை அந்த இளமையின் துடிப் பில் இழக்கவோ மறக்கவோ முடியாதவளாகின்றாள். வாழ்க்கையில் இதுவும் ஒரு முக்கியமான அம்சம் என்ற உண்மையை அருந்ததி என்ற கதாபாத்திரத்தின் வாயிலாக ஆசிரியர் அற்புதமாக வெளிப்படுத்துகின்றார்.

வாத்தியார் மகன் மனோரதன் படிப்பில் விருப்பமில்லாத ஊர் சுற்றும் இருப்பது வயது வாலிபனாக அறிமுகப்படுத்திய ஆசிரியர் அவனை இக்கதையில் தொடர்புபடுத்தியுள்ளார். “அவனைப் போலவே பொழுது போவதற்கு வேறு வழியேது மில்லாது தவித்துக் கொண்டிருப்பவள் தானே அருந்ததி” என்று கூறியிருப்பதிலிருந்து இருவரையும் ஏதோ ஒரு வழியில் தொடர்புபடுத்தப் போவதாகத் தெரிகின்றது.

அவன் தனக்குக் கிடைக்கும் புத்தகங்கள், சஞ்சிகைகள் ஒவ்வொன்றையும் தான் படித்து முடித்ததும் அவளுக்குக் கொண்டு வந்து கொடுப்பான். அவற்றின் அந்தரங்க விடயங்களைப் போலவே ஆண் பெண் உறவின் அந்தரங்க விடயங்களைப் பச்சை பச்சையாக எழுதியிருப்பது கண்டு வேதனையும் வெட்கமும் அடைவாள். கணவன் பிரிவினால் குழந்தைகளைக்கும் அவன் உள்ளத்தில் அந்த நாவல்கள் உள்ளூர் மதுவின் வெறி போல மேலும் மேலும் உள்ளக்கிளார்ச்சியை ஊட்டிக்கொண்டிருக்கும். கணவன் மன்மத ராஜன் பற்றிய நினைவலைகளை அவன் உள்ளத்தில் புயல் போலக் கிளப்பி அமைதியின்றி மனம் அலையச் செய்யும்.

இது ஒரு புறமிருக்க “எடு வைச்ச நகைகள் ஈட்டிலை கிடந்து மாஞ்சு. இந்தக் காலத்திலை வட்டி குடுத்த சுந்ததியும் வாழுமே! வாழுற வளருற வயதிலே இப்படியொரு பிள்ளை

கிடந்து சீரழியுது. நான் கண்மூடிறதுக்கு முந்தி ஒரு குஞ்கு குருமனைக் காணலாமென்டால்” பார்வதி ஆச்சியின் உள்ளக் குழந்தல் வாயிலாக அன்றைய சமுதாயம் எதை விரும்புகிறது எதை விரும்பவில்லை என்பதை ஆசிரியர் கோடிட்டுக் காட்டியுள்ளார்.

அருந்ததியின் வார்த்தைகளாலும் (“இரவு வேலையில்லை சம்மா இருக்கிறன்”) இவள் ஏதோ சிந்தனையில் இருப்பதையும் அவதானித்த மனோரதன் மனத்தில் இளமை ஊஞ்சலாட அவனும் உணர்ச்சிவசப்பட்டவனாகிறான். தாபமும், தவிப்பும் ஒருபுறமும் அச்சமும் தயக்கமும் மறுபுறமுக அவன் உள்ளத்தை ஊஞ்சலாட்டித் தலை சுற்றங் செய்தன. மனோரதனின் பார்வையிலும் முகத்திலும் உண்டான திடீர் மாற்றத்தை அருந்ததியும் அவதானித்துக் கொண்ட போதே தான் செய்த தவறு அவளுக்குப் புரிந்தது. அவனுடன் சைக்கிளில் சென்று வரும் போது அவனது உரசல் கை கால் தொடுகைகள் விரும்பியோ விரும்பாமலோ எதிர் கொள்ள வேண்டிய நிலையில் தான் அவன் இருந்துள்ளான்.

புதன் இரவு ரீவி பார்க்கச் சென்ற மனோரதன் நிலையை, “அவன் கரங்கள் சுற்று மேலே உயர்ந்து பாதி மூடிக்கிடக்கும் கதவுச் சிறைக் ஓரு கரம் பற்ற. கதவு நிலையை மறுகரம் இறுகப்பிழக்க, வெறித்த பார்வை அருந்ததியின் கட்டுடல் மீது மேய... ரீ.வி இல் நிழற்படம் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. என்று கதையை நிறைவு செய்யாமல் தொடர்ந்து நடப்பதை வாசகர்களிடம் விட்டுவிட்டார் ஆசிரியர். அபலச் சுமையின் அந்தரங்கம் வெளிச்சமாகிறது.

தெணியானின்

“பொற்சிறையில் வாடும் புனிதர்கள்”

- நாவல் குறித்த மனப்பதிவு

நவீன் இலக்கிய வடிவங்களில் நாவல் என்பது ஒரு சமூகத் தின் உள்ளடுக்குகள் பற்றிய தரிசனங்களை நுட்பமாக ஆராய உதவகின்ற வடிவ மாகும். அத்துடன், ஒரு சமூகத்தையும் அதன் மதிப்பீடுகளையும் மறுபரிசீலனைக் குட்படுத்தும் போக்கினை இயங்கியலாகக் கொண்டுள்ளது. இன்னொரு வகையில் வாசகனின் மனவெளியில் தர்க்கங்களை எதிர் கொண்டு நகரும் ஒரு விவாத வடிவமாகவும் கொள் ளாம். இத் தன்மைகள் காரணமாக சம்பவங்களின் தொகுப்பின் விரிவின் மூலம் அதன் மையப்பொருளின் சாராம் சத்தினை வெளிப்படுத்த நாவல் முயல்கின்றது. அந்த வகையில் என்பதுகளில் வெளிவந்த எழுத்தாளர் தெணியானின் நான்காவது நாவலான “பொற்சிறையில் வாடும் புனிதர்கள்” என்பது, வாசகனின் மன வெளியில் அதிர்வுகளை ஏற்படுத்திய ஒரு விவாதவடிவமாக வெளிவந்துள்ளது. இந்நாவல் பிராமணக் குடும்பம் ஒன்றின்

மன அடுக்குகளில் நிகழும் உணர்வுப் போராட்டங்களை வெளிப்படுத்துகின்றது.

இது நாள் வரையில் ஈழத்தில் படைப்பாளிகளால் கண்டு கொள்ளப்படாதோராய் இருந்து வரும் ஈழத்துப் பிராமணர்களின் வாழ்வியல் நெருக்கடிகளைக் கூறும் நாவலாக இதனை தெணியான் படைத்துள்ளார். இது எளிமையான முறையில் கட்டமைக்கப்பட்டிருந்தாலும், உயர்ந்த செய்நேர்த்தியுடன் எழுதப் பட்டுள்ளது. இதில் மையப்பிரச்சினை வலியுறுத்தப்படுவதுடன், அதன் உள்ளார்ந்த தரிசனங்களை அவிழ்த்து அவிழ்த்துப் பார்க்கும் தன்மையையும் காணமுடிகின்றது. அத்துடன் இந்நாவல் பிராமண சமூகம் பற்றிய கதையாக விரிந்தாலும், சாதியம் பற்றிய இன்னொரு தளத்தில் தனது பார்வையை வாசகனிடம் முன் வைக்கிறது.

தெணியானின் நாவல் களுக் கென பொதுவான குணாம்சங்களை இவ்வாறு பொதுமைப்படுத்தலாம். பிரதியட்சமான பொருளாதார உலகை மூன்னிறுத்தி குடும்ப உறவுகளின் உட்கிடக்கைகள் பற்றிய, சாதிய மனோபாவம், மேலாதிக்க உணர்வுகள் பற்றிய, அதிகார வர்க்கம் பற்றிய கருத்தாண்மை களினாலேயே சமூகம் உருவாகிய நிலை கொண்டுள்ளது என்ற யதார்த்தத்தினை முன்வைப்பதுடன், அதன் விளைவான மன உலகின் விகர்பங்களை அதன் சகல நுட்பங்களுடனும் வெளிப் படுத்தும் படைப்பாளுமையை அவரது நாவல்களில் தரிசிக்கலாம். அத்துடன் தான் எடுத்துக் கொண்ட மையக்கருவினைச் சார்ந்து, தனது அனுபவத்தின் சாரத்தினை தரிசனமாக மாற்றுகின்ற வல்லமையையும் பெற்றவர். இவ்வாறு சமூக யதார்த்தத்தினை நோக்கிய தெணியானின் எதிர்வினை அவரது நாவல்களில் பிரதிபலிப்பது இயல்பு. அத்தகைய தன்மை இந்நாவலிலும் சாத்தியமாகிடாது.

இந்நாவலின் படைப்பாளி தனது சுய அனுபவ வெளிக்கு அப்பால் தாண்டிச் சென்று இரண்டாம் நிலை அனுபவத் தேடலில் நின்று பிராமணர்களின் அவல வாழ்வைப் படம் பிழத்துக் காட்டியுள்ளார். இங்கு முக்கியமாகப் பதிவு செய்ய வேண்டியது

அழுத்திலிருந்து பிராமண சமூகம் குறித்து வெளிவந்த முதல் நாவல் “பொற்சிறையில் வாடும் புனிதர்கள்” ஆகும். மற்றையது எழுத்தாளர் சோமகாந்தனின் “விடிவெள்ளி பூத்தது” என்பதாகும். அவ்வகையில் ஈழத்து நாவல் உகைல் அழுத்தமான பதிவை இந்நாவல் பெறுகிறது.

இந்நாவலின் கதை சொல்லியாக வரும் வாணி ரீசர் கதையில் வரும் யமுனா என்ற பாத்திரத்தின் அசலான பிரதிமை ஆகும். தனது பழைய நினைவுகளுக்கு ஆளாகி தன்னுடன் கற்பிக்கும் பூமணி ரீசர்க்கு தன் குடும்பத்தின் கதையைக் கூறுவதாக நாவல் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது. நாவலின் ஆசிரியர் நனவோடை உத்தியில் கதை கூறும் முறைமை வாசகங்களுடன் நேர் நின்று பேசுவது போன்ற நெருக்கத்தை தருகின்றது. அத்துடன், நாவலின் உள்ளடக்கத்திலும் தனது அனுபவத்தின் விபரிப்பு, பாத்திரங்களின் மன உணர்வுகளின் வெளிப்பாடு, அவற்றின் தீவிரமான கணங்கள், அழுத்தங்கள், கதையின் முடிவு போன்ற உட்கூறுகளில் தெணியானின் சமூகப்பார்வை முன்னிறுத்தப் படுகிறது. இவை தாம் நாவலின் கதையிலுள்ள அழகியலை நிர்ணயிக்கும் அம்சங்களாகவும் உள்ளன.

நாவலின் முடிவு கூட மானிடப்பிறவியின் பயன் என்பது எவ்வித கட்டுக்களும், தளைகளுமற்ற சுதந்திரமான வாழ்வு என்ற உச்சமான மானிட அறத்தையே வலியுறுத்துவதாக உள்ளது. அத்துடன் சொந்தமாக கடை நடாத்தி வரும் நாராயணக்குருக்களும், பஞ்சாஷ்ரசர்மாவும் ஸ்தாபன மயப்பட்ட நிலையில் தங்களது உரிமைகளுக்காக போராடுகின்ற ஒரு அமைப்பையும் நிறுவிக் கொண்டு செயற்படுகின்றனர் என்பது முத்தாய்ப்பான விடயமாக நாவலில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

சராசரி வாழ் உரிமைகள் மறுக்கப்பட்டு பொற்சிறையில் வாழ்ந்து கொண்டு, சாதியப் புனிதங்களை மட்டும் அணிந்து கொண்டு போலியான வாழ்வைச் சிருஷ்டித்து மூழ்கிக் கிடந்த பிராமணக் குடும்பம், இறுதியில் சிறை உடைப்பினை மேற் கொண்டு தம்மை விடுவித்துக் கொள்கின்ற கதையாக விரிகிறது.

இந்நாவலில் பிரதிபலிக்கப்படும் நாராயணக்குருக்களின்

குடும்பத்தின் வாழ்க்கை பரிதாபத்திற்குரியது. குருக்கள் கோயிலின் நித்திய பூசைகளை நேரந்தவறாமல் செய்ய வேண்டியிருத்தல், அவரது மனைவி, பிள்ளைகள் மடைப்பள்ளி வேலைகளில் மாடாய் உழைத்தல், தொழில் உத்தரவாதம் எதுவுமற்றிருத்தல், அவர்களது அடிப்படைத் தேவைகள் கூட மறுக்கப்பட்டிருத்தல், பற்றாக்குறையான வருமானத்துடன் வாழ நிரப்பந்திக்கப்பட்டிருத்தல், இவற்றுக்கிடையில் கோயில் நிர்வாகி மணியகாரனால் விதிக்கப்பட்ட கட்டுப்பாடுகள், கெடுபிழகள், அவமதிப்புக்கள் எனப் பல்வேறு பிரச்சினைகள் சட்டப்படுகின்றன. அத்துடன் அவை தொடர்பில் எழுகின்ற மனப்போராட்டங்கள் நாவலில் இழையோடுகின்றன.

நாவலின் முக்கிய செய்தியாக வருவது, பொருளாதார பலமின்மை இக்குடும்பத்தின் சிந்தனைச் சுதந்திரத்தைப் பறித்து, சொந்த வாழ்வின் விவகாரங்களிலும் கூட கோயில் நிர்வாகம் தலையீடு செய்கின்ற ஒடுக்குமுறை பற்றியும் இந்நாவல் பேசுகின்றது.

இந்நாவல் இன்னொரு வகையில் பிராமணக் குடும்பங்களில் கோலோசுக்கம் பெண்ணடிமைத்தனம் குறித்தும் வாசகனைச் சிந்திக்கத் தூண்டுகின்றது. ஒரு சமூகம் எந்தளவுக்கு பெண்ணை ஒடுக்குகின்றதோ, அந்தளவிற்கு அது பிற சமூகத்திடம் அடிமைப் பட்டும், அடிபணிந்தும் கிடக்கும் நிலை உருவாகும் என்பதற்கு இந்நாவலில் வருகின்ற பெண் பாத்திரங்கள் சாட்சியாக உள்ளன.

சாதி, மத, இனப்புனிதங்களை மையமாக்க கொண்டு இயங்கும் சமூகம் பெண்ணின் புனிதம் பேணல் என்பதை வன்முறையுடனே வலியுறுத்துகின்றது. என்பதற்கு நாவலில் வருகின்ற காயத்திரியின் நிலைமை சாட்சி பகர்கின்றது.

மேலும், சாதியப் பாநிலையில் ஒடுக்கப்பட்டவர்கள் தீண்டப்படாதவர்களாயும், பொது உரிமைகள் மறுக்கப்பட்டவர்களாகவும் நடத்தப்படுகிறார்கள். ஆனால் இப்படிநிலையில் முதன்மை நிலையிலுள்ள அந்தணர்களுக்கும் எளிய குடியுரிமைகள், பேச்சுச் சுதந்திரம் மறுக்கப்பட்டு மனித தத்துவ அடையாளமும் பறிக்கப்பட்ட முரண்நிலை இந்நாவலில் அழகாகச் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது.

மேலாதிக்க சக்திகளுக்கு பிராமணர் அடங்கி வாழ நிரப்பந்திக்கப்பட்டாலும், இளைய தலை முறையினர் அதிக சமூக வியாபகம் பெறாத எதிர்ப்பைக் காட்டவே செய்கின்றனர். கோயில் மணியகாரன், சிங்கப்பூரான் போன்றோரின் குலப்பெருமை பேசும் திமிர்த்தனங்களைக் கோடிட்டுக் காட்டி அதிலுள்ள போவித் தனங்கள், அபத்தங்களை அம்பலப்படுத்தும் வகையில் இப்பாத்திரங்கள் படைக்கப்பட்டுள்ளன. இத்தகையோரின் மேலாதிக்கப் போக்கே பாலனைப் போன்ற தீவிரவாதிகளையும் உருவாக்கி விட்டிருக்கிறது. பாலன் தனது குலத் தொழிலை வெறுத்து நிற்பதுவும், ஆசாரங்கள் புனிதம் என்பவற்றின் போல் தனது உறவுகள் பொற்சிதறையில் வாடுவதையும் கண்டு கொதித்துப் போகின்றான். இந்த அதிகார வரம்புகளைக் கேள்வி கேட்டுக் கலக்காரனாகவே படைக்கப்பட்டுள்ளான். அதனால் மணியகாரன் போன்றோரின் பார்வையில் அவன் சராசரி பிராமணன் என்ற அடையாளத்துக்குப் பொருந்துவனாக இல்லை. மாறாக அந்த அடையாளத்தைத் தூக்கி வீசியதால் பல்வேறு நெருக்கடிகளைச் சந்திக்கின்றான்.

நமது சமூக ஒழுங்கமைப்பில் கோயில்கள் முக்கிய இடம்பெறுபவை. இது சமூகச் செல்வாக்கின், சமூகக் கட்டுப்பாட்டின் முக்கிய மையங்களில் ஒன்று. அந்தக் கோயிலில் நமக்குள்ள உரிமைக்கும், அந்தஸ்துக்கும் நெருங்கிய தொடர்புண்டு. புதிய சமூக அந்தஸ்தைபற்றுக் கொண்டவர்கள் தமது அந்தஸ்தை ஸ்திரப்படுத்திக் கொள்ள கோயில் நிர்வாகத்தில் முக்கிய பதவி களில் இடம்பெற விரும்புவார். இந்நாவலில் வரும் மணியகாரன், சிங்கப்பூரான் போன்றோர் அத்தகைய பாத்திர வார்ப்புக்களே.

எல்லாவகையிலும் மனிதனின் தேவைகளை முன் நிபந்தனையாகக் கொள்வதுதான் மனிதனேயும் என்பது. அத்தகைய மனிதனேயமில்லாமல் மத அனுஸ்டானங்கள் ஆசாரங்கள் என்பவை குறித்துப் பேசுவதில் எவ்வித அர்த்தமும் இருக்க முடியாது. இதன் முரண்நிலையை நாவலில் ஜயர் குடும்பத்துக்கு மறுக்கப்பட்ட வாழ்வாதார வசதிகள் குறித்து பல இடங்களில் தெணியான் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார். அத்துடன், கதைக்களத்தில்

சுயநலமும், இலாபவேட்கையும், சுரண்டவும்தான் ஒழுக்க நெறிகள் என நிறுவன மேலாதிக்க சக்திகள் முனைந்து நிற்கின்றனர் என்பதைக்கூற தெணியான் முனைகின்றார்.

நாவலில் தலையாய பாத்திரங்களில் ஒன்று ஜமுனா என்ற ஜயரின் மூத்தமகள். அவள் உலகத்தைப்புரிந்து கொண்ட சாதுரியமிக்கவளாக படைக்கப்பட்டுள்ளாள். தமது நடைமுறை வாழ் வுக்கும், சாதியப்புனிதத்துக்குமிடையிலான முரண் நிலையைத் தெளிவாகப் புரிந்து கொண்டவளாக உள்ளாள். ஏழூப் பிராமணக் குடும்பத்தில் பிறந்து விட்டதால் வாழ்வின் சுதந்திரத்தை இழந்துபோன தூர்விதியை பலமுறை எண்ணி நொந்து போகிறாள். மாணவியாக இருந்தபோது நண்பி ஒருத்தி யுடன் சந்தையில் ஆகசயோடு வாங்கிப் புசித்த பலாப்பழக்களைக் காக கடுமையாகத் தண்டிக்கப்பட்டது, முதல் அப்பாவுக்கு தானமாகக் கிடைத்த குடைக்காக வகுப்பில் அவமானப்பட்டது வரை பாதிக்கப்பட்ட ஒருத்தியாகவே இருக்கிறாள். இறுதியில் தனது எதிர்காலம் குறித்து சுதந்திரமான முடிவுகளை எடுக்க அவளது பகுத்திரிவ துணை நிற்கிறது. குறிப்பாக, அவளுக்கு வாய்த்த நண்பி மாலதியின் நட்பும் தனக்கான சுதந்திரம் குறித்து சிந்திக்கத் தூண்டியுள்ளது.

அந்த வகையில் நாவலில் வரும் பாத்திரங்களின் உருவாக்கத்தில் அவற்றின் உணர்வுப் போராட்டங்களின் ஜீவகளையைத் தரிசிக்க முடிகிறது. குறிப்பாக, நாராயணக் குருக்கள், கல்யாணி அம்மா, ஜமுனா, பாலன், அத்தை, கோபி, பஞ்சாட்சரசர்மா, காயத்திரி, மணியகாரன், சிங்கப்பூரான் ஆகியவை அழுத்தமாகப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளனர்.

இறுதியாக எனது அவதானிப்பினை குறிப்பிட வேண்டும். முன்பெல்லாம் எழுத்து என்பது பெரும் தவமாக நோக்கப்பட்டது. இன்று எவரும் எந்தப் பத்திரிகையிலும் எழுதலாம் என்ற சூழல் ஆரோக்கியமாகத் தோன்றினாலும், ஆழந்த வாசிப்பும், முதிர்ச்சியும் இல்லாத பலரின் வருகை இலக்கியத்தின் நோக்கிலும், போக்கிலும் எதிர்விளைவுகளையே தந்துள்ளது.

சமூக மாற்றங்களைப் பதிவு செய்யும் படைப்பாளிகள்

இன்று விழிம்பு நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டுள்ளார்கள். சமூகத்தைக் கூர்ந்து பார்ப்பதும், வெகுஜன இயக்கங்களில் பங்கேற்பதுவும் படைப்பாளிக்குத் தேவையில்லாதபடி ஆகிவிட்டது. குறிப்பாக சாதியப் பிரச்சினையை உள்ளடக்கிய படைப்புகள் தற்போது அகுசையுடன் பார்க்கப்படுகின்றன. அவ்வாறு எழுதிய படைப் பாளியை வக்கிரம் கொண்டவனாகச் சிற்திரிக்கத் தொடங்கி யுள்ளனர். இந்தப் பிரச்சினைகளைப் பற்றி விவாதிக்கக் கூடிய கதைகளை எழுதப் பின் நிற்பவர்கள் தம்மை ஒழுக்கசீலராகக் காண்பிக்க முன்னகின்றனர். வெற்றிபெற்ற படைப்பு என்பது மேன்மை தங்கிய மெத்தப்படித்த மூன்றாக்குக்கு மட்டுமே தோன்றும் தரிசனமாக இருக்கும் என்ற போக்கு இன்று வளர்க்கப் பட்டு வருகிறது. கலையை அருவமாகவும். சூட்சமமாகவும் பார்க்கும் பார்வை இத்தகையவர்களது.

இவையெல்லாவற்றையும் தாண்டி நின்று இன்றும் சமூகத்தேவை கருதி சமூக நோக்கில் எழுதிக் கொண்டிருப்பவர்கள். இன்னும் இருக்கவே செய்கின்றனர். இவர்களில் தனித்து இயங்கி; தனது தடத்தில் தொடர்ந்தும் பயணிப்பவர் தெணியான்.

முடிவாக இந்நாவல் பற்றிக் கூறுவதாயின் இந்நாவலில், மனித வாழ்வியலின் லோகாயத் தேவைகளின் பொதுமைகளை அவாவி நிற்கும் பிராமணக் குடும்பமொன்று புதிய விடியலுக் கான மார்க்கத்தினைத் தேடிப் பயணிக்கின்றனர் என்ற யதார்த்தம் இயங்கியல் தளத்தில் தொனிக்கின்றது. அத்துடன் மனித மனதுகளின் வேற்றுமைகள் நுட்பமாகப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. அத்துடன், தெணியாளின் இரண்டாம் நிலை அனுபவம் ஆழமான அவதானங்களுடன் கலைவடிவம் பெற்றுள்ளது. இந்நாவல் ஈழத்து நாவல் உலகில் அவரது படைப்பாக்கத்திற்றனுக்குப் போதிய சான்றாகவும் நிலைக்கும்.

இ.இராஜேஷ்கண்ணன்

விரியத் துடிக்கும் சமூக, பண்பாட்டு வரலாற்றுப் பதிவுகளாய் தெணியானின் சிறுகதைகள்.

-“மாத்துலோட்டி” குறித்தான் ஒரு பார்வை-

தெணியானை புனைக்கதை இலக்கியங்களில் நாவலாசிரியராகவே நிறுவிவிடும் வழக்கம் விமர்சகர் களிடையே இருந்து வந்துள்ளது. பொற்சிறையில் வாடும் புனிதர்கள், மரக்கொக்கு, கானலில்மான், காத்திருப்பு என்று நீஞும் நாவல்கள் ஓவ்வொன்றும் யாழ்ப்பாணத்து மனிதர்களின் வாழ்வி யலைப் பதிவு செய்யும் சமூக வரலாற்று ஆவணங்களாக அமைந்து விட்டதாலும், யாழ்ப்பாணத்தவர்களின் வாழ்வியலை பதிவாக்கும் இனவரையியல் ஆவணங்களாகவும் கொள்ளத்தக்கதாலும் அவரின் நாவல்களுக்கு தனித்துவமான இடமுண்டு. நாவலாசிரியர் டானியலுக்குப் பின்னர் மக்கள் வாழ்வியலின் சமூக, பண்பாட்டுக் கூறுகளின் அக்காலத்து இயங்குநிலைகளை பதிவு செய்த எழுத்துக் களாக தெணியானின் நாவல்கள் அமைவதை தனித்துவமான ஆய்வின் வழி வெளிக் கொணர முடியும்.

தெணியானின் புனைக்கதை

இலக்கியங்களுக்கூடாக பயணிப்பவர்கள் அவர் கடந்துவந்த ஜம்பது ஆண்டுகாலத்து யாழ்ப்பானை சமூகத்தின் பல்வேறு பாரிமாணங்களைத் தரிசிக்க முடியும். இவை அந்த மக்களின் வாழ்வின் வெட்டுமுகங்களாகியுள்ளன. இந்தக் கருத்துக்கள் வெறுமேன நாவல்களுக்கு மாத்திரம் பொருந்துவதல்ல. இவரின் சிறுகதைகள் கூட இத்தகைய முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை. தெணியானின் சிறுகதைகள் சொத்து (1994), மாத்துவேட்டி (1996), இன்னொரு புதிய கோணம் (2007), ஒடுக்கப்பட்டவர்கள் (2010) என்று பேசப்படும் தொகுதிகளாக வெளிவிவந்துள்ளன. சிறுகதை களில் கூட சமூக வாழ்வின் மானுடவியல் கூறுகளை பதிவு செய்யும் புனைகதையாளாக தெணியான் இருந்து வந்துள்ளார்.

தெணியான் தான் சார்ந்த கோட்பாட்டின் தடத்தில் பயணிப்பவர். எதற்காகவும் எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் தனது சித்தாந்தத்தை விட்டுக் கொடுக்காத இயல்பினர். இதனால் அவரது எழுத்துக்களை அந்தச் சித்தாந்த ஒளியில் பார்ப்பவர்கள் தான் அதிகம்; அது தவிர்க்க முடியாததும் கூட. மாக்ளிய ஒளியில் சமூக, பண்பாடு மற்றும் அரசியல், பொருளாதார நிலைகளைத் தரிசிப்பவர்கள் சமூக ஏற்றத்தாழ்வு, சுரண்டல்கள் என்பவற்றை வெளிக்கொணர்வதற்கான ஆயுதமாக இலக்கியத்தை/படைப் பாக்கத்தினை வெளிக்கொணர்கின்றனர். இது சமூகத்தின் எந்தத் தனத்தினர் பற்றிய அக்கறையாகவும் வெளிப்படலாம். ஒடுக்கப்படுகின்ற அல்லது சுரண்டப்படுகின்ற சாதி, இனம், பால், மொழி, மதம் என்று பண்பாட்டின் பல கலாசாரக் கூறுகளில் சுரண்டலின் இயங்கு நிலை எவ்வாறு நிகழ்கின்றது என்பதை பதிவு செய்ய முற்படுகின்ற போது சில விமர்சகர்கள் அந்தப் படைப்பாளிகளை ஒரு சட்டக வரைபினுள் மாத்திரம் சுருக்கிவிடும் அபாயமும் நிகழ்ந்து விடுவது தவிர்க்கவியலாது.

இலக்கியங்களை மானுட வாழ்வின் நிதர்சமான பதிவு களாக உள்ளவாறே தரிசிக்க அல்லது ஆய்வு செய்ய முற்படுகின்ற ஒருவருக்கு அது சமூக வரலாற்றின் பதிவுகளாக மாத்திரமே பயனளிக்கின்றன. இந்த வகை பதிவுகளை ஈழத்தின் புனைகதை எழுத்தாளர்கள் வெகுவாக செய்து வந்துள்ளனர். அவர்களில்

குறித்துச் சொல்லத்தக்க முன்வாரிசைக்காரர்களில் ஒருவராக தெணியானெனத் துணிந்து சொல்லலாம்.

தெணியானின் சிறுகதைகள் எவ்வாறு யாழ்ப்பாணத்து வாழ்வியலைப் பதிவு செய்கின்றது என்பதை சரியாக வெளிப் படுத்த அவரின் சிறுகதைகள் யாவற்றையும் ஒரே நேரத்தில் ஆய்வு செய்தல் வேண்டும். எனினும் இந்த முயற்சிக்கான ஒரு தொடக்க நிலையாக இந்தக் கட்டுரை தெணியானின் “மாத்துவேடி” என்ற சிறுகதைத் தொகுதியை கருத்திலெடுக்கின்றது. இத்தொகுதி மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடாக 1996இல் வெளிவந்துள்ளது. பதின்மூன்று சிறுகதைகளின் தொகுப்பான இந்த நால் சில பேசுத்தக்க சிறுகதைகளை உள்ளடக்கியிருந்தது. தெணியானின் உவப்பு, நான் ஆளப்பட வேண்டும் போன்ற கதைகள் இத்தொகுப்பில் தான் முதலில் தொகுக்கப்பட்டன. சொத்து என்ற சிறுகதைத் தொகுதி வெளியிடப்பட்டு 12 வருடங்களின் பின்னர் தான் தெணியான் என்ற முதிர்ச்சி மிக்க படைப்பாளி தனது இரண்டாவது சிறுகதைத் தொகுதியான “மாத்துவேடியை” வெளியிட்டார் என்பது தற்போது ஒரு முக்கியமான செய்தியாகி நிற்கின்றது. ஒரு படைப்பாளி வெறுமனே ஒரு சம்பவத்தைச் சொல்லவோ அல்லது உணர்வின் அழகிய வெளிப்பாட்டுக்கோ மாத்திரம் படைப்பாக்கம் செய்வதில்லை. அவன் பதிவு செய்ய நினைக்கும் வாழ்வியல் பற்றிய சரியான போக்குகள், புரிதல் களுக்காக காத்திருக்க வேண்டிய தேவையும் உள்ளதென்பதை விளாங்கிக் கொள்ள வேண்டும். இதுவே தேடல் மிக்க வாசகனைத் திருப்திப்படுத்துவதற்கான படைப்பாளியின் தவமாகின்றது. அந்தத் தவத்தைப் புரிந்து படைப்பாளிகள் தான் நிரந்தரத்தன்மை பெறுகின்றனர்; மற்றவர்கள் நீர்த்துப் போய் விடுகின்றனர்.

தெணியானின் சிறுகதைகளில் “மாத்துவேடி” என்ற தொகுப்பின் மகுடக்கதைத் தலைப்புக்கூட ஒரு சமூக வரலாற்றின் பதிவு தான். “மாத்து” என்ற சொல்லின் மொழியியல் இயங்கு முறை பற்றி தனது முன்னுரையில் தெளிவான விளக்கங்களைத் தெணியான் தருகின்றார். சலவைத் தொழிலாளர்களிடம் மாத்து வாங்கி உடுக்கும் மனிதர்களின் வாழ்வியல் கோலங்களைச் சாதிய

மறைகளின் உறவுமுறையுடன் இணைத்து வெளிப்படுத்தும் ஒரு ஆவணமாக மாத்துவேட்டி என்ற சிறுகதை அமைந்தது. யாழ்ப்பாணத்தின் வாழ்வியலோடு இணைந்த சில வழக்காறுகள் பிரித்தானியர் காலத்தின் வெளிப்பேறுகளாக இன்றுவரை நிலை பெற்றுள்ளன. காணி பிடித்தல், கள்ள உறுதி முடித்தல், “புட்சசம்” எழுதுதல், “அப்புக்காத்து” வைத்து வழக்காடுதல் எல்லாம் தனித்துப் பேசுத்தக்கவை. இவை நிலவுரிமை அதிகாரத்துடன் கூடிய நடைமுறைகளாக நிலைத்திருந்தன. கோப்பாய் இராமலிங்கக்தின் கோட்டுப்புராணம் இது பற்றிப் பாடும் ஒரு கிளக்கியமானது. தெணியான் சாதி ஏற்றத்தாழ்வு, உயர்சாதி அதிகாரப்போக்கும் அதன் மாற்றமும் குறித்து மாத்துவேட்டியில் கூறும் போது மேற்சொன்ன நடைமுறைகளை பதிவு செய்வதைக் காணலாம்.

சமூக வரலாற்றின் பதிவுகளில் யாழ்ப்பாணத்து வாழ்வி யனுடன் இன்று வரை பின்னிப் பிணைந்த இன்னொரு அம்சம் விதானையார் பதவியாகும். மக்களுக்குச் சேவை செய்யும் கிராம சேவகர் பதவி நிலை வருவதற்கு முன்பிருந்த விதானையார், வட்ட விதானையார் அதிகாரங்களும், அவர்களுக்கும் குடியானவர் களுக்கும் இடையிலிருந்த எழுத்தில் இல்லாத உற்பத்தி உறவு முறைகளும், விதானையார்களின் மனோபாவங்கள் மற்றும் நடத்தைகளும் என்று பல விடயங்களை தெளிவுடனும் அழகுடனும் “உள்அழகல்” என்ற கதையில் பதிவு செய்கின்றார். ஐரோப்பியர் காலத்து முதலியார், உடையார், விதானையார் பதவி நிலைகளின் தொடர்ச்சி சாதியத்துடன் எவ்வாறு பின்னிப்பிணைந்தது என்பது பற்றி தெணியான் தன் காலத்து வாழ்வனுபத்தின் வழி வெளிக் காட்டுகின்றார்.

ஆண்-பெண் சமத்துவம் தொடர்பில் யாழ்ப்பாணத்தில் அல்லது தமிழர்களிடையே இன்றும் ஒரு இரட்டை நிலையுள்ளது. பண்பாட்டு வரண்முறைகளைத் தாண்டக் கூடாது என்று பேசும் அதே மாந்தர்களிடையே சுதந்திரம், சமவுரிமை தொடர்பிலும் சிந்தனைகள் உள்ளன. தெணியானின் “காத்திருப்பு” நாவல் தரும் வாழ்வனுபவத்தின் ஒரு பொறி அந்த நாவலின் வருகைக்கு முன்னரே “ஆண்மை” என்ற சிறுகதையில் தெறித்துள்ளது.

காத்திருப்பில் வரும் பலனோக்கு கூட்டுறவுச் சங்க முகாமையாளரும், ஆண்மையில் வரும் வெளிநாட்டில் உழைத்து வந்த “கமக்காரனும்” நாவலுக்கும் சிறுகதைக்கும் இடையிலான இடைவெளியைச் சரியாக வரையறுத்துக் கொண்டு படைப்பாக்கம் செய்யும் தெணியானின் தெளிவுக்கு உதாரணங்கள். சோரம் போதல், பாலியல் பிறழ் வகளை எந்தவித அந்தரங்கச் சித்திரிப்புக்களும் இல்லாமல் வக்கிரம் வெளிப்படாமல் பேசும் ஒரு பொறிதட்டலாகவும், ஒரு புரட்சிகர முடிவினைத் தரும் கதையாகவும் “ஆண்மையினைத்” தெணியான் தந்துள்ளார்.

1940களின் பின்னர் யாழிப்பாணத்து மனிதனின் வாழ்வனுபவங்கள் போனின் கைகளிலும், இனமுரண்பாட்டின் வெவ்வேறு வடிவங்களிலும் சிக்கிக் கொண்டமை யாரும் அறிந்ததே. உள்ளக இடப்பெயர்வுகள் திட்டமிடப்பட்ட பிரதேசங்கள் மீதான குண்டு வீச்சுக்கள், ஜரோப்பிய தேசங்களுக்கான புலப்பெயர்வுகள் என்று வாழ்வின் இயங்குநிலையை தீர்மானித்த காரணிகளை தலைகீழாக புரட்டிப்போட்ட பல நிகழ்வுகள் முன்னுரிமை பெற்றன. “பூதம்” என்ற கதை புலம்பெயர்ந்து சென்ற உறவுகளை உடைய குடும்பங்களின் செல்நெறியில் படிப்படியாக ஏற்பட்டு வந்த மாற்றங்களையும்; அதன் விளைவால் மனித நடத்தைகளில் ஏற்பட்ட மாறுபாடுகளையும் மிக எளிமையாக இரண்டு நண்பர்களின் தொடர்புகளை வைத்துப்பேசுகின்றது. “மனிதம்” தெணியானின் நண்பர்களின் பொய்முகங்களை அம்பலப்படுத்த யாழிப்பாணம் வடமராட்சியில் நிகழ்ந்த “ஒப்பரேஷன் லிபரேஷன்” என்ற போர்க்கால இராணுவ நடவடிக்கையின் பின்புலத்தை பயன்படுத்திஉருவாக்கப்பட்ட கதை. “நான் ஆளாப்படவேண்டும்”, “உவப்பு” ஆகிய கதைகள் தனித்து இனம் காணப்படவேண்டிய அழகியல் தன்மையால் உயர்ந்த கதைகள். “உவப்பு” காகங்களைப் பாத்திரமாகக் கொண்டு போரின் கொடுமையால் மனிதர்கள் தெருத்தெருவாய் பிணங்களாய் மலியும் அவல வாழ்வினை மனிதாயப் பண்புடன் வெளிப்படுத்தும் ஒரு வெற்றிப் படைப்பாகும் இந்தத் தொகுதியில் அடங்கியுள்ள போரின் வடுக்களைப்பேசும் கதைகள் கூட யாழிப்பாணத்து அல்லது

சமூகத்துமிழுரின் வாழ்வின் சுதந்திரத்திற்குப் பின்னரான சமூகமாற்றங்கள் குறித்து சிந்திக்க வைப்பதற்கான அடிப்படைகளைத் தருகின்றது.

போரின் அலைக்கழிப்புக்கள், அவலங்கள் மிஞ்சிய காலத்தில் கூட மனிதர்கள் தம்மிடையே இருந்து வந்த ஏற்றத்தாழ்வுகளை கைவிடவில்லை என்பதை “இன்னுமா” என்ற சிறுகதை சித்திரிக்கின்றது. தேசிய வாதத்தின் அகத்தே மறைந்திருந்த சாதிய வாதத்தினை வெளிக்கொணர்வது இங்கு தெணியானின் நோக்கமாய் அமைந்தது எனக்கருத முடியும். ஏனெனின் தேசிய இனப்பிரச்சினையின் விளைவான போரின் விளைவு மனிதர்களைக் குண்டுவைத்து அழிக்கும் நிலையை உண்டாக்கியது. அப்படி அழிந்த மனிதர்களை இவர்கள் குறித்த சாதியைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று பேச முற்படுவதாக தெணியான் கூறுகின்றார். இன்று போரின் விளைவுகள், முடிவுகள் மற்றும் பிறழ்வுகளுக்கு கூட “இன்ன சாதி” தான் காரணம் என்று பேசும் போக்கு ஒன்று போர்க்காலத்தில் உச்சமாய் எழுதி வந்த மிகமுதன் மையான படைப்பாளிகளிடமே ஏற்பட்டுள்ள “தடமாற்றத்தை” காட்டுவதாக வெளிப்பட்ட வண்ணம் உள்ளது. இந்த நிலையில் போர் நடைபெற்று வந்தகாலத்தில் தெணியான் “இன்னுமா?” என்று வினா எழுப்புவதில் நியாயம் இருப்பதாகவே தெரிகின்றது.

“காலத்தால் சாகாதது” என்ற சிறுகதை சாதிய உறவு முறைகளின் இயக்கம் பண்பாட்டு அடிப்படைகளின் முக்கிய கூறாக இயங்கும் சமய வாழ்வுடன் எவ்வாறு நாகூக்காக இணைக்கப் பட்டுள்ளது என்ற தரிசனத்தைத் தருகின்றது. யாழ்ப்பாண சமூகத்தில் சாதித் தூய்மை எவ்வாறு சமயச்சடங்குகளுடன் இணைந்திருந்தது என்பது இந்தக் கதை தரும் பதிவாகின்றது. காசியன், காசியர் என்ற பெயர்களின் “விகுதிகள்” தரும் கொரவும் குறித்துத் தெணியான் இந்தக் கதையில் பேசுகின்றார். “தாழ்ந்த” இடுக்கில் கருதப்படும் சாதிப் பிரிவினர் தம்மை மேனிலைப்படுத்திக் கொள்ள கையாள முனையும் தந்திரோபாயங்கள் கூட சமய வாழ்வின் பாற்பட்டே யாழ்ப்பாண சமூகத்தில் அமைந்திருந்தது

என்று தெணியான் குறிப்பிடுவதைக் காணலாம் கதையின் முடிவு புரட்சிகரமாக அமைந்து விடுவது ஒரு புறமிருக்க கதையில் வரும் சமூக மாற்றத்தின் போக்குகள் தொடர்பான பதிவுகளும். அக்கால சமூக இயக்கம், மற்றும் மனித மனோபாவங்களின் தன்மைகள் குறித்த பதிவுகள் தான் தெணியானுக்கு தனித்துவ அடையாளத்தை தருகின்றது.

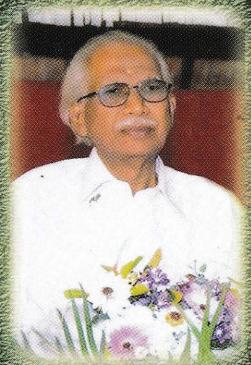
தெணியான் யாழ்ப்பாணத்து வடமராட்சியின் “மண்மனத்துடன்” வாழ்ந்த வருபவர். வெளிக்கிருந்து, அடிக்கமுவதல், கத்திரக்கொட்டன், கருப்பணிக்குட்டான், குறாவிப்போய் என்று கதைகளில் விரவிக் கிடக்கும் மொழியின் பிரயோகங்கள் எம்மை வரலாற்றின் பின்னோக்கிய தேடல்களுக்கு செல்ல வைக்கும். இவை சுதேச பண்பாட்டின் பெறுமானங்கள் பற்றிய விஞ்ஞான பூர்வமான தேடல்களைக் குறித்து சிந்திக்க வைக்கும் இந்த இடத்திற் தான் பேராசிரியர் சிவத்தம்பி அவர்களின் “முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் தமது சமூகக்கடைப்பாட்டிற்கு இயைய முற்றிலும் பிரதேச மண்ணிலேயே கால் ஊன்றி நிற்கின்றனர். இந்த மண்வாசனையை சருவதேசியப்படுத்தும் விசாலமான இலக்கிய பரிச்சயத்துடன் இவ் எழுத்தாளர்கள் தொழிற்படும்பொழுது தான் எமது எழுத்தாளர்கள் சித்திரிப்புகள் பொதுப் படையான புனைக்கதை ஆய்வில் இடம் பெறும்.” என்ற கூற்றுக்குறித்து சிந்திப்பது அவசியமாகின்றது. இந்தக் கூற்று “மரக்கொக்கு” நாவல் பற்றியதாயினும், புனைக்கதைகளில் சுதேச சமூக பண்பாட்டு வரலாற்றுப் பதிவுகளின் உலக நிலைப்பட்ட அவசியத்தை உணர்த்தும் ஒரு பொதுக்கருத்தாகி விடுகின்றது.

தெணியான் போன்ற முதிர்ந்த; அனுபவ திரட்சி மிக்க எழுத்தாளர்களால் தான் கடந்த காலத்தின் சமூக இயக்கங்கள் தொடர்பான தெளிவான பதிவுகளை பின்னைய சமூகத்திற்கு தர முடியும் என்பது உண்மை. இந்த உண்மை அவரவரின் கருத்துநிலைகள் சித்தாந்தங்களுடன் பின்னப்படுகின்ற போது அது வரன்முறையான விஞ்ஞானப் பார்வையாகின்றது. ஆயினும், இந்த விஞ்ஞானப் பார்வை உண்மையான வாழ்வியலின் இயக்கத்தினை திசை மாற்றி சித்திரிக்கும் முயற்சிகளாக அமைத்து விடும்

ஆபத்துக்கள் குறித்து படைப்பாளிகளும் ஆய்வாளர்களும் விமர்சகர்களும் கவனத்துடனும் நிதானத்துடனும் நடந்து கொள்ள வேண்டிய தேவை உள்ளது. இது தான் சமூகங்கள் தொடர்பான சரியானதும், நம்பகரமானதுமான வரலாற்றுப் பதிவுகளையும், பண்பாட்டின் செல்நெறி தொடர்பான சரியான புரிதல்களையும் பின்னைய சந்ததிகளுக்கு கொடுக்கும் இத்தகைய பதிவுகளைத் தரும் ஆவணங்களாக தெணியானின் நாவல்கள் மாத்திரமின்றி சிறுகதைகளும் அமைந்து விடுகின்றன. இதன் வழி நாவல்களாய் “விரியத் துடிக்கும்” சமூக வரலாற்று மற்றும் பண்பாட்டுப் பதிவுகளை தெணியானின் சிறுகதைகள் பதிவாக்குகின்றன என்று குறிப்பிடமுடியும்.

வெளின் பகுப்புகள் பற்றி வேர்கள்...

